SAS

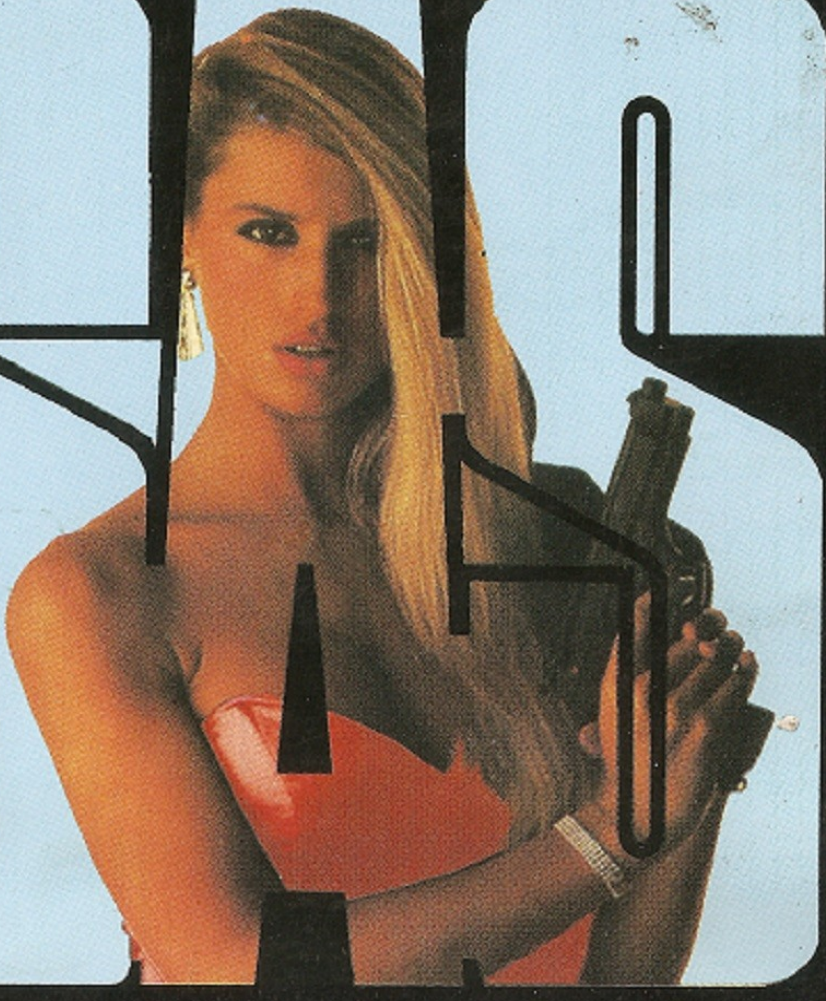

TERORIȘTII DIN BRUXELLES

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

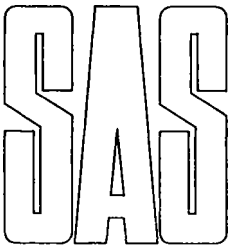

Teroriştii din Bruxelles

V.1.0

ISBN:
973-9138-40-3

Malko Productions – Paris,
Les tueurs de Bruxelles
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

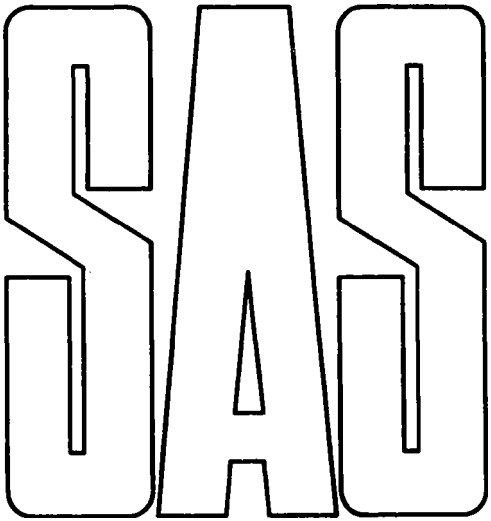

Teroriştii din Bruxelles

În româneşte de Cornelia Sebe-Simionescu

Tineretului

1998

Capitolul I

Cei trei bărbaţi erau încălţaţi cu bascheţi, ceea ce le permitea să urce scara fără zgomot. Acela care mergea în frunte – un uriaş de aproximativ doi metri – ajunse pe palierul etajului trei. Se opri aici, scoţând din buzunar o cagulă de lână închisă la culoare, pe care şi-o trase pe cap. Numai ochii şi gura îi rămâneau vizibile. Avea ochii atât de spălăciţi încât păreau transparenţi. Cei doi însoţitori ai săi îşi puseră cagule identice, fără să comenteze. Unul dintre ei avea aproape un metru optzeci, umeri foarte laţi, o faţă netedă şi o mustaţă neagră, stufoasă; celălalt era la fel de mare, dar foarte slab, părul uleios încadrându-i faţa slabă. Nervozitatea i se făcea simţită prin intensitatea privirii, mereu în mişcare şi prin ticuri uşoare. Toţi trei erau în puterea vârstei, între patruzeci şi cincizeci de ani.

Purtau mănuşi şi combinezoane închise la culoare, dintr-o singură piesă, cu buzunare peste tot, la fel ca uniformele militare. Uriaşul rămase nemişcat câteva secunde, ascultând zgomotele din clădire. Micul imobil din strada Pastorale era foarte liniştit. Se întoarse şi le făcu semn celor doi complici. Aceştia au luat din buzunar câte un levier. Se apropiară în linişte, de o uşă, de unde se auzea un zgomot de televizor şi puseră levierele între batant şi zid. Cu muşchii încordaţi, aşteptară. Şeful scoase de la centură un Hersttal automat cu cincisprezece focuri şi, armă cocoşul. Se auzi un *clic* uşor. Se aplecă spre casa scării spre a se asigura că nu venea nimeni, apoi coborî braţul cu un gest autoritar.

Cei doi bărbaţi împinseră cu toată greutatea, dând în acelaşi timp o lovitură puternică cu umărul în uşa batantă. Uşa se deschise dintr-o dată, trosnind surd. Cei trei intruşi se năpustiră înăuntru, traversând într-o secundă micul intrând pentru a ajunge într-un mic living. Acolo se aflau două persoane. Un bărbat tânăr cu ochelari, în vestă şi slip şi o femeie înfăşurată într-un halat alb, de nylon. Era drăguţă cu ochii ei gri şi nasul puţin în vânt, ştrengăresc.

Bărbatul, care se desprinse dintr-o săritură de pe canapea, schiţă un gest de apărare.

— Hei, ce…

Uriaşul era deja deasupra lui; cu mâna stângă îl apucă de gât, cu dreapta îi puse pistolul în piept.

— Culcat, sau te curăţ!

Această apariţie brutală îl surprinse pe celălalt, care nu se împotrivi deloc. Cagulele îi făceau pe cei trei bărbaţi mai impresionanţi. Al doilea intrus o ameninţă pe femeie, îndreptându-i spre burtă un pumnal-comando de treizeci de centimetri.

— Şi tu, la fel, ticăloaso! Sau te curăţ!

O aruncă brutal pe mochetă, unde rămase nemişcată şi mută de spaimă. Într-o clipă, uriaşul cel slab, scoţând un ghem de sfoară din buzunar, începu să o lege. Ceilalţi doi îl legau pe bărbat. Le puseseră apoi un căluş în gură. În mai puţin de trei minute, cuplul era imobilizat. Cei trei bărbaţi au început să scotocească apartamentul, deschizând sertarele, şifonierele, comodele şi aruncând totul pe jos.

Cel mai mic găsi ce căutau, în bucătărie, un pachet de manifeste multiplicate şi împachetate într-o hârtie maro. Se vedea numai antetul CEC: Celule Comuniste Combatante.

— Să ne retragem! strigă uriaşul.

Întinse Herstallul celui care tocmai descoperise manifestele şi folosind o mişcare învăţată din manualele militare, aplecându-se, îl ridică pe umeri, fără efort, pe bărbatul legat fedeleş. Colegul său, cu umeri laţi, făcu la fel cu femeia. Apoi părăsiră imediat apartamentul. Mai puţin de cinci minute se scurseră de la pătrunderea lor în imobil. La ieşire, capul femeii se izbi de batantul uşii şi aceasta scoase un geamăt sugrumat.

Uriaşul cel slab, cu Herstallul în mână, deschidea calea. Avea un singur ordin; să ucidă pe oricine ar apărea.

Nu s-au întâlnit însă cu nimeni. Ajunşi la parter, cei doi „hamali” au aşteptat pe hol, lăsându-l doar pe însoţitorul lor să iasă afară. Strada Pastorale era pustie, doar câteva luminiţe se zăreau prin ferestrele fără jaluzele ale imobilelor din cărămidă albă, roşie şi verde. De-a lungul străzii nu circula nimeni. Omul cu cagulă luă o lanternă din uniforma sa şi lumină scurt.

Cineva făcu semne cu farurile. O maşină staţiona puţin mai departe, în faţă, în locul de parcare pustiu al unui post de control tehnic destinat autovehiculelor din Bruxelles. Maşina porni scoţând un zgomot imperceptibil ce arăta puterea motorului său.

Era un Golf GTI gri închis şi un singur bărbat înăuntru, la volan. Abia sosi maşina în faţa imobilului din cărămidă albă, că cei trei

bărbaţi se şi năpustiră asupra lui. Au aruncat mai întâi pe bancheta din spate, trupurile imobilizate şi invizibile din afară, apoi au luat loc. Douăzeci de secunde mai târziu, Golful se porni din loc scoţând un zgomot surd. Traversară străzile pustii din Anderlecht fără să vadă nici un vehicul. În acest loc paşnic din Bruxelles toţi se culcau devreme.

Cei trei bărbaţi îşi scoaseră atunci cagulele. Uriaşul îşi aprinse o ţigară, prinzând în oglinda retrovizoare privirea neliniştită a şoferului. Era un bărbat voinic de aproape şaizeci de ani, cu faţa brăzdată de riduri şi cu fruntea descoperită.

— Totul este în regulă, Walker, spuse uriaşul. Ne întoarcem.

Şoferul schiţă un zâmbet şi umerii săi crispaţi se destinseră pe nesimţite. Nu avea calmul celorlalţi trei. În şoaptă, uriaşul şi mustăciosul îşi spuseră o glumă şi izbucniră în râs. Îşi ţineau picioarele pe trupurile victimelor ca şi cum acelea ar fi fost nişte saci cu cărbuni.

Golful coborî spre şoseaua Ninove, spre vest. Ajuns pe Ring, autostrada periferică care încercuia Bruxelles-ul o luă la stânga, spre sud. Turbomotorul începu să huruie şi acul indicator al bordului arăta 160, apoi 170 km/h. Era o zonă aproape necirculată şi jandarmeria regală nu patrula niciodată pe aceste autostrăzi.

Autostrada periferică Ring se transformă în autostrada Bruxelles-Paris şi la aproape 15 km mai sus de indicatorul E 19, Golful se angajă spre drumul de ieşire care indica „Beersel”. Încetini şi apoi o luă pe o străduţă îngustă şi întortocheată, înainte de a ajunge într-o parcare pustie, în faţa unei căsuţe ca în poveşti, din cărămidă roşie şi grinzi groase, cu ferestre ce semănau cu vitralii. O firmă neluminată indica: *Hanul Templierilor.*

Locul era în întregime izolat, blocat între un pod de cale ferată şi o pădure unde se ascundea vechea fortăreaţă medievală din Beersel, odinioară Poartă a Bruxelles-ului. Golful traversă parcarea şi se opri în spatele hanului, ce părea invizibil dinspre strada pe care nu trecea nimeni la acea oră târzie. Cei patru bărbaţi ieşiră din vehicul. Uriaşul se întinse, respirând lacom aerul proaspăt în timp ce complicii scoaseră prizonierii din maşină. Îl bătu pe umăr pe mustăcios şi zise satisfăcut:

— Bravo, 37 de minute în total. La lucru acum.

*

* *

— Guy Choquet, sunteţi acuzat de tentativă de destabilizare a statului. În consecinţă, sunteţi condamnat la moarte.

Glasul de piatră, aproape mormântal al uriaşului răsuna în această sală mică, unde abia puteai sta în picioare. Hambarul hanului fusese transformat în mai multe camere. O frânghie atârna de o grindă groasă a tavanului şi se termina cu un nod petrecut în jurul gâtului lui Guy Choquet, bărbatul răpit acum o oră. În picioare, ţinându-şi echilibrul pe o ladă, cu mâinile legate la spate, tot în slip şi în vestă, tremura de spaimă şi de frig, neştiind ce să creadă despre această scenă macabră. Cei doi „asesori” stăteau de o parte şi de alta a uriaşului, cu braţele încrucişate. Alice Dworp, însoţitoarea lui, cu mâinile şi gleznele legate, stătea în genunchi în faţa amantului său. Îi tăiaseră halatul de pe ea cu un „pumnal-comando” şi nu-i mai rămăseseră decât sutienul, pe care-l umplea pieptul ei mare şi pantofii cu tocuri înalte, de culoare alb cu negru. Mustăciosul îi privea, lacom, fesa rotundă şi plină şi coapsele musculoase. Uriaşul slăbănog părea total indiferent. Fără căluş, cu ochii înlăcrimaţi, tânăra clănţănea din dinţi.

Guy Choquet se zbătu.

— Sunteţi nebuni! protestă el cu o voce sugrumată. Dezlegaţi-mă, este o glumă proastă, odată…

Uriaşul nu se clinti. Adunând un pumn de manifeste CEC, le flutură pe sub nasul prizonierului.

— Şi astea? Le-am găsit la tine acasă! Nu vei nega acum! Ai fost urmărit. Noi ştim totul despre legăturile tale cu cei care sunt în închisoare. Şi despre trecutul tău.

— Ce trecut? întrebă Guy Choquet.

— Ai fost membru al Uniunii Comuniste Marxist-leniniste din Belgia, răcni uriaşul. Un grup clandestin care se pregătea să comită atentate împotriva NATO-ului.

— Dar cine sunteţi? întrebă printre hohote de plâns Guy Choquet. Lucraţi pentru cei de la Siguranţa Statului? Puteţi să-i întrebaţi. M-au…

Uriaşul îl întrerupse sec.

— Taci! Destul cu văicăreala. Noi suntem braţul înarmat al naţiunii. Noi luptăm împotriva comunismului. Ca şi prietenii noştri din VMO[1].

— Sunteţi nişte nebuni! Nişte criminali! urlă dintr-o dată Guy Choquet. Neonaziştilor!

[1] Ordin Militant Vlaams. Mişcare flamandă de extremă dreapta.

Uriaşul cel blond îl privi cu un surâs batjocoritor.

— De ce „neo”? întrebă cu o voce blândă.

În spatele lui, Alice Dworp urlă.

— Guy, nu-i întârâta! Te vor omorî.

Guy Choquet nu avu timp să răspundă. Uriaşul blond îndepărtă cu o lovitură puternică de picior lada de lemn pe care se afla condamnatul. Guy Choquet căzu cu toată greutatea, scoţând un strigăt scurt şi frânghia se întinse brusc, strângându-i gâtul. Lungimea fusese bine calculată. Numai extremităţile picioarelor celui condamnat atingeau solul! Nodul care forma inelul sforii i se strânse mai tare în jurul gâtului şi începu să sară într-un mod grotesc, căutând să respire, luptând pentru viaţa sa, cu ochii ieşiţi din orbite.

Alice Dworp se ridicase. Cu o mână de fier blocându-i ceafa, uriaşul o imobiliză, aşa cum reţii un animal.

Cei doi complici stăteau cu braţele încrucişate, privindu-l pe spânzuratul care se zbătea din ce în ce mai slab. Nu se mai auzea decât respiraţia şuierătoare a celui condamnat, hohotele de plâns ale tinerei femei şi scârţâitul corzii. Secundele se scurgeau cu greu, interminabile.

— Termină-l Philippe, comandă el. Ne face scârbă.

Mustăciosul îl apucă de picioare pe Guy Choquet, le strânse, apoi se atârnă de ele. Sub această greutate, frânghia se încordă brusc şi spânzuratul gâlgâi oribil. Cu muşchii încordaţi, aproape aşezat pe sol, numitul Philippe îşi menţinea strânsoarea.

Dintr-o dată, Guy Choquet tresări violent, picioarele i se ridicară aproape în poziţie orizontală, apoi corpul îi rămase nemişcat. Alice Dworp scoase un strigăt sfâşietor:

— Guy!

— A plătit! spuse calm uriaşul. Nu va fi ultimul. Vom scutura îndată această ţară până se va deştepta.

Dezgustat de ultimul spasm al muribundului, Philippe mustăciosul, îi desfăcu strânsoarea rânjind.

— Încep să am crampe!

Se ridică, aruncă o privire spre spânzurat şi zâmbi vesel.

— Dar ştiu că se-ncordează bine voinicul acesta!

— Ticălosule! Ticălosule! urlă fata. Asasinilor! Guy! Guy!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, tremura din tot corpul. Uriaşul o împinse înainte, în mod brutal şi se ridică. Privirea îi căzu pe slipul lui Guy Choquet. După cum tocmai remarcase complicele său, în urma spânzurării, acesta era umflat din cauza

impresionantei erecţii post-mortem.

Uriaşul o apucă pe tânără de ceafă şi o forţă să se ridice, apropiind-o de cel spânzurat. Cu mâna îi desfăcu slipul, descoperind membrul tare. Privirea-i spălăcită o întâlni pe cea a Aliciei Dworp.

— Acum îi vei dărui ultima clipă de fericire, spuse el.

Fără îndurare, presă faţa tinerei femei de burta amantului său. Ea se dădu înapoi cu dezgust.

— Încetaţi! Ticălosule! Nebunule!

Uriaşul se aplecă şi-i spuse la ureche cu o voce periculos de dulce.

— Fă ce îţi spun sau, te omor.

Îşi luă „pumnalul-comando” cu mâna stângă şi-i înfipse vârful între coaste.

Alice Dworp trebui să se supună. Aplecată în faţă, vârî cu timiditate în gură, membrul încă umed. Dar era prea mult. Sughiţă şi scuipă totul. Vârful pumnalului pătrunse imediat în coaste.

— Fă-o, sau te curăţ! şuieră uriaşul. Şi foloseşte-te de mâini.

Braţele îi erau legate în faţă, unul de celălalt, dar putea să-şi mişte degetele. Plângând în hohote de oroare îşi strânse mâinile în jurul penisului celui mort şi ajunse să-l introducă din nou în gură.

Cu ochii închişi, executa această mângâiere macabră, zguduindu-se de plâns. Uriaşul o urmărea cu un zâmbet ironic şi răutăcios. Trecu în spatele ei şi se opri, contemplându-i fesele arcuite şi pline, care deveniseră mai atrăgătoare în această poziţie involuntar provocatoare. Cu rânjetul său lacom, plin de răutate, uriaşul se aşeză în spatele ei şi-şi deschise fermoarul uniformei. Nepurtând nimic pe dedesubt îşi putea arăta erecţia impresionantă pe măsura taliei. Slăbănogul îşi întoarse privirea; o femeie ca Alice Dworp nu-l excita deloc. Era prea înflorită. Din contră, mustăciosul simţea cum îi lua foc pântecele. Inconştientă de ceea ce i se pregătea, Alice Dworp continua această parodie atroce, simţind cum membrul spânzuratului îşi pierdea treptat consistenţa, înnebunită de spaimă, nu mai avea decât o idee: să-şi salveze pielea.

Tresări când simţi sexul uriaşului atingându-i fesele. Era prea disperată pentru a mai opune rezistenţă.

O imobiliză trecându-şi mâna în jurul taliei ei şi pe cealaltă o trecu între fesele-i pline. Aplecându-se îi şopti ironic la ureche:

— Nu-ţi fie teamă, nu va fi gelos...

Bâjbâia nerăbdător. Îşi atinse scopul şi trecând violent la atac, se împinse în ea, vârându-şi jumătate din membrul său enorm. Alice Dworp urlă şi gura i se desprinse de cel spânzurat. Un rid de nemulţumire încreţi imediat fruntea călăului.

— Continuă să-i faci plăcere! ordonă el. Dacă nu, nu-ţi va fi bine.

Era o aşa, ameninţare în vocea lui, încât ea se supuse. El sfârşi prin a o pătrunde complet. O apucă de şolduri şi începu să intre şi să iasă, cu mişcări puternice, împingând de fiecare dată mai mult carnea elastică.

Un zgomot venind dinspre uşă îl făcu să întoarcă capul.

Walter, bărbatul care le servise drept de şofer, contempla scena fascinat şi îngrozit în acelaşi timp. Uriaşul îi schiţă un zâmbet îngheţat.

— Aproape am terminat, Walter.

Acesta bătea în retragere. Câteva secunde mai târziu, uriaşul îşi eliberă, printr-o lovitură violentă, sămânţa în interiorul victimei sale, cu un mormăit înăbuşit. Deşi în erecţie, se smulse apoi şi se lăsă în jos pentru a se şterge cu slipul spânzuratului.

Cu trupul zdruncinat de plâns, Alice Dworp ţinea încă în mâini sexul amantului său mort. Uriaşul o bătu prieteneşte pe umăr.

— Nu este necesar să continui, n-o să scoţi nimic, ştii...

Mustăciosul se uita cu poftă spre fesele plinuţe, dar privirea uriaşului îi alungă orice veleitate de a-l imita. Acesta din urmă îşi ridică fermoarul, adăugând:

— Philippe, tu-l dai jos. Mergem.

Cu ajutorul „pumnalului-comando”, Philippe desprinse corpul inert, recuperă sfoara, ridică slipul şi-l băgă în buzunar. Uriaşul o apucă de ceafă pe cea pe care o violase şi o împinse spre scară, îngrozită întrebă:

— Unde mă duceţi? Ce urmează să-mi faceţi?

— Nimic, făcu uriaşul. Se va termina repede.

*

* *

Philippe conducea. Alături de el, slăbănogul avea un „riot-gun” pe genunchi şi buzunarele pline cu cartuşe de 12. În spate, uriaşul ocupa aproape toată bancheta, ţinând pe genunchi un alt „riot-gun”. Alice Dworp era îngrămădită lângă el, zguduită de hohote de plâns. La picioare avea cadavrul legat al amantului său.

Golful gonea cu 170 km/h pe autostrada Mons. Uriaşul se aplecă.

— Atenţie, la următoarea ieşim!

Un panou indica Feluy-Ronquieres. Şoferul încetini şi ieşi pentru a ajunge pe N 534, urcând de-a lungul canalului Charleroi. Nu era nici măcar o pisică. Trecură prin faţa planului înclinat Ronquieres, un sistem destinat să ridice şalupele de-a lungul unei ecluze, apoi trecură peste un mic pod de pe canal, traversând satul Ronquieres, adormit, urcând apoi serpentinele drumului spre Braine-le-Comte, alt sat din Brabant. Înainte de a se ajunge acolo, se traversa un platou forestier: pădurile Houssiere.

— Întoarce la dreapta, zise uriaşul.

Golful o luă pe un drum forestier asfaltat. Pădurea Houssiere se întindea pe aproape treizeci de hectare. Farurile luminau tulpinele înalte ale mărăcinilor. Şoferul încetini şi întoarse spre stânga, luând-o pe un drum mai îngust, care se termina în faţa unei cariere de nisip încă în exploatare.

— Stop. Stinge.

Uriaşul îşi luase tonul său de comandă. Philippe şoferul, se conformă. Cei trei bărbaţi ieşiră, pândind zgomotele nopţii. Era linişte, cu excepţia câtorva triluri de păsărele. Se aflau într-o văgăună, în mijlocul pădurii. Ziua acest loc era plin de îndrăgostiţi, dar la această oră…

— Scoate fata, ordonă uriaşul.

Philippe mustăciosul o împinse pe Alice Dworp afară din maşină. Femeia privea în jurul ei înspăimântată. Noaptea era destul de clară şi o singură rază de lună permitea să le ghiceşti siluetele.

— Unde… ce…

— Îngenunchează! porunci uriaşul.

Cum nu se mişca, el se lăsă pe umerii ei şi ea căzu în genunchi. Cu capul aplecat spre piept, nu-l văzu pe uriaş luându-şi Herstallul din buzunar. Cu grijă, el înfăşură arma într-un ciorap de nylon şi, cu mâna stângă îi ridică capul. Cu dreapta, aşeză capul ţevii de armă pe ochiul drept al fetei şi apăsă pe trăgaci.

Detunătura răsună îndelung în pădure şi doar câteva păsări zburară în noapte. Corpul Aliciei Dworp fusese aruncat în spate cu violenţă şi proiectilul îi ieşi prin ceafă, purtând o parte din cutia ei craniană. Uriaşul nu se clinti, rămânând cu arma în mână.

Apoi o ridică pe fata ucisă. La fel de liniştit, îi mai trase un glonţ în ochiul stâng. Corpul îi scăpă şi, din nou căzu pe pământ.

Uriaşul se întoarse şi strigă.

— Philippe! E rândul tău.

Philippe se apropie şi el îi dădu arma. Cele două suporturi de cartuşe rămaseră prinse în nylon după ce fuseseră golite.

Se aplecă şi trase două focuri de armă, unul după altul, în chipul fetei. Apoi se ridică şi în sfârşit veni rândul slăbănogului.

Întinzând braţul, acesta din urmă făcu la fel. Vântul uşor, abia făcea simţit mirosul acru al explozibilului; din capul Aliciei Dworp nu mai rămăsese decât o masă sângerie.

— Celălalt, porunci uriaşul.

Philippe târâse corpul lui Guy Choquet prin nisip şi îi aruncă slipul deasupra. Pe rând, cei trei bărbaţi traseră câte două focuri în cadavru, folosindu-se de pistolul lor, un Hersttal nou, identic cu cel al şefului şi care era de asemenea învelit într-un ciorap. Uriaşul îşi băgă arma în toc şi privi ceasul. Totuşi focurile de armă puteau fi auzite până în Braine-le-Comte. Nu trebuia să se joace cu dracul.

— Mergem! făcu el. O să intrăm pe autostradă la Nivelles.

Nu trebuie să foloseşti de două ori acelaşi drum. E o regulă absolută. Urcară în Golful care plecă cu farurile stinse. Philippe şi uriaşul aveau armele pregătite. Unul dintre ei, avea o puşcă de atac tip Fal, celălalt un „riot-gun”.

Cu acest armament şi cu plăcuţele din kevlar[2], care dublau portierele, puteau să înfrunte jandarmeria şi poliţia. Pentru o mai bună securitate, Philippe reglă un scanner pe lungimile de undă ale poliţiei, fără să audă însă nimic. La această oră, în Brabant, poliţiştii dormeau adânc. Ajunseră pe drumul din Braine-le-Comte şi o luară spre stânga. Nici un incident nu avu loc până la autostradă. Nu scoaseră un cuvânt până la Bruxelles. Golful se opri la intrarea în Anderlecht, unde Philippe şi şoferul coborâră aproape de locul în care îşi garaseră maşinile, lăsându-şi armele în Golful GTI.

Uriaşul se aşeză la volan şi plecă singur. Avea un sfert de oră pentru a ajunge la Ixelles, altă periferie, la sud-est de Bruxelles. Urmă o micuţă stradă în pantă. Uriaşul acţionă un „bip”, deschizând astfel uşa unui garaj care dădea direct în stradă.

O închise imediat, stinse farurile şi coborî.

Într-un colţ, se găsea o tejghea, pe care se afla un rastel cu

[2] Material care serveşte la fabricarea vestelor anti-glonţ.

pistoale, puşti de luptă şi „riot-gun”. Alături erau o mulţime de lăzi cu muniţii şi arme. Uriaşul ridică un capac, deschizând o ladă ce conţinea şase puşti de luptă Fal, nou-nouţe. Erau arme de război de care spera să se servească curând. Reveni cu armele pe care le foloseau în misiune.

Închise şi se debarasă de uniforma şi vesta anti-glonţ foarte uşoară, din kevlar, pe care o avusese pe dedesubt. În câteva clipe, fu îmbrăcat cu hainele civile. Îndoi combinezonul şi mănuşile, le puse în ordine, apoi ieşi prin culoarul imobilului. Strada era pustie, căci nu se găseau pe ea decât birouri. Se îndepărtă cu un mers rapid, târându-şi uşor piciorul, din cauza unei răni la tendonul lui Ahile.

La cinci sute de metri mai încolo, el se strecură la volanul maşinii sale personale şi porni.

Oprindu-se la semaforul roşu de pe Bulevardul Louise, râse nebuneşte revăzând scena în care femeia încerca să-l facă fericit pe cel mort. Momente ca acestea făceau plăcerea vieţii.

Capitolul II

— Avem o mare problemă în „infrastructură”…

George Hammond, şeful Centralei CIA din Bruxelles, îşi întrerupse fraza de frică să nu spună prea mult. În ciuda geamurilor blindate, care reflectau spre exterior o lumină verzuie, freamătul circulaţiei din Bulevardul Regent ajungea până la biroul situat la etajul şase al Ambasadei SUA. O construcţie modernă, gri şi austeră, păzită în interior de „marinari” şi afară, blând, de poliţiştii belgieni.

Malko, intrigat, îl fixă cu privirea pe cel de vizavi, aşezat pe o canapea. Cu capul lui rotund, cu părul grizonat, tuns foarte scurt, cu talia sa mică şi ochelarii săi mari, cu rame din ecaille, care-i protejau privirea de miop, George Hammond avea ceva comic. Totuşi oraşul Bruxelles era un loc foarte important din cauza sediului NATO şi nu erau puşi acolo imbecili. Pentru mai multe motive, Belgia reprezenta un centru de interes vital pentru CIA. O „infrastructură” în limbajul CIA însemna o bază clandestină de operaţii.

— Ce problemă aveţi? întrebă Malko.

De la Dusseidorf, unde se găsea la nişte prieteni, luase un avion nou, Airbus A 320, model franţuzesc, care era spaţios, confortabil şi liniştit. Era un adevărat colos al tehnicii moderne. Se oprise puţin la Paris, timp în care cumpără pentru Alexandra, de la firma Jean-Claude Jitrois o haină superbă din piele, de culoare roşu închis. Un alt zbor Air France îl aduse cu o oră mai devreme la Zaventem, aeroportul din Bruxelles.

Astfel avu timp să se instaleze la *Metropole,* mândria Pieţei Brouckere, situată în centrul oraşului. Vechiul hotel nu se schimbase deloc de la începutul secolului, coloanele, aurăriile şi holurile sale murdare, cât şi personalul său marocan atât de numeros, încât te făceau să crezi că eşti la *Mamounia…*

Americanul clipi din ochi, apoi îşi scoase ochelarii şi îi şterse, înainte de a-şi turna un strop de Johnny Walker după ce-i oprise unul lui Malko, care însă refuză, preferând o cafea foarte dulce.

— Este o poveste lungă…

Cu siguranţă deloc mortală, îşi spune Malko. Agent secret special la CIA, de aproape douăzeci de ani, era obişnuit cu

mârşăviile şi cu lecţiile de contraspionaj ale Agenţiei Federale Americane. Când se făcea apel la el, „agentul poliţist”, se ştia că exista o mare, mare „problemă”, în care birocraţii îşi prindeau picioarele. Totuşi, Belgia era un loc foarte calm, populat de oameni care nu se gândeau decât să facă comerţ în mod paşnic. Aşteptă urmarea şi George Hammond sfârşi prin a ataca problema.

— O istorie foarte murdară, sublinie el cu un aer misterios. Webster[3] este nebun de furie. Dacă nu rezolv povestea asta, zbor. Bun. Încep cu începutul. Ştiţi că rebelii „contras[4]” sunt ajutaţi puţin de Companie.

— Desigur.

Se aşternu liniştea. Ronald Reagan fusese cât pe ce să zboare din cauza asistenţei date celor din „contras” şi din această cauză, o jumătate de duzină de oficiali de la Casa Albă erau inculpaţi pentru diverse ticăloşii pentru că acordaseră un ajutor ilegal celor din „Freedom fighters”[5] cum îi numea Reagan…

— Avem o infrastructură clandestină la Bruxelles, explică George Hammond. O mică societate, un birou comercial pentru America Centrală, condus de un tip de-al nostru, Philip Burton. Un tip bine, în sfârşit…

Se scurse. Un moment de linişte, plin de subînţelesuri…

Americanul îşi puse ochelarii şi continuă:

— Burton fusese însărcinat să cumpere arme pentru „contras”, în special de la FN[6]. Era în contact cu unul dintre colegii săi care lucrase acolo, un anume Gustav Meyer, căruia îi cumpărase destule materiale, ca să zic aşa, pentru Mexic, Honduras, Costa Rica, etc.

— Cu falsuri „end users”[7]?

— Evident, confirmă George Hammond. Meyer le ştampila, fără să verifice documentele, luând 20% ca taxă şi toată lumea era mulţumită.

— Şi a şters-o cu încărcătura? V-a şantajat? întrebă Malko.

Hammond clătină din cap.

---

[3] Director al CIA, fost director al FBI.

[4] Rebeli nicaragueni cu baza în Honduras.

[5] Combatanţi ai libertăţii.

[6] Fabrica Naţională de arme din Belgia. Unul din cei mai importanţi fabricanţi de arme uşoare europene.

[7] Document care certifică ultima ţară care utilizează arme.

— Nu. Pentru ca operaţiunea să funcţioneze fără conflicte, a trebuit ca Serviciile Belgiene – Siguranţa Statului – să închidă ochii. Sunt destul de stupizi şi dezorganizaţi, dar nu sunt orbi şi i-au dus de nas pe cei din FN cu agenţii lor informatori. Deci, aceştia ştiau foarte bine că încărcăturile pentru Mexic sau Costa Rica, care nu are armată, erau destinate celor din „contras”.

— Îi lăsau să facă asta?

— Sigur. În sfârşit, treaba a mers doi ani. Eu urmăream totul de la distanţă. Burton nu depindea de mine, ci de cei de la Divizia de Operare. Apoi, cu puţin timp în urmă, a ţinut să mă găsească pentru a-mi explica faptul că omul său de legătură din Serviciile Belgiene, un tip care nu era cunoscut decât sub pseudonimul de „Fox”, îi dăduse informaţii conform cărora un grup aliat Celulelor Combatante Comuniste se pregătea să comită atentate împotriva instalării aici a oamenilor noştri şi ai NATO. Foloseau maşini capcană, asasini şi răpitori.

— Şi era adevărat?

Americanul îşi schimbă braţul anchilozat şi se aşeză pe marginea canapelei.

— Aşteptaţi! Am transmis informaţia la Langley care mi-a cerut să o fac cunoscută şi colegilor noştri de la jandarmeria regală. În cazul în care Siguranţa Statului, care detestă jandarmeria, nu ar face-o… în orice caz, au promis să verifice şi să mă ţină la curent. Am avertizat şi Brigada 23 de la poliţia judiciară, specializată în antiterorism.

Aceasta ar părea o poveste belgiană… Serviciile Belgiene dădeau o informaţie celor din CIA pe care Agenţia americană o dădea înapoi aceloraşi belgieni.

— Teama acestui „Fox” s-a materializat? întrebă Malko.

— Nu am văzut nimic din toate astea, mărturisi şeful Departamentului CIA. Ştiri asemănătoare circulă mereu. La drept vorbind nici nu mă mai gândesc. Până acum patru zile… Ţineţi, citiţi asta.

Îi întinse lui Malko un pachet cu tăieturi de ziare. Acesta le citi rapid. Toate povesteau, cu lux de amănunte, dublul asasinat al unui cuplu liniştit din Anderlecht, găsiţi omorâţi cu sălbăticie într-o pădure şi lângă ei existau manifestele unei grupări de stânga. Nu se ştia nimic despre misteriosul comando care comisese acest act oribil şi presa belgiană ataca, vorbind despre incapacitatea poliţiei belgiene.

GIA[8], poliţia judiciară şi departamentul politic din cadrul jandarmeriei, afirmau că cei doi asasinaţi, care aparţinuseră grupului politic de stânga, nu avuseseră până în acel moment, nici o activitate clandestină. Malko aşeză dosarul şi se întoarse spre american.

— De ce vă interesează toate astea?

George Hammond era într-adevăr abătut. Schiţă un zâmbet ironic.

— Chiar a doua zi după teribilul asasinat, l-am văzut pe Philip Burton debarcând. Era roşu precum cămaşa dumneavoastră. Nu a trecut mult timp şi ne-a spus ce-avea pe suflet. Şi am crezut că a avut un infarct.

— El a ucis?

— E aproape mai rău, da. Iată ce mi-a povestit. Cu câteva săptămâni în urmă, a luat masa împreună cu omul său de legătură de la Siguranţa Statului, faimosul „Fox". Acesta i-a spus că jandarmii de la PJ intraseră complet în mişcarea de stânga anti-NATO şi că trebuiau să fie neutralizaţi înainte de a deveni operaţionali.

— De ce i-a cerut să-l ajute?

— Aşteaptă! Pe scurt, „Fox" s-a arătat destul de brutal, l-a explicat lui Burton că sistemul judiciar belgian era astfel făcut încât, fără probe, nici măcar nu-i puteai nelinişti pe terorişti. Aveau să le aibă mult prea târziu.

— Nu au «Service Action» în Belgia? se miră Malko.

— Nu, pentru că este interzis de Constituţie. Atunci, iată târgul pe care i l-a propus „Fox" lui Burton. El şi-a asumat răspunderea de a forma, cu ajutorul unor oameni de încredere, un comando menit să-i neutralizeze pe cei de stânga. Dar îi trebuiau arme. Şi pentru a le procura, conta pe Burton, imbecilul ăsta.

— Nu putea să o facă chiar el?

— Nu, pentru că nimic nu putea uni departamentul său cu aceste „acţiuni" de curăţire. În Belgia nu glumeşti cu astfel de lucruri. Şi oamenii de la FN sunt foarte indiscreţi…

— Şi Burton a acceptat?

— Nu imediat… A evitat, căutând să câştige timp.

— Eraţi la curent?

— Nu, bineînţeles, altfel l-aş fi trimis cu primul avion în ţară şi am fi dat totul peste cap…

— Ce s-a petrecut apoi?

[8] Grup antiterorist.

— După spusele lui Burton, insistă americanul, acum câteva zile, „Fox” i-a propus un târg. Aveam o încărcătură gata de expediat care era pe punctul de a pleca cu un cargou, cu destinaţia Honduras. Diferite arme şi muniţii pentru colegii noştri din „contras”, cu toate actele false de care aveau nevoie, încărcătura aştepta pe chei. „Fox” l-a ameninţat pe Burton că-l va înştiinţa pe vameş, apoi îl va implica şi pe Meyer şi FN-ul dacă nu-i va da tot ce-i trebuie pentru a-şi echipa mica sa armată.

— Şi Burton a intrat în panică, completă Malko.

— *Right...* S-au dus amândoi să-şi aleagă tot ce voiau din cutii şi celălalt a luat pistoalele Fal şi muniţie cât ar fi ajuns să atace Uniunea Sovietică.

Malko dădu din cap.

— Este o poveste pentru proşti... Serviciile Belgiene nu au alt mod de a-şi procura arme?

— Am impresia că acest „Fox” acţionează ca franctiror, explică americanul. Şefii din Meeus[9] poate că nu l-au autorizat. Aici, în Belgia, serviciile depind de Ministerul de Justiţie, dar şeful lor, în funcţie de aproape douăzeci de ani, face ce vrea şi nimeni nu-şi vâră nasul în afacerile lor.

Se scurse un moment de linişte. Era vorba pur şi simplu de un grup de ucigaşi.. Ca în vremurile vechi, când CIA îşi murdărea mâinile.

— Şi ca o dovadă, există aceşti doi morţi... concluzionă Malko.

George Hammond se ridică de pe canapea pentru a merge să-şi caute o ţigară în biroul său. Îi dăduse ordine secretarei să nu fie deranjat şi telefonul nu sună deloc. Reveni şi se postă în faţa lui Malko, arătându-şi astfel statura sa mică de 1,60 în.

— Aţi ghicit totul! lăsă el să-i scape. Vă imaginaţi ce e pe capul meu. Imediat am făcut legătura. Este ceva oribil, adăugă el, coborând tonul vocii. Aceia care i-au asasinat pe cei doi nefericiţi, sunt nişte sadici, brute fără suflet.

Când serviciile importante îşi lasă treburile pe mâna unor complici, nu este prea strălucit... A se vedea: tentativa de asasinat a papei, comandată de KGB şi greşelile mărunte ale CIA în Beirut. O maşină capcană, destinată să-l ucidă pe Şeicul Fadiallah, şeful Hezbollahului, omorâse două sute de persoane. Malko vedea foarte bine expozeul. Un agent de informaţii puţin cam înflăcărat a trebuit să facă apel la nişte secături de prieteni pentru lucrurile murdare... Aceştia, siguri de impunitatea ce li se

[9] Sediu al Siguranţei Statului.

oferea, izbucniseră dând frâu liber celor mai rele instincte…

George Hammond se aşează din nou şi îşi turnă un pahar de Johnny Walker cu etichetă neagră. Ca urmare a blocării circulaţiei, un zgomot de claxoane venea dinspre Bulevardul Regent.

— La urma urmelor, remarcă Malko, nu vă priveşte direct… Compania nu a fost părtaşă la aceste crime şi nu-l cunoaşteţi nici măcar pe Comanditar. Reorganizaţi-vă direct infrastructura şi repatriaţi-l pe agentul secret Philip Burton. Apoi uitaţi totul.

Americanul îi aruncă o privire neagră de supărare.

— Glumiţi? Armele care au servit la dublul asasinat, fac parte din lotul furat de „Fox”. În actele FN-ului, ele sunt clasate, ca fiind deja îmbarcate pentru ruta Honduras, cu documente „end-users” false.

Poliţiştii au recuperat proiectilele din trupurile victimelor. Dacă se descoperă o armă, este uşor să urmăreşti filiera. Şi se va afla că CIA finanţează un grup de asasini în această ţară… Vă imaginaţi…

Malko îşi imagina foarte bine.

— Sunteţi sigur că se va ajunge până la Companie?

— Cu siguranţă. Este imposibil ca documentele FN-ului să fie distruse. Şi acest ticălos, Gustav Meyer, va scăpa de responsabilitate, aruncându-ne nouă totul în spate. Este vorba totuşi de două asasinate.

— Ce spune prietenul dumneavoastră Burton?

Hammond ridică din umeri.

— A realizat propria-i tâmpenie. Este mort de frică. Ştie că s-a fript, dar că aceasta poate să fie încă şi mai grav dacă nu ne ajută să ieşim din afacere.

— De ce?

Americanul clătină din cap abătut.

— L-a revăzut pe „Fox” şi s-au certat teribil. Burton i-a spus că era monstruos tot ce făcuse. Celălalt n-a clintit. Când Burton l-a ameninţat că îl va informa pe Ministrul de Justiţie, „Fox” l-a înştiinţat că toate conversaţiile lor fuseseră înregistrate şi că va fi considerat complice… Mai mult, el pretinde că operaţiunea de lichidare nu s-a terminat. Mai rămâne, după părerea lui, ca mulţi terorişti periculoşi să fie lichidaţi.

— Şi intenţionează să-i lichideze? întrebă Malko încremenit.

George Hammond făcu un gest neputincios.

— După toate aparenţele se va face acolo o greşeală. Poliţia îi

va prinde. Sau, pur şi simplu, vor abandona o armă şi atunci totul va fi compromis. Vă imaginaţi că nici unul nu se va menţine. Presa se va amuza din plin. Va fi un masacru politic.

Malko se întreba de ce venise să se amestece în acest iad. Cine erau aceşti terorişti nebuni?

— Burton îi cunoaşte pe asasini?

— Nu. Le-a dat numai armele. Doar „Fox” îi cunoaşte. El i-a recrutat.

— Şi acest Gustav Meyer?

— Nu ştiu.

— Deci singura legătură cu aceşti nebuni furioşi este „Fox”.

— Exact.

— Şi cine este „Fox”?

Se făcu iarăşi un moment de linişte care se prelungi.

— Nu ştiu nimic, sfârşi prin a mărturisi americanul. După cum v-am spus, nu mi-a plăcut să mă amestec niciodată în această afacere, nici măcar de la distanţă. Burton pretinde că nu l-a putut recunoaşte niciodată. „Fox” este cel care l-a contactat. Prin intermediul lui Meyer, bineînţeles. L-a adus în scuarul Meeus şi Burton ştie că el aparţine Serviciului. Dar nu-i pasă de adevărata lui identitate.

— Şi cu cine seamănă?

— Se pare că seamănă cu Jaruzelski... Mereu cu ochelari fumurii, cu fruntea descoperită şi gura care îi atârnă în jos. E un tip de vreo şaizeci de ani, mare, voinic şi vesel, ca o mare javră ce este. Vorbeşte foarte bine engleza.

Malko îl privi în faţă.

— Ce aşteptaţi cu adevărat de la mine?

— Am un singur scop, explică americanul. Să recuperăm dovezi despre tot ce poate implica Compania în aceste două asasinate şi dacă este posibil, să obţinem înregistrările întâlnirilor dintre „Fox”, Burton şi, bineînţeles, armele.

— Dar sunt în posesia teroriştilor, remarcă Malko şi noi nu ştim totul despre ei.

— „Fox” îi cunoaşte.

— Şi unde să-l găsim pe „Fox”?

— Burton are întâlnire cu el mâine, pentru a încerca să găsească un aranjament. Duceţi-vă cu el.

— De ce?

— Nu am încredere în el. S-a lăsat manipulat ca un copil. Sau dacă nu, atunci mă minte, cu bună-ştiinţă. Vreau să aflu

adevărul. Şi ca să duceţi un mesaj acestui „Fox”.

— Care?

— Că dacă nu pune la bătaie toate forţele pentru a ne recupera „jucărelele”, toată Compania va fi pe el. Am fost obligat să-l ţin pe Webster la curent. Este gata să intervină pe lângă guvernul belgian…

Caraghioasă misiune „bons offices”. Toată povestea îl intriga pe Malko. Era ceva straniu în aceste asasinate şi în această dorinţă de a distruge atât de brutal pe cei de orientare stânga într-o ţară care nu era totuşi Salvador. Instinctiv, mirosi existenţa unei manipulări mai corupte decât cea descoperită de George Hammond.

— Când avem întâlnire? întrebă el.

— Mâine Burton vă va explica.

Americanul se ridică, se duse spre un dulap şi scoase ceva care semăna cu o vestă cu bretele.

— Ţineţi, făcu el. Este din kevlar. Aceasta opreşte chiar şi gloanţele Fal. Cu nebunii ăştia, nu se ştie niciodată. Şi nu am chef să vă pierd.

Malko luă vesta anti-glonţ, rămânând puţin pe gânduri. Să mergi să iei înapoi armele acestor oameni care masacraseră un cuplu în mod atât de oribil, era ca şi cum te-ai arunca într-o cuvă de fontă topită. Erau şanse foarte reduse de a ieşi întreg de acolo.

Capitolul III

Malko cântări în mână vesta uşoară anti-glonţ, din kevlar şi o aruncă pe canapea. Era aproape de necrezut că ceva din plastic şi foarte subţire să poată opri proiectile de război.

— Suntem în mâinile lui „Fox”, remarcă el. Ce fac dacă mă trimite la plimbare? Atitudinea pe care a avut-o în timpul discuţiei cu Philip Burton nu îndeamnă la optimism…

— Îl ameninţaţi, spuse fără să ezite şeful departamentului CIA. Noi avem totuşi mijloace de a replica. Dacă şi acum va merge prost, îl vom repatria pe Burton şi apoi, Webster se va adresa direct guvernului belgian. La urma urmelor, sunt aliaţii noştri, iar „Fox” acţionează cu siguranţă, fără ordine oficiale. Şeful său este ministrul de justiţie. Cu siguranţă nu este la curent cu această intrigă.

— În acest caz, sfârşiţi cu operaţiunea „Contras”, remarcă Malko.

— Ştiu, recunoscu George Hammond. Aceasta ar da naştere unor conflicte oribile. Desigur, îl vom putea acuza pe Gustav Meyer că a deturnat armele, ceea ce va duce spre ceva foarte rău. De asemenea, contez foarte mult pe diplomaţia dumneavoastră şi pe inteligenţa lui „Fox” care poate nu are nici un interes să deschidă „Cutia Pandorei”.

— Să acceptăm planul ca pe un semn bun, suspină Malko. Unde o să-l întâlnesc pe Philip Burton? Aici?

Americanul se strâmbă.

— Sincer, aş prefera să nu. De altfel, cu statutul său de clandestin, nu trebuie să aibă nici o legătură cu agenţia. Vă dau adresa. Stă în partea de sud a oraşului. Este prevenit de vizita dumneavoastră. Să nu-i acordaţi prea mare încredere. A făcut deja prostii cât capul lui de mari. Dacă şi-ar fi dat seama într-un timp util de consecinţele propunerii lui „Fox”, nu ne-am fi aflat astăzi în rahat.

Nu este prima dată când, un „operator” din cadrul CIA derapa atras de „mirosul dolarului”… Chiar şi Libia recrutase dintre ei…

Hammond mâzgăli câteva rânduri pe o hârtie şi o întinse lui Malko. Acesta îşi îndoi vesta anti-glonţ şi o puse în servietă. Îşi lăsase pistolul la Liezen, negândindu-se că Belgia avea să-i

rezerve o astfel de surpriză. Se pare că se înşelase…

Închise servieta, dorind ca această misiune să nu-l reţină prea mult timp la Bruxelles. La începutul verii, Austria era o încântare şi câteva amplasări bursiere bune, îl făceau să vadă viitorul în roz. Plănuise să-şi zugrăvească o aripă a castelului său din Liezen şi chiar în acest moment, credinciosul Elko Krisantem planta flori în grădină.

Chiar Alexandra, atinsă de graţie, avea din nou un caracter de vis. Strânsă în hainele de la Jean-Claude Jitrois, provocatoare şi plină de erotism, cu o piele atât de suplă încât păreau ca turnate pe ea, făcea să explodeze libidoul iubitului său.

Era, deci, foarte grăbit să ia primul avion către Paris unde îi promisese pătimaşei sale logodnice un week-end la *Crillon.* De acolo ar fi mers la Salzburg, în Austria. Air France servea acum 85 de oraşe din Europa, împânzea CEE, în vederea momentului schimbării din 1993…

George Hammond îşi ridică ochelarii săi mari şi ţinându-i îndreptaţi spre el, zise cu o privire imploratoare.

— Faceţi ce ştiţi mai bine şi să nu aveţi încredere în telefon. Ascultările sunt în mod oficial interzise în Belgia, dar toate serviciile de poliţie îl folosesc. Ei colaborează pe ascuns cu aşa-zişii detectivi particulari, care constituie veritabile poliţii paralele.

Philip Burton vă va indica cutia de scrisori ascunsă, de care ne vom servi pentru a comunica. Este o cutie poştală simplă a cărei cheie o vom avea amândoi. Ne vom revedea când lucrurile vor avansa. M-aş mira ca „Fox” să fie de acord imediat. Ne va face să pierdem vremea.

Era mereu optimist.

Şeful Centralei îl însoţi pe Malko până la ascensor, acesta din urmă trezindu-se în vacarmul Bulevardului Regent, trecând prin faţa „marinarilor” impecabili şi flegmatici.

*

* *

Philip Burton era mort de frică.

Malko îşi dădu seama de la prima vedere. Acest „stringer” de la CIA era un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, un zdrahon imens cu faţa buhăită de alcool; cearcănele mari, închise la culoare, îi scoteau în evidenţă ochii înfundaţi în orbite. Se vedea un piept de taur apărând prin răscroiala cămăşii, deschisă până la brâu, avea o brăţară latră la mâna stângă şi ochii mici şi negri cu priviri vioaie.

— Intraţi, îi spuse el lui Malko. Sunt încântat să vă văd. Ce mai face acest bătrân grozav, George Hammond?

Veselia forţată contrasta cu prima întâlnire. La început, Malko înţepenise aşteptând cinci minute pe palier, în timp ce spionul îl privea fix prin vizor... Apoi, Philip Burton întredeschise uşa care rămase aşa, menţinută de lanţul dispozitivului de siguranţă. Se calmase în ceea ce privea identitatea lui Malko şi-i pofti să intre. Cu aceste zăvoare şi cu uşa blindată, apartamentul său părea o fortăreaţă. Sau Philip Burton era paranoic, sau trăia în mod periculos.

Se întoarse şi mergând înaintea lui Malko, acesta din urmă putu să vadă patul unei puşti automate de mărimea coloanei vertebrale, prins în centura „stringerului" de la CIA.

În capătul livingului exista un rastel cu arme. Erau acolo multe PM-uri, puşti şi pistoale protejate de o vitrină blindată. Aproape toată gama de arme de la FN. Alături era o mobilă superbă, neagră, lăcuită, cu o uşă escamotabilă în spatele căreia se afla un televizor Samsung şi un bar, creaţie a lui Claude Dalle. Philip Burton îi indică lui Malko o canapea din piele albă, făcută de acelaşi decorator. Aparent, comerţul cu arme aducea mulţi bani...

Apoi el dispăru în bucătărie spunând:

— Scuzaţi-mă, sunt singur, bucătăreasa a plecat...

Malko se apropie de fereastră; în faţă, se înălţa o fermă înconjurată de păduri. Bulevardul Hippocrate, la Woluwe se găsea la vest de Bruxelles, în plin câmp, alături de Universitatea Catolică. Vastul imobil de zece etaje unde locuia americanul domina pădurea care tăia bulevardul din Woluwe. Botezat în mod pompos „Country Club", în realitate nu era decât un HLM îmbunătăţit.

Philip Burton ieşi din bucătărie cu o sticlă de coniac în mână. Îşi puse un pahar de Gaston de Lagrange şi nu-i lăsă timp să se încălzească. Degetele-i groase strângeau paharul rotund ca şi cum ar fi dorit să-l spargă şi se încăpăţâna să nu-l privească pe Malko. Acesta din urmă întrebă:

— Cum s-a petrecut ultima întâlnire cu „Fox"?

— Rapid. La telefon, zise Burton cu un zâmbet crispat. Ticălosul mi-a dat întâlnire. În seara aceasta.

— Vin cu dumneavoastră, anunţă Malko.

Burton îi aruncă o privire surprinsă şi neliniştită.

— A, bun! Hammond a cerut-o?

— Da, spuse Malko, ca să vă dăm o mână de ajutor în timpul tratativelor.

Philip Burton ricană ironic.

— Ei, mai degrabă mă consideră un sprijin nesigur... în sfârşit, îşi turnă din nou un Gaston de Lagrange şi de această dată, îl degustă mai încet, apoi împinse sticla spre Malko.

— Nu doriţi? Este un excelent remediu împotriva fricii.

— Mulţumesc, spuse Malko care nu bea niciodată alcool înainte de masă.

Burton îşi privi ceasul.

— Am o întâlnire. Sunteţi sigur că veniţi în seara aceasta, nu?

— Da. Unde ne întâlnim?

— Nu foarte departe, în Brabant. Doar o jumătate de oră.

— De ce nu aici?

Americanul surâse ironic.

— Glumiţi, sau ce? „Fox” îşi merită pe deplin pseudonimul[10]. Este un bărbat energic şi foarte prudent. Va fi zărit mereu în locuri imposibile. Cu excepţia primei întâlniri când m-a văzut în Centrala sa.

— Cum s-a petrecut asta?

Înainte de a răspunde, Philip Burton bău puţin coniac şi apoi se şterse cu mâinile jilave. Puteai să-i auzi bătăile inimii.

— Gustav Meyer, băiatul de la FN, este cel care îmi vorbise despre el. Într-o zi, mi-a spus că „Fox” dorea să mă vadă. Nu eram prea încântat, dar era o ofertă pe care nu trebuia să o refuz, nu-i aşa? Mi-a dat întâlnire în scuarul Meeus. Trebuia să-l chem pe „Fox” prin interfon. „Fox” mă aştepta la uşa ascensorului, la etajul patru. M-a dus într-un birou anonim, l-am spus că semăna cu generalul Jaruzelski, dar asta nu l-a distrat deloc. De altfel cred că nu se amuză prea des. Nu exista nici o hârtie în biroul său, cu excepţia dosarelor despre aprovizionările cu arme ale celor din „contras”. Ştia totul. Mi-a explicat că avea misiunea, în sânul Siguranţei Statului, de a supraveghea grupurile teroriste şi traficul cu arme. Deci el supraveghea de mult timp toate operaţiunile noastre. Cu bunăvoinţă.

— Acolo v-a vorbit de teroriştii anti-NATO.

Philip Burton aprobă cu putere.

— Eu eram mulţumit. De altfel ne-am întâlnit de vreo douăsprezece ori. Într-o zi chiar m-a invitat la un restaurant chinezesc. Nu mi-am dat seama că făcea asta ca să crească

[10] „Fox” înseamnă „vulpe” în engleză.

tensiunea. Până în ziua în care m-a anunţat ce intenţii avea.

— L-aţi văzut după asasinat?

— Da, o singură dată. La gara din sudul Bruxelles-ului. Cinci minute în care ne-am certat teribil. M-a înspăimântat.

— Nu aveţi nici o idee despre numele său adevărat şi despre funcţiile sale?

— Este un tip bine situat în ierarhie, cred, din pricina anilor pe care îi are. Este inteligent, are nişte ochi extraordinari, foarte mobili, privirea ascuţită şi îngheţată. Vorbeşte foarte bine engleza.

— Şi prietenul dumneavoastră, Gustav Meyer? Nu ştie nimic în plus despre el?

Philip Burton se strâmbă.

— Foarte probabil. El este belgian şi, îl cunoaşte pe „Fox” de multă vreme. Dar îmi spune altceva. Şi lui îi e frică. Acest bărbat energic mă sperie. De aceea mă grăbesc să rezolv această poveste.

Se agită pe scaun şi sfârşi prin a pune pe masă marele Browning pe care îl purta la centură.

Părea dezamăgit şi obosit. Cu privirea mereu în mişcare. Hăituit. Malko se simţea din ce în ce mai rău, convins fiind că Philip Burton nu-i spunea totul…

— Credeţi într-adevăr, că putem recupera armele? întrebă el.

Americanul înclină capul afirmativ înainte de a bea ultima înghiţitură de Gaston de Lagrange.

— Da, mi-a venit o idee. Îi voi propune lui „Fox” un schimb. El ni le va da pe acelea, iar eu îi voi da un lot identic.

— De unde le veţi lua? întrebă Malko uimit.

— De la FN. Gustav Meyer este de acord. Ne-am descurcat în ceea ce priveşte cei din „end-users” cu un coleg de-al meu. În mod oficial, ele sunt destinate armatei libaneze. Aşa toată lumea va fi mulţumită. Dacă vor, „Fox” şi colegii săi vor putea să-şi continue prostiile. Noi nu vom avea nici un amestec.

Admirabil cinism. „Porcăriile” însemnau a ucide oamenii.

— Unde sunt aceste arme?

— Meyer a început să le scoată de la FN. Şi sunt îngropate în grădina lui, în spatele casei.

— I-aţi spus şi lui Hammond? întrebă Malko.

Philip Burton nici nu se tulbură.

— Nu, mărturisi el. Este prea idiot. Numai aşa o să ieşim din rahatul ăsta. De altfel, colegul care m-a ajutat să realizez

această „glumă” trebuia să vină cu noi.

— Cine este?

— Un refugiat politic, libanez. A avut probleme acolo şi a fost obligat să plece. Acum face afaceri mărunte cu foştii săi colegi, pentru a supravieţui. Este un băiat OK.

Malko se gândea la mutra pe care o va face George Hammond când va afla minciuna folosită ca mijloc de securitate. Philip Burton era, cu siguranţă, un om greu de manevrat... Acesta îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu mergeţi să-i povestiţi totul, nu-i aşa? Tot ce-am discutat rămâne între noi... îi vom spune mai târziu.

Nu părea prea convins de voinţa lui Malko de a-i fi complice. După ce bău ultima înghiţitură de Gaston de Lagrange, îşi puse Browningul la centură, îmbrăcă o haină mai largă care-i ascundea arma şi, înainte de a ieşi, cercetă palierul prin vizor, apoi îl precedă pe Malko ieşind afară.

— Am întâlnire cu un coleg, libanezul, îl anunţă el pe Malko. Am să vi-l prezint. Apoi, vă voi explica cum procedăm în seara aceasta.

Afară, se îndreptă spre un BMW gri, parcat la marginea trotuarului şi deschise portiera cu ajutorul unei telecomenzi.

Înainte de a urca în maşină spuse zâmbind cu subînţeles:

— Cu toată această harababură, nu am încredere în parcări. Găseşti şi aici răufăcători uneori.

Iată un om care vrea să trăiască mult.

Treizeci de secunde mai târziu, BMW-ul, mergând cu viteză mare, ajunse pe Bulevardul Woluwe.

*

* *

Un tânăr în jeans şi cămaşă sport de culoarea lămâiei citea *Herald Tribune,* ronţăind dintr-o ciocolată cumpărată de la Wittamer, vânzătorul de ciocolată vecin cu el. O mustaţă neagră îi micşora faţa regulată încadrată de un păr des şi creţ. Cu trupul său subţire, aproape slab, cu firea timidă, semăna cu un student cuminte. Zâmbi larg, descoperindu-şi dinţii, atunci când îl văzu pe Philip Burton.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Colegul meu, Amin Habbache, i-l prezentă americanul. Malko, un prieten, adăugă sobru.

Terasa *Grain de sable,* cafenea la modă situată în Piaţa Sablons, era înţesată de lume. Piaţa în pantă, cu anticariate pe

margine şi dominat de biserica din Şablon, era unul din cele mai vesele locuri din Bruxelles, semănând puţin cu Saint-Germain-des-Pres. Terasele cafenelelor erau pline de fete frumoase şi de o javră ce se străduia să fie nonconformistă.

Malko observă crucea mare, din aur, pusă peste bluza libanezului. Ca toţi soldaţii creştini, el era mai integrist chiar şi decât Lefevre. În Liban, nu se glumea cu religia şi chiar puteai fi omorât în numele ei…

— Amin, nu mai am nevoie de tine în seara aceasta, spuse Philip Burton după ce-şi comandase un Gaston de Lagrange…

Libanezul schiţă un gest fatalist.

— *Inch Allah!* Cum doreşti.

Îşi puse apoi o linguriţă de zahăr în ceaşcă, transformând conţinutul într-o delicioasă cafea turcească.

— Prietenul meu Malko mă însoţeşte, preciză negustorul de arme.

— Şi în ceea ce priveşte chestia următoare, întrebă Amin. Ţine?

— Merge. Ia te uită, vine prietena ta!

Malko întoarse capul şi zări o fată blondă, cu faţa rotundă, care venea spre ei. Una care cu adevărat te împingea s-o violezi. I se vedeau sânii sub formă de pară, ieşindu-i prin rochia foarte scurtă, din jerseu alb, care i se lipea de trup. Ochii ei albaştri aveau o privire nesigură, ca de miop şi forma buzelor, prea roşii, părea scoasă din desenul animat cu Betty Boop.

Amin făcu prezentările.

— Cristel. Malko, un coleg.

Cristel îl sărută pe libanez pe gură, pe Philip Burton pe obraz, iar lui Malko îi strânse uşor mâna, aşezându-se în faţa lui. În acest moment, rochia din jerseu alb se ridică, permiţând lui Malko să-i admire dantela chilotului…

Ochii uimitor de albaştri ai fetei se opriră o clipă asupra lui şi rămânând aproape lipiţi de ochii săi aurii, se însufleţiră, căpătând o lucire tulburătoare. Apoi, întorcându-se, îşi strecură mâna sub cămaşa libanezului şi degetele începură să-i mângâie pieptul; nu era o treabă prea catolică. Părea că-i pasă prea puţin de prezenţa celor doi. Amin începu să dea semne de nervozitate când ea încercă să-l maseze discret, între picioare. Fără să-şi întrerupă mişcările, îi aruncă o ocheadă lui Malko, din când în când sfidându-l. Era cu adevărat o bombă sexuală. Philip Burton rămase mut de uimire.

— Dacă nu ai nevoie de mine, zise Amin, vă las.

Era la un fir de păr de ultrajul public la pudoare.

— Du-te, făcu Burton, „grand seigneur”. Te caut mâine.

Cuplul se ridică şi traversă Piaţa Sablons. Malko se întreba cum putea să meargă Amin Habbache cu Cristel încolăcită în jurul lui…

Cuplul dispăru în culoarul clădirii cu biroul de vânzări.

Philip Burton suspină.

— Are mai multă mâncărime în fund ca de obicei.

— Cine este?

— O flamandă. Familia ei trăia lângă Anvers, la Brasschaat, o proprietate grozavă, unde ea se plictisea de moarte. Este ahtiată după aventuri şi pasionată de tir. Amin a întâlnit-o la „Pratical shooting club de Belgique”.

— Ce fel de club e ăsta?

Cristel era gata să-l violeze pe Amin Habbache pe scară.

— Este un club din Etterbeek care practică tirul instructiv. Ei îl numesc tirul „antiterorist”. Au încercat aici să-i înveţe pe cetăţeni să se apere singuri. Porcării, ce vreţi. Pe această Cristel, care studiază sociologia, a excitat-o mult clubul. Se duce acolo în fiecare zi. Amin a fost angajat instructor. Desigur, se pricepe… Când ea a aflat că vine din Beirut şi că nu trăsese numai în ţinte de carton, a înnebunit după el. Bineînţeles, el a profitat, mai ales că nu avea nici un ban şi s-a instalat la ea. După ultimele ştiri, dorea să se mărite cu el, să plece în Liban şi să-i împuşte pe toţi ticăloşii din Hezbollah. Este mereu excitată şi moartă după sex, dar simpatică.

Efectiv îţi transmitea ceva. Malko îşi şterse din minte imaginea apetisantă şi reveni la lucruri serioase.

— Unde ne vom întâlni?

— Trec să vă iau de la *Metropole,* făcu americanul. Este mai simplu. Apropo, aveţi o armă?

— Nu. Vă temeţi de ceva?

Philip Burton ridică din umeri.

— Nu chiar, dar devin paranoic din cauza acestei poveşti. Nu mă gândeam că „Fox” ar fi capabil să ucidă, în mod brutal, oameni. Adevărat că aceştia erau periculoşi.

— Sunteţi sigur?

— El o spune şi ştie de ce. Este treaba lui. Toţi aceşti intelectuali sunt ţicniţi. Uitaţi-vă la bandele care acţionează la Baader, în Germania, sau Brigăzile Roşii. Nişte puşti de stânga,

care, într-o zi, vor trece de la „roneo” la PM. Nu trebuie să te încrezi în aparenţe. Acum vă las. Am întâlnire cu colegul meu Meyer.

— Mă voi întoarce cu taxiul, zise Malko.

Îşi termină liniştit cafeaua nu destul de dulce, gândindu-se la această afacere curioasă. Philip Burton era, în mod vizibil, la ananghie. Ce manipulate îi montaseră belgienii? Se grăbea să-l întâlnească pe misteriosul „Fox”, punctul forte al acestei afaceri dubioase.

*

* *

Un bot pătrat, bălos şi zburlit apăru prin fereastra deschisă când BMW-ul gri opri în faţa hotelului *Metropole.* Malko zări întins pe bancheta din spate, un câine mare cât un viţel, cu limba atârnând peste buza-i inferioară. Putea fi feroce la nevoie…

Philip Burton rânji.

— Un caniş pe cinste, aşa-i? E un Pitbull. Nu e rău. Îl aveam când locuiam la ţară. Înhaţă răufăcătorul în trei minute…

Malko luă loc alături de el. Pitbull-ul îi mirosea ceafa. Neîncrezător, continuau să meargă pe Bulevardul Anspach, apoi o luară spre vest, până la periferie, ajungând pe autostrada Mons, înspre sud. Nu se putea circula şi BMW-ul mergea cu 180 km/h, fără probleme, traversând Brabantul. Era ora zece şi jumătate.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La Nivelles. Avem întâlnire la *Colruyt* pe şoseaua dinspre Bruxelles.

Malko ştia că *Colruyt* este un lanţ de supermagazine, foarte cunoscut în Belgia.

BMW-ul ţâşni de pe banda autostradei, se opri o secundă la stop şi coti spre dreapta, luând-o pe un drum de ţară, mărginit de câteva case. *Colruyt* se vedea în faţa lor. Era o construcţie mare, joasă şi dreptunghiulară, aşezată în mijlocul unei parcări. În faţă şi împrejur, câmpul. Philip Burton intră în parcare, lângă pompele automate de benzină. Se foloseau cărţile de credit.

Locul era pustiu şi întunecat. Magazinul închidea la ora 9. Malko privi în jurul lui. În stânga, un cimitir de maşini se învecina cu o staţie ESSO unde, în mijlocul altor epave, putrezea un Manhattan albastru. Un gard despărţea parcarea de câmp. Era un loc liniştit pe care ţi-l doreai…

Cuibărit pe bancheta din spate, câinele Pitbull îşi trecea limba

peste colţii impresionanţi.

— La ce oră avem întâlnire? întrebă Malko.

— Acum.

Philip Burton privea în toate părţile. O maşină trecu pe drumul 27 fără să încetinească. Apoi alta şi se făcu din nou linişte. Malko întâlni privirea lui Burton cuprinsă de panică. Toată siguranţa aparentă pe care o afişa îi dispăruse.

— Credeţi că va veni imediat?

— Da, croncăni celălalt. Nu-mi poate da plasă.

Transpiraţia îi curgea pe frunte, deşi nu era deloc cald. Dintr-o dată, Pitbull-ul mârâi, ciulindu-şi urechile şi un val de adrenalină năvăli în arterele lui Malko. Malko îşi pipăi uşor Herstallul automat împrumutat de Burton. Acesta din urmă îşi pusese Browning-ul pe podeaua maşinii. Câinele, cu capul întors, privea fix spre fundul parcării.

— E cineva acolo, spuse Malko.

Prin geamul deschis, Pitbull-ul ţâşni de pe locul din spate, direct pe asfalt. Se ghemui, mârâi şi sări spre o siluetă care tocmai apărea din spatele magazinului.

Era un bărbat înalt. Văzându-l, Malko simţi nişte înţepături puternice în stomac, atunci când realiză că faţa individului era ascunsă într-o cagulă.

Câinele se repezi spre el. Fără să-i fie teamă, în momentul în care oricare altul în locul lui ar fi intrat în panică, întinse braţul drept, susţinându-se cu mâna stângă, proptindu-se pe cele două picioare.

„Craac”, „craac”, „craac”, „craac”. Detunăturile se succedară cu pauze de câteva secunde între ele, ceea ce permitea trăgătorului să-şi potrivească puşca. La al patrulea proiectil, câinele se prăbuşi, rostogolindu-se pe ciment; reuşi cu greu să se mai târască câţiva metri, schelălăind a moarte. Colţii lui se închiseră prinzând partea de jos a pantalonului celui care trăsese; acesta din urmă nu fu impresionat. Calm, se aplecă şi-şi reluă tirul într-un ritm mai rapid.

Unsprezece detunături răsunară într-un ritm sacadat îngrozitor. Cu cincisprezece gloanţe în trup, Pitbull-ul nu mai mişca de mult. Malko şi Philip Burton înjurară înăbuşit.

— *My God!*

Uriaşul cu cagulă tocmai se ridicase ca şi cum nu se întâmplase nimic. Cu o lovitură de picior, zdrobi capul câinelui. Atâta sălbăticie îl scârbea pe Malko.

Apoi ucigaşul câinelui înaintă, ieşind uşor din umbră şi Malko zări că ţinea în mâna dreaptă un „riot-gun” şi că şchiopăta puţin.

Philip Burton scoase un strigăt şi Malko se întoarse. Alte două siluete tocmai apăreau, blocând accesul pe şosea. Mai puţin înalţi, purtau de asemenea cagule şi aveau în mână puşti de asalt.

Din păcate, căzuseră într-o grozavă ambuscadă.

Capitolul IV

Philip Burton scoase un strigăt înăbuşit. Apoi, înainte ca Malko să-l poată opri, acceleră şi demarând spre şosea, merse în zig-zag prin parking, drept spre cei doi ucigaşi.

Era o şansă dintr-o mie să scape!

Înainte de a plonja pe podeaua maşinii, Malko avu timp să vadă ridicându-se ţeava unei puşti „riot-gun”. Nu putea să facă altfel. Focul izbucni cu o violenţă nemaipomenită astfel încât parbrizul şi geamurile laterale ale BMW-ului dispărură sub ploaia de gloanţe. Peste zgomotul „riot-gunului” care se auzea, Malko identifică pocnetul sec al unei arme de asalt... Aşezat pe vine, cu Herstallul în mână, aştepta momentul în care să poată ieşi. BMW-ul se legăna în toate direcţiile. Philip Burton scoase o gâlgâială înspăimântătoare şi Malko fu imediat împroşcat de o ploaie de sânge şi resturi umane... Malko nu mai avu timpul să prindă volanul. Un şoc surd îl aruncă înainte. Maşina, scăpată de sub control tocmai se zdrobea de faţada magazinului *Colruyt.* Trupul lui Philip Burton se prăbuşi peste el, umplându-l de sânge. Imobilizat între scaun şi masa de carne a americanului, nu mai putea să se mişte.

Liniştea cădea din nou cu şi mai multă brutalitate. Orizontul lui se limita doar la portiera deschisă în urma şocului şi la un pătrat de ciment. Se pregătea să iasă târâş din maşină când auzi un zgomot de pantofi pe asfalt. O voce tărăgănată răsună foarte aproape:

— I-am lichidat pe aceşti ticăloşi...

Înţelegând că nu ar putea să scape de cei trei ucigaşi, se opri. Exista o singură soluţie: să facă pe mortul. Ascunzând braţul înarmat, se lăsă alunecând în faţă, cu capul şi trunchiul afară din maşină şi cu faţa lipită de sol. Acoperit în întregime de sângele lui Philip Burton, părea cu siguranţă mort... Era şi timpul: o voce seacă se auzi:

— Îi termini şi plecăm.

O pereche de „ticăloşi” se apropia. Cu răsuflarea oprită şi cu inima bătându-i puternic în piept, Malko aştepta. Dacă ucigaşul i-ar trage un glonţ în cap, totul era sfârşit. Dacă nu, ar avea o mică şansă. Simţi cum cineva îi smulgea Herstallul din mână şi reuşi

să-şi lase braţul să cadă ca un obiect inert. Controlându-şi răsuflarea, numără clipele. Se gândea la Alexandra, la castelul lui, la atâtea momente în care văzuse moartea cu ochii.

Prima detunătură îl luă prin surprindere. Simţi o durere violentă, în spate, aproape de coloana vertebrală, apoi alte două focuri îl asurziră şi avu impresia că primeşte două lovituri de pumn în coaste. Trei detunături pocniră de cealaltă parte a maşinii: ucigaşul se ocupa de asemenea de Philip Burton. Apoi, paşii se îndepărtară şi el auzi zgomotul unui motor. Se ridică puţin, ceea ce-l făcu să simtă o durere puternică în coaste şi văzu spatele unui Golf de culoare închisă care accelera spre Nivelles.

Se târî afară din maşină şi se ridică în picioare. Mirosul greţos al sângelui îi intrase în haine. Era acoperit de sânge şi de rămăşiţe nu prea îmbietoare. Când privirea-i căzu asupra lui Philip Burton, îi veni să vomite. Toată partea superioară a cutiei craniene a americanului dispăruse. Creierul şi sângele se împrăştiară peste tot. Obrazul i se oprea în susul nasului. Nu mai avea ochi. Era o privelişte îngrozitoare.

Era încă în stare de şoc când lumina albastră a unui girofar lumină parkingul. Apăru un combi al jandarmeriei, de unde ieşiră mai mulţi bărbaţi în uniformă, cu arme de foc. Malko trebuia să fi avut un aspect înspăimântător căci ei se opriră împietriţi la trei metri de el.

— Dumnezeule, arăţi de parcă l-ai văzut pe dracu! se auzi o voce hodorogită.

Malko făcu un pas spre ei şi ei îl încercuiră imediat.

— Unde sunteţi rănit? întrebă unul dintre ei: întindeţi-vă, mergem să căutăm o ambulanţă.

— Nu, e în regulă, cred că nu am nimic.

— Ce s-a întâmplat? întrebară ei în cor.

— Eu şi prietenul meu ne-am oprit pentru a pune benzină, explică Malko şi am fost atacaţi de nişte necunoscuţi mascaţi care tocmai au fugit.

— Pe unde?

— Spre autostradă.

Cu combiul lor, mai bine ajungeau pe lună decât să prindă un Golf GT turbo. Malko se lăsă transportat în maşină în timp ce unul acoperea cu o prelată ceea ce mai rămăsese din Philip Burton.

Zdruncinat de maşina jandarmeriei, Malko gândea că acest

negustor de arme de la CIA plătise scump naivitatea sa.

„Fox” hotărâse, pur şi simplu, să lichideze un martor care devenise incomod. Cu excepţia lui Gustav Meyer, singura persoană care îl cunoştea fizic era Philip Burton.

Malko era sigur că aceia care comiseseră masacrul, erau de asemenea asasinii cuplului de orientare de stânga. Un psihopat. Ţinut în libertate şi cu înalte protecţii. Căci, evident, era sub ordinul misteriosului „Fox” care îl lichidase pe Burton. Prezenţa lui Malko nu le crease nici o problemă de conştiinţă. În mod vizibil, aceşti oameni ucideau ca şi cum ar fi respirat... Se întreba cum George Hammond avea să primească veştile. Să recupereze armele, devenea, fără înconjur, o misiune imposibilă, dublată de o operaţiune sinucigaşă.

*

* *

— Puşlamalele! Scârboşii! Ticăloşii ăştia!

George Hammond era livid. Puse jos fotografiile masacrului, făcute de jandarmerie, bău un pahar de Johnny Walker şi ridică ochii spre Malko. Acesta din urmă, nu-şi dăduse bine seama de la ce scăpase decât privind documentele. Fără vesta antiglonţ din kevlar, ar fi primit trei gloanţe de 9 mm în spate. Hematoame enorme îi învineţeau coloana vertebrală şi două dintre coaste îl făceau să urle de durere.

— Erau nişte ucigaşi de profesie, nu amatori, spuse Malko. Am auzit vocea şefului, un bărbat foarte înalt, foarte calm şi în acelaşi timp, nebun. Modul în care ucisese câinele Pitbull... cincisprezece gloanţe îi ciuruiseră corpul!

— Şi toate astea, din cauza acestui nenorocit de... făcu cu amărăciune americanul.

Se opri brusc, realizând că vorbea despre unul ucis foarte curând şi Malko completă.

— „Fox” este adevăratul vinovat. El trage toate sforile. Ceilalţi nu sunt decât manevraţi. Nişte bestii fioroase, dar nu ei sunt creierele. Au ceva stofă de militari căci în mai puţin de patru minute, totul era terminat. Bineînţeles, că nu li s-a găsit maşina...

George Hammond, îngrămădit la biroul său, părea încă mai mic decât de obicei...

— Nu, mărturisi el. Şi apartamentul lui Burton a fost jefuit o oră mai târziu. S-au dus acolo, imediat după capcană. Au trecut prin parkingul subteran şi nimeni nu i-a văzut.

— Ce au luat?

— Greu de spus. Cred că Burton nu era atât de nebun încât să păstreze documentele la el acasă.

— Mă întreb, dacă nu ştia prea mult în legătură cu această poveste decât v-a spus, spuse Malko. Deja, nu vă vorbise despre eventualul schimb de arme.

Americanul tresări.

— Ce vă face să spuneţi asta?

— Mai întâi, în parkingul de la *Colruyt,* era foarte nervos, remarcă Malko. Aveam impresia că se aştepta la ceva. Apoi, dacă „Fox” ar fi vrut să închidă pista ce ar fi dus la el, i-ar fi fost suficient să nu vină la întâlnire. Pentru că este practic imposibil să ajungi până la el. Nu era necesar ca Burton să fie ucis. Doar dacă nu ştia ceva foarte precis despre terorişti.

— Dar cum i-o fi cunoscut?

— Nu ştiu, mărturisi Malko, dar era mort de frică. În orice caz, recuperarea armelor dumneavoastră, ţine acum de miracol. Fox, este inaccesibil atâta timp cât identitatea sa este necunoscută. Cât despre ceilalţi, este mai rău chiar. Dar, este foarte ciudat că un membru din Serviciile Belgiene sponsorizează o echipă de terorişti de acest fel.

Georgie Hammond îşi şterse ochelarii: avea fruntea brăzdată de cute. În mod vizibil, analizarea situaţiei nu-l preocupa decât într-o oarecare măsură... Reveni la ideea sa fixă.

— Trebuie să găsim armele, făcu el. Şi, dacă este posibil, să-i scoatem pe aceşti tipi în afară de orice situaţie în care ar putea face rău.

Malko surâse ironic.

— Nu sunt Zorro. Există o poliţie în această ţară şi sunt plătiţi să facă dreptate.

— Sunt nuli, îi contrazise americanul. Dezorganizaţi şi fără mijloace financiare. În orice caz, nu vreau să-i amestec în afacere.

— Atunci, procuraţi-vă un glob de cristal, concluzionă Malko.

George Hammond îşi îndreptă trupul mic.

— Nu. Un bărbat îl cunoaşte pe „Fox” şi acesta este Gustav Meyer. Trebuie să-l facem să vorbească.

— Cum?

— Ameninţându-l. Dacă scot la iveală povestea despre armele livrate celor din „Contras”, îşi pierde afacerea cu FN.

— Şi dacă vorbeşte, îşi pierde viaţa, obiectă Malko. Dar, poate,

există un vicleşug. După Philip Burton, un anume Amin Habbache îl cunoaşte destul de bine.

Crezu că şeful departamentului îi va sări imediat la gât. George Hammond devenise violet.

— Îl cunoaşteţi?

— L-am văzut odată, explică Malko. În compania lui Burton.

Îi povesti împrejurările în care s-au întâlnit. George Hammond continua să flirteze cu apoplexia.

— Nu ştiam că tâmpitul de Burton îl angajase ca gardă de corp şi că îl pusese la curent! vociferă el. Şi, pe urmă te mai miri că intri în rahat! Ştiţi cine este tipul?

— Nu, mărturisi Malko.

— Un psihopat, o lepădătură, un ucigaş de cea mai joasă speţă. Făcea parte din Forţele Libaneze, ca „sniper" pe Linia Verde. Adică, pentru două sute de dolari pe lună, fără să mai numărăm câştigurile peste venit, se amuza trăgând în bieţii oameni care încercau să treacă din Beirutul de vest în Beirutul de est. Seara se întorcea liniştit acasă şi îşi regula nevasta. Şi toate astea la numai douăzeci şi doi de ani ai lui… Şi apoi, l-au eliminat pentru că a tras, din greşeală, într-un şofer de taxi de-al lor. A fost recuperat de oamenii Companiei pentru mici servicii. Într-o zi, un tâmpit a avut strălucita idee de a-l face să pună o maşină-capcană pentru a regla un cont cu armenii din Asala. Ticălosul de Amin a început să fie vânat de armeni şi şi-a abandonat „Range-Rover-ul" cu două sute de kilograme de explozibil la bord, într-un cartier popular din Beirutul de vest. Afacerea s-a încheiat cu cincizeci de morţi şi cu sfârşitul carierei lui. A plecat din Beirut, urmărit de tipi care voiau să-l jupoaie de viu. Ticăloşii s-au mulţumit sugrumându-i prietena şi fiul. De atunci se târăşte prin Bruxelles…

— Cum reuşise Philip Burton să-l cunoască?

— Făcând ceva trafic cu arme. Amin a urcat din nou, printr-o mică filieră din Beirut, folosind un material cam complicat. A transportat puţin haşiş. În fine, supravieţuieşte…

Lui Malko îi reveni în minte figura copilărească a libanezului…

— Poate am reuşi să-l folosim, propuse el. Dacă apar singur în faţa lui Gustav Meyer, nu va avea încredere şi se va închide ca o stridie.

George Hammond făcu o mutră nu prea încântătoare.

— Habbache este un bulangiu. Periculos şi nu prea maleabil.

— Nu avem de ales. Meyer ştie că Burton a fost lichidat. Şi că

întâlnirea cu mine e sinucidere curată.

— Bine, dacă doriţi, luaţi-l pe Amin! Dar, mergeţi la el, cu multă băgare de seamă şi nu-i propuneţi prea mulţi bani. Ştiţi unde-l găsiţi?

— Cred că da.

Americanul înconjură biroul şi-i strânse mâna.

— Vom încerca să nu prea facem valuri. Dacă doriţi să mă contactaţi, sunaţi la secretara mea, sub numele de Fred. Asta ar însemna că ne vom întâlni în aceeaşi seară, la ora şapte la „Galerie du Roi”. Există acolo o cafenea. OK?

— OK, spuse Malko.

Îşi lăsase Mercedes-ul 190 închiriat, în curtea ambasadei. Imediat ce intră pe Bulevardul Regent, zări un Ford vechi, alb, cu o antenă lungă, care se ţinea după el... Era o maşină banală a jandarmeriei regale... încetini pentru a se gândi; nu avea chef să-i ducă la Amin.

După ambuscada din Nivelles, jandarmii îi puseseră câteva întrebări descoperind, astfel, personalitatea lui Philip Burton. Nici faptul că Malko purta o vestă antiglonţ, nu li s-a părut tocmai normal. Trebuise ca George Hammond să intervină pe lângă Ministerul Justiţiei, explicând că era vorba de un control venit de la Washington pentru a elucida o poveste cu arme de contrabandă. Belgienii nu crezuseră deloc lucrul acesta şi se întrebau acum, ce făcea Malko, cu adevărat, la Bruxelles. Era sigur că telefonul său de la Hotelul *Metropole* era ascultat. Apoi, Malko, cu cât se gândea la asta, cu atât mai mult era convins că Burton îi cunoştea pe asasini. Era stranie chiar şi vizita la domiciliul acestuia, după ambuscada de la *Colruyt.* Americanul putea să aibă acasă acte care să stabilească vreo legătură cu aceste crime.

Ajunsese la nivelul Bulevardului Grădinii Botanice. În faţa lui se deschidea un tunel lung care ducea în nordul oraşului, spre Heysel. Cotind brusc, se pierdu accelerând cu putere. Mercedes-ul 190 făcu salturi şi slalom printre cele două şiruri de maşini, supraveghind, cu coada ochiului, Ford-ul alb. Şoferul acestuia făcea ce ştia mai bine... Dar Malko câştiga totuşi, mai multe sute de metri avans. Celălalt îşi puse atunci un girofar pe capotă, dar era prea târziu. Când Malko ţâşni în faţa Bisericii Sacre-Coeur, girofarul clipea mult în urma lui. În mare viteză, ocoli Parcul Elisabeth şi o luă prin tunel, în sens invers.

Când gară în Piaţa Sablons, era sigur că întrerupse urmărirea.

Numai să-l găsească pe Amin Habbache acasă, cu iubita lui apetisantă, cu ochi de porţelan.

*

* *

La etajul al treilea din vechiul imobil renovat, două nume erau scrise pe o bucată de hârtie lipită de o uşă: Cristel Tilmant – Amin Habbache.

Malko bătu la uşă. O dată, de două ori. Nu primi nici un răspuns. Se pregătea să plece când o voce stridentă se auzi urlând după uşa:

— Cară-te imediat, ticălosule!

Uluit, bătu din nou. De data asta, uşa se deschise cu toată forţa.

Cristel Tilmant, cocoţată pe tocurile înalte de doisprezece centimetri, cu pieptul la fel de agresiv ca şi vocea, cu fusta scurtă până la fund, cu ochii roşii, ciufulită şi răvăşită avea lacrimi pe obraji… Rămase cu gura deschisă văzându-l pe Malko, apoi bolborosi:

— Oh, pardon. Credeam că este Amin care se întoarce…

Se părea că Amin n-ar fi fost binevenit.

Malko profită de surprinderea femeii pentru a intra. Ai fi zis că a avut loc o întreagă bătălie în living. Totul era trântit, sertare aruncate pe jos, pahare sparte şi o masă răsturnată. O scrumieră grea făcuse ţăndări o oglindă şi zăcea în mijlocul cioburilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko. Îl căutam pe Amin.

Cristel Tilmant îndreptă spre el privirea-i de un albastru mineral, fixă şi plină de ură.

— Este prietenul dumneavoastră?

— Nu chiar, o asigură Malko. De ce?

— Ştiţi ce mi-a făcut acest gunoi? întrebă ea strident. M-a uşurat de 10 000[11] de franci, pentru a-şi cumpăra o armă.

— Nu e prea drăguţ, spuse Malko. Credeţi că se va întoarce?

Tânăra flamandă zise cu o voce sugrumată.

— Să se întoarcă! Dar, îl strâng de gât pe acest ticălos. Iar dumneavoastră căraţi-vă!

Ea învârti pe masă un cuţit enorm de bucătărie.

— Îi voi tăia imediat testiculele! Aşa!

Lama cuţitului tăie un biet cactus. Malko dădu înapoi în faţa acestei femei furioase. Unde să meargă să-l găsească pe Amin Habbache?

[11] În jur de 1 600 franci francezi.

— Aşteptaţi, făcu dintr-o dată Cristel. Sunt destul de nesăbuită, la urma urmelor. Rămâneţi.

Capitolul V

Expresia ochilor săi albaştri, de porţelan, se schimbase brusc. Cristel îl fixa pe Malko, legănându-şi şoldurile şi sprijinită de tocul uşii, cu bustul înainte, părea să-i ofere sânii săi grei.

— Doriţi să-l găsiţi? întrebă ea.

— Da, spuse Malko. Ştiţi unde este?

Ea scoase un fel de gungurit.

— Poate există o şansă... Vom merge acolo amândoi. Dar înainte, există o mică formalitate.

— Care? întrebă Malko. Doriţi cei 10 mii de franci?

Cristel ridică din umeri.

— Nu, o să-i tapez pe părinţii mei. Veniţi.

Se răsuci, îndreptându-se spre fundul camerei, unduindu-şi şoldurile languros. Ajunsă lângă perete făcu o rotaţie şi se apropie de Malko. Cu tocurile ei înalte era aproape la fel de înaltă ca el.

— Vreau doar să mă sărutaţi! spuse ea simplu. Apoi voi merge să-i povestesc acestui ticălos de Amin cum mi-am ridicat picioarele...

Văzând chipul pe jumătate dezgustat al lui Malko, spuse râzând:

— Nu-ţi fie teamă. Nu este o corvoadă. Ai nişte ochi care înnebunesc orice femeie... Lasă-mă să te sărut mai întâi.

Cu sărutul ei putea să înfierbânte chiar şi un episcop. Era îmbrăţişarea femeii păianjen, lipită toată de el de la genunchi şi strivită de gura lui, cu o limbă în draci care se încolăcea în jurul amigdalelor sale. Cristel îşi împingea cu energie pântecele în al lui. Dezlănţuită, îşi desprinse gura de buzele lui Malko pentru a spune cu o voce răguşită:

— Pipăie-mă peste tot!

Era suficient să-i apuce sânii prin răscroiala decolteului. Erau calzi, albi şi incredibil de tari, cu vârfurile ridicate şi tari ca ai creioanelor. Cristel închise ochii şi gemu:

— Doamne, ce bine e! Ce fericită sunt să-l înşel pe acest ticălos.

Cu braţele înnodate în jurul gâtului lui, ea se freca de Malko, unduindu-şi şoldurile.

Ce târfuliţă bună! Acest joc începea să dea roade... Cristel îşi dădu seama şi îşi lăsă mâna să alunece între ei, masându-l cu o abilitate care îi dovedea hotărârea. Sprijinită de perete, cu bazinul înainte, începu să gâfâie în timp ce-l eliberă pe Malko. Cu degetele strânse în jurul penisului lui îl fixa pe Malko cu un surâs provocator.

Ochii ei albaştri de porţelan îşi pierduseră toată candoarea.

— Dă-i drumul, zise ea. Ticălosul de Amin îmi spune să nu-mi pun chiloţi. Asta îl excită. Trebuie să te excite şi pe tine, nu?

Cu picioarele desfăcute în formă de compas, aştepta.

În timp ce Malko o atingea uşor, ea începu să ţipe, scuturându-i cu pasiune sexul pe care-l ţinea cu toată mâna, trăgându-l apoi spre ea. Nu trebui decât să-şi îndoaie puţin picioarele şi cu o mişcare din fund s-o străpungă adânc.

Ţintuită de perete ca un fluture, Cristel scoase un suspin aspru. Piciorul stâng părăsi solul şi pulpa sa se strânse în jurul mijlocului lui, lipindu-l de ea.

— E bine, gemu ea. Mergi mai departe! Du-mă în extaz!

În ciuda poziţiei sale incomode, Malko o pătrunse din ce în ce mai tare, până ce ea începu să se smiorcăie, cu gâfâieli rapide. Ochii ei albaştri erau sticloşi. Piciorul său căzu înapoi în momentul în care Malko explodă şi el în interiorul abdomenului ei. Apoi îşi înfundă unghiile în ceafa lui în timp ce acesta se elibera şi suspină:

— Ah! Ce bine e!

Răzbunarea cere uneori sânge rece, alteori însă pasiune arzătoare. Cristel se dădu înapoi, se aplecă pentru a săruta cu castitate sexul care tocmai o străpunse, îşi îndreptă fusta mini, îşi aranjă sânii în decolteul său şi zise cu veselie:

— Vino! Să mergem imediat să-l anunţăm pe acest ticălos de Amin că este înşelat.

— Unde?

— Acum dă o lecţie de tir cu pistolul la poligonul său „Pratical shooting” la Etterbeek.

*

* *

Şase bărbaţi cu cască de tir pe urechi, trăgeau cu pistolul spre ţintele care apăreau şi dispăreau în locuri neprevăzute. Standul se găsea la marginea unui teren de sport, aşezat lângă un loc în pantă, înalt de mai mulţi metri. În cealaltă parte, se afla un drum de cale ferată. Malko îl observă imediat pe tânăr. Libanezul era

gata să-i explice unui grăsan plin de coşuri cum se ţine o armă.

Cristel cuprinsă din nou de furie mârâi.

— Iată-l pe micul ticălos. Vino, îi vom da imediat vestea…

Ea merse spre Amin Habbache care îi zări în acel moment. Cristel se aşeză în faţa amantului său şi îi spuse în faţa elevului uimit:

— Tocmai am făcut sex cu el.

Îl arătă pe Malko.

Acesta îi văzu privirea libanezului şovăind; schiţă un zâmbet jenat, apoi spuse cu o voce blândă:

— Îmi termin lecţia şi vin lângă voi.

Cristel lovi din picior, înfundându-şi tocul ascuţit în iarbă.

— Încornoratule! Îţi spun că eşti înşelat. Din acest moment, mă voi culca cu toţi bărbaţii pe care-i întâlnesc.

Amin Habbache o asculta cu nepăsare. Coşurosul nu mai fixa ţinta, ci sânii lui Cristel, gândind că poate avea o şansă.

Cu brutalitate, dar calm, Amin îi expedie o palmă de o violenţă atât de neaşteptată, încât îi zgâlţâi capul. Amprenta mâinii sale rămase imprimată, o fracţiune de secundă, pe chipul tinerei flamande care urla:

— Lepădătură! Te voi ucide!

Amin se întoarse spre Malko care rămăsese încremenit şi zise cu un zâmbet inocent:

— Duceţi-vă să mă aşteptaţi la bar, vă întâlnesc peste cinci minute.

Reveni la elevul său, îi îndoi braţul explicându-i modul în care trebuie să fie ţinută o armă cu chiulasă deschisă. În trecere, Malko remarcă faptul că era vorba de un automat Sieg, probabil arma cumpărată cu banii lui Cristel.

Aceasta plângea cu sughiţuri şi bărbia îi tremura. Malko o apucă de braţ şi o târî după el. Micul bar era pustiu cu excepţia unui vechi trăgător care era pe punctul de a-şi umple încărcătorul. Malko comandă o votcă pentru el şi un Cointreau pentru Cristel.

Alcoolul o îmbărbăta. După ce trase o duşcă, spuse plină de dispreţ:

— Acest ticălos nu mă crede. Data viitoare o vom face în faţa lui.

Malko nu trebui să zică nimic. Amin Habbache veni lângă ei stăpânit de un calm olimpian.

— Un „Trappiste”, îi ceru barmanului.

Purtându-se astfel ca şi cum Cristel nu exista, îi zâmbi lui Malko cu subînţeles şi adăugă pe un ton aşezat:

— Poate că mi-aţi salvat viaţa. Am citit ziarele. Purtaţi o vestă anti-glonţ?

Se informa ca un adevărat profesionist şi era calm.

— Da, spuse Malko. Ştiţi de ce Philip Burton a fost ucis?

Libanezul se trase un pic de mustaţa fină, cu un aer întrebător.

— Voia să-şi recupereze armele, nu? Era o prostie.

— Da, susţinu Malko. Dar mă întreb dacă nu îi cunoştea pe aceia care l-au ucis... Nu v-a vorbit niciodată despre „Fox”?

— Puţin, zise Amin Habbache. Este tipul de la Serviciile Belgiene, nu?

— Da. L-aţi întâlnit deja?

— Nu.

— Şi Gustav Meyer?

O lucire de nelinişte trecu prin ochii negri ai libanezului. Îşi pipăia crucea din aur masiv cu mâna stângă.

— De ce?

— El ştie cine este „Fox”, zise Malko. Ori „Fox” e cel care a dat ordin ca Burton să fie lichidat. Vreau să-i descopăr identitatea.

Libanezul gustă delicat din spuma „Trappistului”. Cristel îşi terminase paharul de Cointreau şi parcă expresia feţei îi devenise mai blândă. Malko îi surprinsese ochii umezi fixaţi pe Amin. Adesea femeile se schimbă...

— Nu este uşor, obiectă libanezul. Meyer n-o să aibă încredere. Sunt nişte tipi periculoşi care au înţeles totul. Fără martori, fără probleme.

Îl admira, era un bătrân obişnuit să supravieţuiască. Malko îi căută privirea inocentă.

— Puteţi să mă ajutaţi?

— Aici sunt liniştit, spuse libanezul. Pentru moment, nu pot să mă întorc la Beirut. Nu vreau să am probleme. Prefer să acţionaţi singur...

Malko îşi fixă ochii aurii în ochii întunecaţi ai libanezului.

— Ascultaţi, dacă le voi spune belgienilor cine sunteţi, nu veţi mai sta nici cinci minute în această ţară.

Libanezul rămase tăcut câteva clipe, privind în gol. Bău puţin „Trappiste”, apoi scuturâ din cap.

— Evident, dacă puneţi problema aşa. Dar va fi dificil să-l faceţi pe Meyer să vorbească. Şi el se teme.

Frumos exemplu de flexibilitate orientală; fără reproşuri, fără văicăreli. Recunoaşterea pragmatică a unei situaţii… Asta nu l-ar împiedica, dacă e cazul, să-şi golească încărcătorul în spatele lui Malko, cu aceeaşi detaşare. Ca să-l facă să înghită momeala, adăugă:

— Dispunem de un buget important pentru această afacere. Dacă primesc informaţia, câştigaţi o sută de mii de franci…

Amin aprecie această dărnicie suspectă făcând un semn cu capul emoţionat.

— Voi încerca imediat, promise el, dar după tot ce s-a întâmplat…

— Ştiţi cum aş putea să-l văd pe Meyer?

— Dacă este în Belgia, da, făcu Amin. Locuieşte la Overijse, în Brabant, la vreo cincizeci de kilometri de FN. Unde pot să vă întâlnesc?

— La *Metropole,* spuse Malko, dar să nu spuneţi nimic la telefon.

Amin zâmbi în faţa acestei glume. Cristel se apropiase şi aştepta ca un animal micuţ şi supus. Cu ochii în pământ, ea îi spuse cu timiditate libanezului:

— Ştii, ce ţi-am spus mai devreme, nu a fost adevărat…

Cu teamă, pândea aceeaşi complicitate din partea lui Malko. Acesta adăugă:

— Cred că Cristel era puţin supărată pe dumneavoastră.

Amin „grand seigneur” care probabil o cunoştea pe iubita sa flamandă, şterse „supărarea” de pe chipul dezamăgit. Îşi luă lădiţa în care se găsea arma Sieg şi se ridică. Cristel, de asemenea, îl apucă de braţ pe iubit şi se agăţă de el. Malko, care mergea în urma lor, observă cu nostalgie legănarea languroasă şi sexuală a şoldurilor ei.

Împreună cu Amin formau, cu siguranţă, un cuplu frumos.

*

* *

Pe pat erau înşirate toate lucrurile care puteau arăta ceva despre Philip Burton. Malko se înverşunase, propunându-şi să găsească un indiciu. Nimic! Numai acte de afaceri, scrisori, fotografii, toate fără vreun interes. Americanul părea să fi fost un maniac al tirului. În toate clişeele poza cu arma în mână, în faţa ţintelor din diferite poligoane de tir. Malko bătea pasul pe loc. Trecuseră deja trei zile şi poliţia nu avea nici cel mai mic indiciu despre teroriştii de la *Colruyt* din Nivelles…

Presa începuse deja să vorbească mai puţin despre acest lucru. Corpul lui Philip Burton fusese repatriat în SUA şi misteriosul „Fox” se găsea bine-mersi, la cald, în vizuina sa. Toate eforturile şefilor din cadrul CIA, de a lămuri lucrurile, fuseseră în zadar.

„Fox” rămânea o fantomă.

Sătul de atâta triere, Malko deschise televizorul Akai din cameră. Chiar la timp pentru a vedea o scenă de groază.

Corpuri întinse, printre care şi trupul unui copil, sânge pe pereţi, uniforme poliţiste, girofaruri. Dădu mai tare sonorul.

— Un nou masacru, anunţa crainicul cu o voce sugrumată de emoţie. Un cuplu de librari a fost asasinat, azi-dimineaţă, de trei bărbaţi înarmaţi cu arme „riot-gun” şi cu pistoale. Femeia a primit mai întâi trei gloanţe în corp, apoi trei în cap. Soţul a fost omorât fulgerător în spatele tejghelei, de o rafală trasă dintr-o armă de foc şi apoi de două încărcături de armă „riot-gun”. Pe ecran apărea apoi prim-planul unui jandarm vizibil bulversat.

— Nu înţelegem, explică el, nu e nimic de furat din această librărie de stânga al cărei proprietar fusese vag amestecat în afacerea CEC, căci avea legături cu tipograful.

Aşa luă sfârşit jurnalul.

Telefonul sună treizeci de secunde mai târziu. Se auzi vocea schimbată a lui George Hammond.

— V-aţi uitat la televizor?

— Da, spuse Malko. „Fox” este la datorie.

Americanul suflă cu zgomot în telefon. Malko îl simţea gata să explodeze.

— Mult sânge; după arme... sunt aceiaşi. Este o atrocitate. Trebuie în mod absolut ca...

— Fac ce pot, spuse Malko.

Vânătăile de pe spate abia îi trecuseră. Şi el se grăbea să stea faţă în faţă cu cei trei terorişti mascaţi care îl rataseră cu puţin... Abia închise telefonul că soneria începuse să se audă din nou. De această dată, era vocea timidă a lui Amin:

— Sunt jos, la cafenea.

Malko se aruncă în vechiul ascensor care se mişca greoi şi zgomotos. Hotelul *Metropole* avea un secol şi asta se vedea. Câţiva şobolani zglobii care se urmăreau adesea prin culoare şi zgomotul din Piaţa Brouckere făceau indispensabilă utilizarea dopurilor de ceară în urechi. Îl găsi pe libanez sub lambriurile din sala 1900, gata să-şi pună zahăr în cafea.

— Meyer nu are încredere, zise Amin, imediat.

— L-aţi văzut?

— Da. Treizeci de secunde. I-am telefonat de mai multe ori, dar ei nu mi-a răspuns la nici unul din apeluri. Am încercat să merg la FN, dar nu m-au lăsat să intru. Secretara a zis că era în călătorie. Maşina lui era în curte. Atunci l-am aşteptat pentru a-l acosta la ieşire.

— I-aţi vorbit despre „Fox”?

— Nu, nu am avut timp. Îi era teamă. M-a întrebat de câteva ori dacă Burton mi-a şoptit ceva înainte să moară. Părea să-l frământe mult problema.

— Era foarte legat de Burton?

— Foarte. Philip îmi spusese că făcuseră multe afaceri împreună.

— Credeţi că era implicat în această problemă?

Amin îşi scărpină fruntea.

— El a furnizat armele. Acum, îi era frică. I-am spus că voiam să-l văd pentru comanda mea şi a pretins că nu mai vinde nimic, la negru. Numai oficial. Cred că nu pot să fac mai mult. Dacă mergeţi să-l vedeţi, nu vă va primi.

— Ştiţi ce s-a întâmplat astăzi?

— Nu.

Malko îi povesti. Libanezul, obişnuit cu ororile din Beirut, nu părea prea tulburat.

— Sunt oameni care omoară fără un motiv anume, observă el. Odată, în Liban, au fost ucişi toţi membrii Partidului Comunist Libanez, împreună cu familiile. Niciodată nu s-a ştiut cine comandase măcelul. Dar exista un motiv. Există mereu un motiv, adăugă el surâzând.

Malko se întreba dacă nu era total nebun. Părea atât de distant, de detaşat după ce a văzut şi a comis atâtea ticăloşii.

— Şi prietena dumneavoastră? întrebă el. S-a mai calmat?

— Cristel? Oh, îi merge bine, este puţin nebună, dar foarte îndrăgostită. Poate mă voi căsători cu ea.

Văzând surpriza vizibilă a lui Malko, Amin schiţă un zâmbet angelic.

— Am nevoie de un paşaport belgian, înţelegeţi? Pe urmă, voi merge să mă instalez în Africa sau în America de Sud. Şi apoi, Cristel nu este dezagreabilă. Puţin masochistă… Câteodată o leg de cadă, o bat şi mă prefac că o sugrum. Ea juisează fără ca măcar să o ating…

Totul părea că îl distrează mult.

— Aveţi o altă idee pentru a-i găsi pe asasini? reluă Malko.

Amin se strâmbă.

— Nu e uşor. Aici, la Bruxelles, nu cunosc pe nimeni. Cu siguranţă au prieteni, soţii. Dacă doriţi, pot să fac altceva.

— Ce?

— Mergem la Meyer şi îl aşteptăm până vine de la FN. Locuieşte într-o casă izolată. Este uşor. Nu este decât soţia lui acasă. Dacă îl speriaţi, va vorbi. Îl cunosc, nu ştie ce înseamnă adevărata violenţă.

Malko ezită. Se lansa într-o drăcie de afacere murdară. Libanezul schiţă un zâmbet inocent.

— Dacă nu-i găsiţi, vor continua. Dar nu-l înţeleg pe domnul Hammond. Nu este direct răspunzător. Nu armele ucid, ci oamenii.

Remarcabilă cazuistică.

— Bună idee, aprobă Malko, vom merge la el acasă.

Fără să vrea, Gustav Meyer risca să lase să-i scape ceva.

— Am nevoie de zece mii de franci, spuse Amin. Puteţi să mi-i daţi în avans?

— Vă voi da diseară, promise Malko.

Trebuia să-l motiveze pe libanez.

*

* *

Deşi era aproape nouă seara, era încă lumină. Vila lui Gustav Meyer se găsea pe un drum de ţară, chiar la ieşirea din Overijse, un sătuc din Brabant. Era o casă pătrată, izolată în mijlocul unei mari grădini şi înconjurată de câmp pustiu. Malko, la volanul Mercedesului său, începuse să se impacienteze.

— Credeţi că va veni? îl întrebă pe Amin, care stătea alături.

Libanezul privi ceasul şi clătină din cap.

— I-am telefonat soţiei lui, fără să mă prezint. Mi-a spus că se întoarce la cină. Este ciudat, pleacă de la uzină pe la opt şi îi trebuie doar un sfert de oră pentru a ajunge acasă. Precis are o întâlnire.

Malko avea o senzaţie ciudată. Dintr-o dată, fu sigur că Gustav Meyer era în pericol.

— Are telefon în maşină?

— Da, cred.

Malko deschise portiera.

— Să mergem să o vedem pe soţia lui. Aş vrea să-l întâlnesc.

Se întâmplă ceva ciudat.

Capitolul VI

Un Saab portocaliu, decapotabil era garat în grădină şi parterul casei era luminat. Cei doi bărbaţi urcară. Malko sună. După un lung moment de aşteptare, uşa se deschise.

Doamna Meyer părea o incaşă, cu părul negru dat pe spate, cu faţa osoasă îndulcită de o gură care-i dădea probabil ceva din senzualitatea unui strămoş spaniol şi nişte uimitori ochi de un verde pal alungiţi de un machiaj de un negru pronunţat... Privirea ei ar fi îngheţat şi Etna...

— Ce doriţi?

Rochia din jerseu imprimat se mula pe formele pline, scoţând în evidenţă rotunjimile provocatoare.

Amin Habbache, îi adresă surâsul său timid irezistibil.

— Bună seara, doamnă Meyer, eu v-am sunat, Amin Habbache. Avem întâlnire du soţul dumneavoastră.

Privirea-i verde pal nu se înmuie.

— Nu s-a întors încă.

— Nu ar trebui să întârzie, afirmă Amin. Am sunat la FN. A plecat de mai bine de o jumătate de oră. Ştie că venim. Amin minţea cu aplomb perfect.

În mod vizibil, doamna Meyer avea chef să-i vadă, la fel cum ar fi dorit să meargă la spânzurătoare. Dar zâmbetul insistent al libanezului îi veni de hac ezitării ei.

— Intraţi, spuse ea. Îl voi suna imediat în maşină.

Apoi îi însoţi într-un luxos living. O mobilă masivă din lac negru fabricată de atelierele Claude Dalle, adăpostea un bar şi un televizor. Pe o măsuţă joasă, făcută de acelaşi decorator – o dală de sticlă ce se sprijinea de colţii unui elefant – erau aşezate mai multe fotografii cu ea şi soţul. Una îl reprezenta pe Meyer pe un poligon de tir, cu un pistol în mână.

Stăpâna casei se îndreptă spre un telefon aşezat pe o consolă şi Malko putu să-i admire astfel, silueta. La cei patruzeci de ani ai săi era destul de sexy, cu şoldurile în formă de amforă şi un fund ce se balansa „tropical”, plin de senzualitate. Formă un număr şi aşteptă. Era un aparat în care era încorporat un difuzor şi astfel Malko şi Amin auziră în mod distinct soneria.

Cineva ridică şi o voce de bărbat spuse „alo”. Vocea lui era

tensionată şi Malko simţi imediat că lucrurile nu mergeau tocmai bine... Nici comunicarea nu se făcea tocmai normal.

— Sunt Sandra. Vii?

— Da, da. De ce?

Gustav Meyer părea istovit.

— Sunt nişte oameni aici care te aşteaptă. Un lung moment de tăcere fu întrerupt de zgomotul de fond.

— Gustav! Mă auzi? Unde eşti?

— Pe autostradă. Voi ieşi imediat. Apoi tăcu, auzindu-se în depărtare doar cuvinte nedesluşite, rostite în şoaptă. Se adresa cuiva care stătea lângă el.

— Ce să le spun? întrebă Sandra Meyer. Sunt...

Gustav Meyer o întrerupse îngrozit.

— Nu vreau să-i văd! Nu vreau să văd pe nimeni!

Malko sări smulgând aparatul din mâna Sandrei Meyer.

— Domnule Meyer, sunt prietenul lui Philip Burton, trebuie neapărat să vă vorbesc.

— Nu! Eu...

Fraza fu întreruptă de un zgomot sec. O fracţiune de secundă îi trebui lui Malko pentru a realiza că era vorba de un foc de armă... Sandra Meyer îl auzise şi ea şi începu să urle:

— Gustav! Gustav!

Alte cinci pocnituri apropiate fură singurul răspuns la chemarea ei. Malko era îngrozit. Le urmară sunetul telefonului ce anunţa „ocupat”. Faţa Sandrei Meyer devenise albă, buzele îi tremurau, privirea i se tulburase. Dintr-o dată, ieşi în goană din cameră, în grădină. O văzură urcându-se în Saabul ei portocaliu, decapotabil.

La rândul lor, coborâră iute peronul. Saabul depăşea deja portalul. Malko se aruncă la volanul Mercedesului său, tip 190. Trebui să accelereze puternic pentru a se lipi de maşina portocalie. Cele două vehicule atingeau 120 km/h pe drumurile liniştite ale Brabantului. Trecuseră peste un pod, care traversa autostrada Bruxelles-Namur şi trecură pe cealaltă parte. Doamna Meyer o luă pe o stradă îngustă, paralelă cu autostrada şi ajunse până la o bandă de acces. Amin Habbache anunţă dintr-o dată:

— Acolo este maşina lui Meyer.

Un Mercedes gri era oprit undeva jos, în faţa unei peluze circulare presărate de tumulus, de unde ieşeau steaguri verzi ce aveau desenate capul unui câine: era cimitirul de animale.

Sandra Meyer ţâşni din Saabul său şi alergă spre Mercedesul a

cărei portieră din partea stângă – faţă, era întredeschisă. Acolo, îngheţă. Se găsea încă în aceeaşi poziţie, când Malko ajunse. Gustav Meyer zăcea prăvălit peste volan, cu şuviţe de sânge curgându-i de-a lungul gâtului, până la pământ. Jumătate din nas îi fusese smuls de un proiectil. Primise mai multe gloanţe în cap, trase din spate.

Sandra Meyer începu dintr-o dată să urle, într-un mod insuportabil, ţinându-se cu amândouă mâinile de tâmple. Lui Malko i se făcu pielea ca de găină. Încercă să o îndepărteze de Mercedes, dar refuza să se mişte, continuând să ţipe:

— L-au ucis! L-au ucis!

Şi din nou răsună acel urlet insuportabil. Amin Habbache privea în jurul lui, neliniştit. Maşinile continuau să treacă pe şosea, pasagerii crezând că este o simplă scenă de familie, dar poliţiştii puteau să apară în orice clipă. Malko deschise portiera din dreapta, în căutarea unui indiciu. Dintr-o cutie, scoase un Hersttal automatic. Dădu înapoi chiulasa şi zări alama unui cartuş pornit pe ţeavă. Gustav Meyer îi cunoştea pe asasini şi nu se temuse. O valijoară Vuitton, pentru documente, era pusă pe locul vecin. O deschise şi o scotoci rapid; nu era acolo nici carnetul cu adrese, nici agenda. Pipăi buzunarele lui Gustav Meyer. Nimic. Fusese percheziţionat. Teroriştii nu lăsau nimic la voia întâmplării. Amin Habbache îl trase de mânecă.

— Veniţi!

Sandra Meyer nu mai striga. Sprijinită de portieră, cu privirea rătăcită, părea că se află la ani lumină depărtare. Malko încercă totuşi, să o facă să vorbească.

— Doamnă Meyer, îi cunoaşteţi pe cei care v-au omorât soţul? Sunt cei care au comis deja crime. Ajutaţi-ne să-i găsim.

Clătină din cap spunând cu vocea stinsă:

— Plecaţi. Să nu mai veniţi niciodată.

Malko nu mai insistă. Treizeci de secunde mai târziu, Mercedesul mergea pe banda autostrăzii, grăbindu-se să ajungă la Bruxelles. Amin Habbache mesteca o prăjitură, indiferent. Malko întoarse capul, spre el.

— Ştia cine este „Fox”. S-au gândit că riscă prea mult dacă Gustav vorbeşte.

Cu un gest sec, libanezul muşcă din prăjitură.

— Ar trebui să renunţaţi. Oamenii aceia sunt ca cei din ţara mea. Ştiu „să închidă uşile”. Sunt protejaţi, dacă nu ar fi, nu ar putea acţiona astfel. Ne vor ucide şi pe noi.

Malko nu răspunse. Fără să vrea, CIA crease un monstru. Acesta trebuia prins. Nu mai schimbară nici un cuvânt până în centrul Bruxelles-ului. Malko îl lăsă pe libanez în Piaţa Şablon. Acesta din urmă, îi adresă un surâs seducător şi rece.

— Văd că nu intenţionaţi să-mi urmaţi sfatul. Atunci când îi veţi găsi, dacă aveţi nevoie de mine, vă voi da o mână de ajutor, spuse el, dar în ceea ce priveşte treaba de poliţist, descurcaţi-vă singuri, căci nu mă încântă deloc.

*

* *

George Hammond se juca distrat cu ochelarii. Şeful CIA amânase o întâlnire cu cei care răspundeau de NATO, pentru a-l vedea pe Malko. Jurnalele de dimineaţă nu vorbeau decât despre uciderea lui Gustav Meyer. Această nouă situaţie îl puse serios pe gânduri pe şeful de la CIA.

— E vorba de altceva, decât ceea ce credem noi. Îi cunosc pe cei de la Serviciile Belgiene. Nu sunt nişte nebuni furioşi. Nu s-ar lansa într-o serie de crime ca acestea. „Fox” acţionează pe socoteala lui.

— În acest caz, ar trebui să fie posibil să-l identificăm, concluzionă Malko.

— Teoretic, da, zise americanul. Dar Siguranţa Statului depinde de un singur responsabil, pus în funcţie de douăzeci de ani. Chiar dacă cineva a organizat un serviciu paralel, nu va accepta să intervină niciodată. Nimic nu este clar în această poveste. În dimineaţa aceasta, avem un nou element pe care PJ tocmai mi l-a comunicat. Nu au găsit nimic serios la cei patru membri de orientare de stânga, care au fost asasinaţi, doar că ei aparţineau, probabil, unei mişcări comuniste. Dar nu există nici un indiciu de atentat care să fi fost pregătit. În afara explozibilului folosit în cazul celor doi librari, dar şi aici e ceva ciudat. Nu era nici măcar despachetat. Şi provenea dintr-un lot, destinat celor din „Contras” şi furnizat de Meyer.

— Cu siguranţă, făcu Malko, Meyer pare să fi fost foarte apropiat de aceşti ucigaşi. Acest explozibil a fost adus de către asasini. Pentru a-i compromite pe aceia pe care-i lichidaseră. Meyer a fost înlăturat pentru că el putea să ne ducă direct la „Fox”. El a dispărut şi singura pistă, rămâne Sandra, văduva lui. Sunt sigur că îi cunoaşte pe asasinii soţului ei.

— Nu are nici un interes să ne vorbească, remarcă americanul. Mai ales acum. Dar am un „stringer” care ar putea să vă ajute.

Un jurnalist de la *Soir,* marele cotidian de aici. Are legături bune cu poliţia. Vă voi da imediat datele lui. Se numeşte Eric Bontemps.

Mâzgăli apoi, un număr de telefon pe o hârtie şi i-o întinse lui Malko.

— El urmăreşte pentru *Soir* afacerea acestor crime. Sunaţi-l la ziar, din partea lui Fred; sunt prea multe linii, ca să poată fi ascultat.

— Mulţumesc, zise Malko. Dar problema cu doamna Meyer este mult mai urgentă. Dacă acest Bontemps ştia ceva, v-ar fi spus, deja.

*

* *

Un soare strălucitor lumina peisajul liniştit din Brabant. Malko făcuse din curiozitate, traseul dintre uzina FN de la Hersttal şi locul în care fusese omorât Gustav Meyer. Erau drumuri puţin frecventate, unde vânzătorii ilegali de arme puteau să-şi întâlnească asasinii fără să fie văzuţi de cineva. Încetini la ieşirea din Overijse. Saabul portocaliu, decapotabil era acolo. Intră în grădină şi opri Mercedesul alături.

Nu reuşise să ajungă pe trotuar că uşa se deschise violent şi Sandra Meyer, mai mult ca niciodată arătând ca o incaşă cu ochii roşii, trasă la faţă şi cu privirea otrăvită de furie, îl interpelă cu o voce rece:

— Ce căutaţi aici?

— Să vă vorbesc, zise Malko. Ştiu că este foarte dur pentru dumneavoastră, dar...

— Cine sunteţi? îl întrerupse ea.

— Prietenul lui Philip Burton, care a fost ucis din aceleaşi motive ca şi soţul dumneavoastră. Privirea Sandrei Meyer se tulbură.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pentru că, pur şi simplu, cunoşteau adevărata identitate a unui bărbat pe care eu nu-l cunosc decât după pseudonim: „Fox”.

Sandra Meyer îl fixă cu un aer absent.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Lăsaţi-mă.

Un zgomot de maşină îl făcu pe Malko să se întoarcă. Un Saab gri tocmai intră în parcare. Din maşină ieşi un bărbat voinic cu un bluzon de piele, cu privirea ascunsă în spatele unor ochelari negri. O mustaţă neagră şi groasă îi cădea de o parte şi de alta a

gurii. Părea a fi un poliţist. Reacţia Sandrei Meyer îl ului. Tânăra părea ca lovită de trăsnet. Cu sângele care-i dispăruse din obraji, devenise mută.

Dar, spre marea surpriză a lui Malko, necunoscutul se apropie de ea şi o sărută cu tandreţe pe cei doi obraji, şoptindu-i câteva cuvinte la ureche.

— Nu am nimic de declarat. Dacă vreţi să aflaţi ceva, mergeţi la poliţie.

Necunoscutul adăugă la rândul său.

— Lăsaţi-o în pace pe doamna Meyer. Eram un bun coleg a lui Gustav. Este oribil tot ce s-a întâmplat. Are nevoie de linişte, acum. Voi jurnaliştii nu respectaţi nimic.

Malko îl privi insistent. Îşi scoase ochelarii. Faţa-i brăzdată de vinişoare de sânge, ochii reci, umerii laţi, siguranţa, totul, arăta că este un om obişnuit cu acţiunea.

— Îmi pare rău, zise Malko. Nu sunt jurnalist şi unul dintre prietenii mei a fost şi el ucis. Şi eu cred că asasinii sunt aceiaşi în ambele cazuri.

Necunoscutul schiţă un gest de părere de rău.

— Înţeleg, domnule, dar doamna Meyer nu poate să vă ajute. Este foarte şocată. Trebuie să lăsaţi poliţia să-şi facă datoria. Vor reuşi să-i prindă pe acei nenorociţi. La revedere.

Intră în casă, luând-o după el pe Sandra Meyer şi închise uşa. În afară de un scandal, Malko nu avea prea multe posibilităţi. Îşi reveni şi memoră, în treacăt, numărul de la Saabul necunoscutului: HRG 738. Ultima lui pistă se năruia.

Încă îl mai dureau coastele, ceea ce îi amintea că era în continuare în pericol. Teroriştii ştiau acum că nu era mort, dar nu ştiau dacă el putea să-i recunoască. Se ferise să vorbească la jandarmerie despre fizicul lor. Nu-i mai rămânea decât „stringerul” de la CIA.

*

* *

— Aş vrea să vorbesc cu Eric Bontemps, anunţă Malko.

— Eu sunt. Cu cine am plăcerea? făcu o voce grăbită.

— Un prieten al lui Fred.

Trecu un moment, apoi jurnalistul zise cu căldură:

— Ah, da. Mi-a vorbit de dumneavoastră. Putem bea un pahar la un bar-cafe în spatele ziarului. Ne întâlnim la *Danish Tavern,* pe strada Congreselor. Într-o jumătate de oră.

— Perfect, zise Malko înainte de a închide.

Jurnalistul, prieten cu cei de la CIA, ar fi probabil, cel mai în măsură să găsească numele proprietarului Saabului gri. Nu putea neglija nimic, tot anturajul vânzătorului de arme asasinat era a priori suspect.

Malko se gândi la tulburătoarea Cristel. Probabil că se culcase şi cu americanul. Poate că ea ar putea să-i dea vreo informaţie.

Îşi luă Mercedesul, îndreptându-se cu greu prin labirintul de sensuri unice, din centrul Bruxelles-ului.

Sfârşi prin a găsi *Danish Tavern,* cu încântătoarea-i faţadă vopsită în albastru. În interior, era o sală cu măsuţe din lemn, plină de fum şi o tejghea la care servea o flamandă planturoasă şi voinică.

— Îl caut pe Eric Bontemps, zise el.

— Sunt aici, se auzi o voce în spatele lui.

„Stringerul" de la CIA părea mai degrabă un hipi, cu părul până la gât, cu ochelarii ciudaţi şi în hainele lui fără nici o formă. Ţinea un pachet enorm de ziare şi manuscrise. Faţa lui era plină de coşuri şi fuma dintr-un chiştoc. Gauloise.

— Un „steak" american şi un „Trappiste".

Malko se mulţumi cu o cafea foarte dulce, deoarece zahărul îi dădea tonusul. Ziaristul îl întrebă în şoaptă:

— Lucraţi la povestea lui Meyer şi la crimele săvârşite asupra celor de stânga?

— Da. Aveţi informaţii?

Ziaristul îşi scutură claia de păr care-i venea în ochi:

— Nu prea... Poliţiştii şi magistraţii bâjbâie. Un procuror al regelui mi-a zis că miroase a ceva nu tocmai clar. Acţionează în vârful degetelor. În Belgia, nu prea suntem obişnuiţi cu aceste crime sălbatice, fără nici o raţiune. Aceşti oameni asasinaţi erau nişte prăpădiţi, nişte jerpeliţi, nişte intelectuali. Niciodată nu ar fi putut să pună bombe. Poliţiştii o ştiu şi nu înţeleg de ce au fost ucişi.

— Şi dumneavoastră ce credeţi?

Fusese adus „steak-ul tartare". Ziaristul se năpusti cu lăcomie asupra bucăţii de carne.

— Nu ştiu, mărturisi acesta. Procesul Comuniştilor din CEC începe curând. Aceşti indivizi poate ştiau ceva şi au fost lichidaţi pentru a-i reduce la tăcere.

— Şi asasinii lor? Să fie nişte indivizi din CEC care au scăpat?

— Acesta este tot misterul. Dar un lucru e clar. Poate sunt nebuni, dar nu sunt idioţi. Cele două operaţiuni ale lor au fost

bine regizate. Şi pare că nu mai pot de plăcere să ucidă.

— În cazul meu, de asemenea, i-am văzut, zise Malko. S-ar zice că sunt militari.

— Da, făcu gânditor ziaristul. Totul mă duce cu gândul la tipul din WNP. Erau nişte nebuni de felul acesta.

Malko îşi ciuli urechile.

— Ce este WNP?

— Westland New Post. Un grup de extremă dreaptă care a fost dizolvat şi al cărui fondator s-a sinucis. Nişte exaltaţi. Dar în Belgia, din cauza lui Leon Degrelle[12], există atentate, dar nu au trecut la fapte. Aveau simpatizanţi la poliţie, la Siguranţa Statului, la Jandarmerie. Deci anchetele nu au mers niciodată foarte departe…

— Nu aţi auzit niciodată vorbindu-se despre un agent al Siguranţei Statului, al cărui pseudonim ar fi „Fox”?

— Nu. De ce?

— Ar putea fi cel care-i manipulează pe terorişti.

George Hammond nu-l autorizase să vorbească despre deturnarea armelor destinate celor din „Contras”. Eric Bontemps rămase surprins, cu furculiţa în aer.

— Nu, nu-mi spune nimic. Dar acesta, ar putea fi tipul de la Siguranţa Statului care se infiltrase în WNP, acum patru ani, printr-un ordin?

— I se ştie numele?

— Nu. Numai pseudonimul „Colonelul”.

Malko îşi notă în minte. Lucrurile începeau să capete un sens; dar erau lipsuri mari în acest joc al reconstituirii. „Fox” era centrul tuturor lucrurilor. Cum se putuse transforma un agent într-un terorist şi un ucigaş?

— Aţi putea să-l găsiţi pe proprietarul unei maşini al cărei număr vi-l dau? întrebă Malko.

Eric Bontemps avu un surâs plin de înţelesuri:

— Mă va costa o bere sau două. Astă seară, vă convine? Aici pe la ora 8?

— Perfect, acceptă Malko.

*

* *

Omul pe care unii îl numeau „Fox” fuma gânditor privind arborii din scuarul Meeus, prin geamul de sticlă rezistent la gloanţe al biroului său. De multă vreme nu mai simţea nici o

[12] Şef nazist belgian.

emoţie, jucându-se cu oamenii ca şi cum ar fi deplasat doar nişte piese de şah. Anticipase reacţia celor din CIA şi găsise o soluţie.

Acum se simţea puţin liniştit. Peste câteva ore, ultima legătură prin care s-ar putea ajunge la el, va dispărea. Apoi încă o acţiune şi operaţiunea sa se va încheia. Avea destulă autoritate printre cei care-l urmau pentru ca aceştia să nu vorbească niciodată. Şi dacă acţionau pe contul lor, nu mai era problema lui.

Telefonul sună. Ceea ce se întâmpla rar. Toate comunicările erau înregistrate, bineînţeles.

— Da? făcu el după ce ridicase receptorul.

O voce pe care o cunoştea bine îl anunţă calm.

— Totul este în ordine. Mâine dimineaţă la ora şase.

— Perfect, aprobă „Fox”.

Închise receptorul. Ca întotdeauna, planurile lui se derulau fără complicaţii. Liniştit, îşi luă câteva hârtii pe care le închise în servieta cu cifru şi se îndreptă spre ascensor ca să-şi recupereze maşina din parcarea subterană. Mergea la concert la ora opt seara şi trebuia să se schimbe.

*

* *

Eric Bontemps corecta un articol când Malko intra în *Danish Tavern.*

— Am informaţia care vă trebuie, anunţă el. Numai că e ceva ciudat. Saab-ul dumneavoastră aparţine unui comerciant din Nivelles, dar v-aţi înşelat în ceea ce priveşte numărul.

— De ce? întrebă Malko, uimit.

— Pentru că maşina a avut un grav accident şi se află în garaj de aproape cincisprezece zile. L-am telefonat proprietarului, sub un pretext oarecare pentru a vedea dacă nu-l vânduse... A reacţionat ca şi cum ar fi căzut din nori.

— Nu m-am înşelat, afirmă Malko.

Jurnalistul clătină din cap.

— În acest caz, e vorba de altceva. Un Saab cu aceeaşi culoare a fost furat, acum o lună de la un concesionar din Waterloo. Ar fi putut să pună plăcuţe cu numărul celuilalt... îşi privi ceasul. Trebuie să urc, închidem... Vă este de ajuns?

— Mersi, spuse Malko, îmi voi continua investigaţiile. Ceea ce mi-aţi spus este valoros.

Ieşiră împreună. Malko îşi luă Mercedesul său 190, perplex. Astfel, vizitatorul Sandrei Meyer conducea o maşină cu o plăcuţă falsă. Ciudat. George Hammond va fi foarte fericit să afle.

*

* *

Nu trebui să se ducă să-l vadă pe şeful Centralei la el în birou. Un mesaj îl aştepta la *Metropole.* Urgent. Întâlnire cu George Hammond la cafeneaua hotelului.

Bătând cu degetele în placa de marmură a mesei în faţa unei halbe goale, americanul avea o mutră disperată.

— Două veşti, anunţă el. Mai întâi, oamenii lui Langley sunt nebuni de furie. Circulă zvonuri pe culoarele de la NATO conform cărora Compania ar fi în spatele acestor crime din cauza unor obscure reglări de conturi. E imposibil de ştiut de unde vine.

— Şi apoi?

— Sandra Meyer fuge mâine dimineaţă, la primul avion Air France la ora şapte şi cincisprezece şi apoi un Concorde de la Paris la New-York cu legătură spre Mexic, fără să aştepte înmormântarea soţului. Am primit ştirea prin corespondentul nostru de la aeroportul din Zaventem. Trebuie într-adevăr ca ea să se teamă foarte rău.

— Cred că ştiu de ce, spuse Malko. Am şi eu noutăţi…

Îl puse pe şeful CIA la curent cu povestea Saabului. George Hammond ascultă pe gânduri.

— Încă un truc ciudat? zise el. Şi odată Sandra Meyer plecată, nu suntem prea aproape de adevăr. Am impresia că nu-i vom opri niciodată pe asasini. Mediul mişcării de extremă dreapta este un complot închis şi Siguranţa Statului, cu atât mai mult.

— Aş încerca o ultimă intervenţie pe lângă Sandra Meyer, propuse Malko.

— Cum?

— Merg să o văd acum. Pentru că mâine pleacă, va îndrăzni poate să vorbească.

— Fiţi atent. Aveţi cel puţin o armă?

— O armă nu, dar un bodyguard, da.

— Pe acest libanez prost?

— Am de ales?

Americanul schiţă un zâmbet dezamăgit.

— OK. OK. Această poveste devine un coşmar. Dacă aflaţi ceva, sunaţi-mă la orice oră.

*

* *

Amin Habbache îşi scoase arma cea nouă Sieg din cutie şi o puse pe genunchi.

— Să mergem, spuse el calm.

Mercedesul era garat pe un teren viran alături de casa familiei Gustav Meyer. Locul era întunecat şi pustiu. Ai fi crezut că te afli la câteva sute de kilometri de Bruxelles. Un lucru era sigur: nu fuseseră urmăriţi nici de jandarmerie, nici de misterioşii lor adversari. Malko deschise portiera şi se apropie de vilă luând-o pe drumul lateral şi ierbos al şoselei spre Rosiere. Se opri pentru a examina casa. Saabul portocaliu se găsea în parcare. Era lumină la parter. Deschise poarta, traversă grădina, urcă scara şi sună.

Apăsă de trei ori pe butonul soneriei. Nici un răspuns. Deodată, auzi o voce de femeie în spatele lui:

— Nu mişca!

Întorcându-se zări o siluetă care îndrepta asupra lui un „riot-gun” care i se păru enorm. Femeia făcu un pas într-o parte, intrând în lumina becului de pe scară şi astfel, o recunoscu pe Sandra Meyer. Cu trăsăturile înăsprite şi ochii înfundaţi în orbite ea îl recunoscu la rândul ei şi gura îi căpătă un surâs duşmănos.

— Ticălosule, şuieră ea. Din cauza ta a murit Gustav!

Apăsă pe trăgaciul „riot-gun”-ului ţinând ţeava armei la câţiva centimetri de capul lui.

Capitolul VII

În momentul în care Sandra Meyer apăsa pe trăgaci, Malko se aruncă ca un jucător de rugby cu braţele întinse şi muşchii încordaţi. Detunătura asurzitoare a „riot-gun”-ului îi sparse timpanele şi un suflu fierbinte îi şterse ceafa şi spatele. Căzu brutal la pământ şi cuprinse cu mâna gleznele femeii. Ea se năpusti cu violenţă reuşind să-şi elibereze piciorul drept, dar el îl ţinea bine pe cel stâng.

În momentul în care Sandra Meyer apăsă din nou pe trăgaciul „riot-gun”-ului, o trase spre el cu toată forţa. Dezechilibrată, văduva negustorului de arme, căzu pe spate şi încărcătura care ar fi trebuit să-i zdrobească capul lui Malko, sfărâmă o parte din uşă. Cele două împuşcături răsunară în liniştea nopţii ca două tunete. Malko eliberă glezna Sandrei Meyer şi se aruncă asupra ei înainte ca ea să se ridice. Avu loc o luptă confuză şi Malko reuşi să-i smulgă arma.

Sandra Meyer ţipa şi se zbătea. Malko auzi paşi pe nisip şi dintr-o dată ea tăcu, după ce scoase un ţipăt înspăimântător. Malko întoarse capul.

Amin Habbache îşi sprijinea ţeava armei sale Sieg de ceafa tinerei femei. Îl privea calm pe Malko.

— I-o dau?

— Nu!

Malko nu putuse să nu ţipe, simţindu-l pe libanez pregătit să ucidă. Acesta schimbă direcţia pistolului şi Malko o apucă pe Sandra de braţ pentru a o îndepărta de libanez. O târî apoi în casă. Trecându-şi mâna prin batantul rupt în bucăţi de descărcătura „riot-gun”-ului, el deschise şi o împinse pe femeie înăuntru. Sandra Meyer plângea cu sughiţuri. Malko se întoarse spre Amin.

— Staţi la pândă afară.

Alături de o geantă, pe culoar, aştepta o valiză mare Vuitton. Sandra Meyer se prăbuşi pe un scaun, ţinându-şi capul în mâini. Malko se postă în faţa ei.

— Acum îmi veţi spune adevărul!

— Plecaţi, făcu ea, cu o voce dezgustată, mi-aţi distrus viaţa. Regret că nu v-am ucis. Plecaţi!

Se ridică brusc, cu ochii ei verzi strălucind de mânie. Îl înfruntă cu privirea câteva secunde interminabile. Lăsa impresia unei pantere gata să-şi sfâşie prada. Tendoanele de la gât îi ieşeau în afară ca nişte fire de oţel.

— Vreau adevărul, repetă Malko.

Crezu că îi va sări la gât. Apoi expresia feţei i se schimbă, se îndulcea, umerii îi căzeau, iar bărbia îi tremura.

— Scuzaţi-mă că am tras asupra dumneavoastră, mormăi ea. Nu mă simt bine. Ceea ce se întâmplă este atât de îngrozitor.

Izbucni brutal în plâns şi se prăbuşi în braţele lui Malko. Acesta, ca de fiecare dată când scăpa de la moarte, simţea o nevoie nebună de a face dragoste. Contactul cu trupul încântător al Sandrei Meyer îl înfierbântă într-o clipă.

— Aş vrea să mă întind puţin, murmură ea ca şi cum nu ar fi văzut nimic.

Îşi trecu un braţ în jurul taliei ei şi ea fu cea care îl îndemnă să intre într-o cameră. Malko nici nu-şi dădu bine seama cum, că se şi treziră îmbrăţişaţi pe un pat mare Tiffany, acoperit cu o mătase imaculată, creaţia lui Claude Dalle.

Simţi o gură arzătoare care se zdrobea de a sa; cu bazinul lipit de al lui, Sandra Meyer i se oferea fără ocolişuri. Îi apucă sânii cu toată mâna prin rochia de jerseu şi ea gemu fără ca el să ştie dacă o făcuse de plăcere sau de durere. Simţea o satisfacţie puţin sadică să se poarte ca un husar cu această femeiuşcă ce tocmai încercase să-l ucidă.

Ea se unduia lipindu-se de el cu o mişcare violentă şi în acelaşi timp de supunere, având rochia ridicată deasupra ciorapilor lungi şi negri. Malko îi smulse triunghiul de nylon care îi acoperea pântecele, apoi o împinse spre pat, în timp ce rochia i se ridicase spre şolduri. Ochii verzi şi apoşi păreau că nu-l văd. Cu braţele încrucişate, dintr-o dată nu i se mai împotrivi. Reuşi să o penetreze după ce împinse îndelung, fără ca nici măcar să o mângâie. Se răsuci sub el şi braţul drept i se întinse, dărâmând astfel o veioză ce se afla pe măsuţa de la capătul patului. Mâna îi dispăru în sertarul deschis şi ieşi din nou, ca un arc, cu un pistol Browning!

Malko nu avu timp decât să o apuce de încheietura mâinii, înnebunit de furie, îi izbi pumnul de marginea mesei şi Sandra Meyer lăsă arma ţipând.

Pierzându-şi respiraţia Malko îi căută privirea.

— Eşti turbată! bombăni el.

Gura lui mare se strâmbă într-un rictus hain. Era încă implântat în interiorul abdomenului ei, dar Sandra Meyer nu părea să-şi dea seama de asta. Deodată, nu se mai zbătu.

— Ia-mă! zise ea cu o voce potolită. Să profităm acum, pentru că vă vor ucide!

Malko ezită câteva secunde apoi începu să o excite cu o mişcare circulară ca pentru a o deschide mai mult. În aparenţă, ea nu se împotrivi, părând indiferentă. Totuşi, după respiraţia care se accelera, Malko simţi că nu era cu adevărat insensibilă la acest semiviol.

Îşi spuse că trebuia să profite măcar din plin de această femeie care încercase să-l ucidă de două ori într-o jumătate de oră. Se retrase şi o întoarse pe burtă. Sandra Meyer nu avu timp să reacţioneze. Se zbătu scurt, strigând „ticălosule”, dar nu putu să-l împiedice să intre în ea. Corpul i se arcuia sub el pentru a-l respinge, dar violul lent şi pasional îi smulse un strigăt când el se vărsă în ea.

Puţin mai târziu, furia îi scăzu şi jenat o slăbi din strânsoare. În picioare, aproape de pat îi aruncă o privire rece de smarald.

— Aţi obţinut ceea ce aţi vrut, plecaţi!

Malko se ridică la rândul său. Întâlnirea luase o întorsătură pe care era departe de a o fi prevăzut.

Ea nu-l adusese în cameră decât cu gândul de a-l ucide…

— Ştiţi cine l-a ucis pe soţul dumneavoastră. De ce nu vorbiţi?

Sandra Meyer nu răspunse; îşi ştergea cu un Kleenex machiajul care i se prelinse pe faţă.

— Vă este teamă, insistă Malko. De bărbatul pe care l-am văzut cu dumneavoastră?

Îi remarcă crisparea insesizabilă a trăsăturilor şi ea spuse în final:

— Sunteţi idiot. Era unul dintre cei mai buni prieteni ai soţului meu.

Malko profită de ocazie.

— Este ciudat, el conducea o maşină furată, cu număr fals.

De această dată, văduva lui Gustav Meyer lăsă să se vadă lovitura pe care o primise.

— Cu siguranţă nu, reluă ea… El…

Se întrerupse brusc, apoi continuă cu o voce obosită:

— Sunteţi răspunzător de moartea soţului meu, m-aţi violat, ce vreţi mai mult? Să primesc şi eu un glonţ în cap?

Era aproape o mărturisire. Se înfruntară cu privirea câteva

clipe şi Malko o corectă:

— Nu v-am violat... Mi-aţi dat de înţeles la început că sunteţi de acord.

Ea ridică din umeri.

— Nu contează, nu mai ştiu ce am făcut. Sunt sub efectul calmantelor. Acum, încetaţi să mă torturaţi. Nu vă voi spune nimic.

— Ascultaţi, insistă Malko. În câteva ore veţi fi la mii de kilometri de aici. Dacă mi-aţi vorbi, nimeni n-ar şti nimic şi aţi fi ferită de o răzbunare. Până acum, şapte persoane au fost ucise, aparent, fără vreun motiv şi, chiar eu abia am scăpat de la moarte. Nu doriţi să opriţi masacrul?

Sandra Meyer dezamăgită, îşi şterse ochii săi verzi.

— Nu este treaba mea... Abandonaţi această poveste. Părăsiţi Belgia, până nu vă vor omorî. Nu puteţi face nimic împotriva acelora care sunt răspunzători de această afacere.

— Deci, îi cunoaşteţi? repetă Malko.

Ea se întoarse fără să răspundă.

În momentul în care Malko era gata să renunţe, zări pe toaletă, o fotografie pusă în ramă. Se apropie şi o luă pentru a o privi. Imediat, Sandra Meyer sări ca o tigroaică şi i-o smulse din mână.

Malko avu timp să vadă că în fotografie era bărbatul pe care-l văzuse şi cuplul Meyer surprinşi de aparat în faţa unui han de la ţară, cu firma: *Hanul Templierilor.*

Sandra Meyer îl măsura din cap până-n picioare, plină de ură.

— Plecaţi!

De ce atâta mânie în gestul de a-i smulge această fotografie neînsemnată, în aparenţă?

Malko simţea că nu-i va smulge nici un cuvânt în plus.

Ea era îngrozită. Aceia pe care îi înfrunta erau puternici şi bine organizaţi. Îl împinse afară din cameră, strălucind de atâta furie. El bătu în retragere şi ea îl urmă până în coridor, închizând bine uşa în urma lui. Malko cercetă întunericul din grădină. Amin Habbache apăru imediat.

— Aţi terminat? întrebă libanezul.

— Da, zise Malko. Ne întoarcem.

Libanezul nu făcu nici un comentariu.

— Cunoaşteţi un loc care se numeşte *Hanul Templierilor?* întrebă Malko puţin mai târziu pe autostradă.

Amin Habbache clătină din cap.

— Nu, de ce?

— N-are importanţă.

Aceasta era singura pistă care-i rămânea împreună, bineînţeles, cu şoferul Saabului furat.

*

* *

O ceaţă apăsătoare plutea deasupra Bruxelles-ului. Malko opri maşina pe strada Royale şi merse pe jos la *Danish Tavern*. Acum o oră sunase, la întâmplare, la vila Sandrei Meyer şi telefonul sunase în gol. Văduva prinsese zborul Air France pentru Mexic, ducând secretul cu ea... Nu-i rămâneau decât câteva elemente disparate pentru a găsi pista asasinilor şi a descoperi armele CIA; „Uriaşul" uşor şchiop pe care-l văzuse omorând. Dar Belgia era o ţară de zece milioane de locuitori. Cum să pui mâna pe ei şi pe omul pe care-l zărise la Sandra Meyer, conducătorul Saabului gri cu număr fals? Asta ar fi fost puţin mai uşor totuşi, dar odată tânăra femeie dispărută ar trebui să facă o anchetă lungă, dificilă pentru Malko.

Chiar maşina era greu de găsit şi cum să afli unde este fără ajutorul poliţiei?

Mai era şi „Fox", protejat de Serviciul său, un bărbat al cărui nume adevărat nu-l cunoştea. Toţi aceia care fuseseră în legătură cu el muriseră.

Afacerea era cu meticulozitate şi sălbăticie zăvorâtă de un profesionist fără suflet, care nu ezitase să-i lichideze pe toţi martorii. Ceea ce complica încă datoria lui Malko, era absenţa unui motiv în toate aceste crime. În mod vizibil, victimele nu erau nişte *mari* terorişti. Atunci, de ce au organizat această *manipulare* pentru a-i ucide cu atâta ferocitate?

Fuga Sandrei Meyer a arătat că tânăra văduvă murea de frică, într-un caz asemănător, ar fi putut cere protecţia poliţiei. De ce nu a făcut-o?

Rămânea fotografia pe care a vrut să i-o smulgă. Ce semnificaţie avea ea?

Împinse uşa de la bar-cafe fără să-şi fi răspuns la această întrebare.

Eric Bontemps, ziaristul de la *Soir,* citea, cu părul în ochi. Malko se strecură alături de el pe bancheta din lemn uzat.

— Sandra Meyer a luat avionul în această dimineaţă, anunţă el.

— Ştiu, confirmă ziaristul. A luat avionul Air France. Puţin a

lipsit chiar să nu rămână fără loc. Zborurile sunt ticsite din cauza tarifelor care sunt numai puţin mai scumpe decât trenul şi acoperă întreaga Europă. Ciudat, nu? Soţul ei, încă este *cald.*

— Îi cunoştea pe asasini, făcu Malko. Practic a mărturisit.

Jurnalistul clătină din cap.

— Totul se petrece într-un cerc foarte închis, acela al oamenilor care se ocupă cu armele, cu traficul. Am vorbit cu poliţiştii şi sunt convinşi de asta. Apropo, există o veste în cazul Saabului gri furat de la concesionarul din Waterloo.

— Care?

— A fost găsită în zori de o patrulă a jandarmeriei, în pădurea Soignes, la sud de Bruxelles. A ars în întregime. Nu există amprente. Nostimă coincidenţă, nu?

Însemna că lucrurile începeau să se complice.

Malko i-l descrise jurnalistului pe şoferul presupus al maşinii furate. Ziaristul promise să-i caute pe prietenii lui Gustav Meyer printre poliţişti. Fără prea mare speranţă însă, căci şoferul nu avea decât un semnalment destul de obişnuit. Rămânea doar un indiciu neînsemnat.

— *Hanul Templierilor* vă spune ceva?

— Da, spuse Eric Bontemps, este un loc foarte plăcut, situat în spatele castelului din Beersel. Mulţi locuitori din Bruxelles vin aici în weekend. De ce?

Malko îi povesti scena cu fotografia. Eric Bontemps păru surprins.

— Uluitor că ea a reacţionat astfel, nu este nimic special în toată treaba asta. Cuplurile nelegitime merg adesea acolo înainte de a se duce să-şi facă siesta într-un motel liniştit.

Malko îşi privi ceasul.

— Am putea merge să mâncăm acolo?

*

* *

Te-ai fi crezut într-un han englezesc cu ferestrele formate din ochiuri de geam montate în plumb, cu armura în apropierea scării, cu grinzi şi cu mobilier de epocă. Era multă lume, mai ales cupluri care flirtau. Un loc perfect liniştit şi Malko se întreba de ce văduva lui Gustav Meyer îi smulsese această fotografie inocentă.

Eric Bontemps se îmbuibase peste măsură, profitând de sticla de vin Moet oferită de Malko. Era aproape ora trei după amiază şi erau ultimii clienţi.

În mod vizibil chelnerii aşteptau ca ei să plătească pentru a închide şi curăţau deja mesele. Un om voinic ieşi din bucătărie şi începu să aştearnă feţele de masă. Eric Bontemps îl privea cu atenţie.

— Ia te uită! făcu el, în şoaptă. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu cel de colo...

— Chelul? întrebă Malko.

— Da. Se numeşte Walter Peeters. Îl intervievasem cu mult timp în urmă în perioada WNP. Făcea parte din organizaţie şi el descoperise corpul spânzurat al şefului lor. Este un fost adept al Diviziunii SS a lui Leon Degrelle. În acea perioadă era foarte tânăr dar a continuat să frecventeze cercurile de extremă dreapta. Din cauza trecutului său toţi îl respectau şi îi găseau câte ceva de făcut... De aproape doi ani a dispărut.

Chelul se apropie de ei. Eric Bontemps îi adresă un zâmbet şi îl întrebă:

— Deci, Walter începi o nouă viaţă?

Walter Peeters rămase înmărmurit, apoi recunoscându-l pe jurnalist, schiţă un zâmbet.

— Ah, domnule Bontemps! Ce faceţi aici?

— Nimic deosebit, mănânc cu prietenul meu. Şi tu?

Walter Peeters îşi arătă cioturile de dinţi stricaţi, nu prea plăcuţi, printr-un zâmbet forţat.

— Dau o mână de ajutor şi sunt paznic. Mi s-a dat o cameră sus. Muncesc din greu.

— Şi tirul?

Celălalt schiţă un gest vag.

— Nu, nu, totul s-a terminat.

Se legăna trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, nehotărât, privirea revenindu-i mereu la Malko pe care Eric Bontemps nu-l prezentase. Se grăbi să o facă.

— Malko Linge, este un confrate şi un prieten venit din Germania. O ţară pe care o iubeşti mult, nu? Mai vorbeşti germana?

— *Ja wohl,* afirmă cu mândrie Walter Peeters.

Malko profită de ocazie.

— Unde aţi învăţat limba noastră? întrebă el în germană.

Paznicul zâmbi jenat.

— Oh, asta s-a întâmplat de mult. Domnul Bontemps vă va povesti despre mine. Bun, trebuie să termin.

— Vino să bei o bere, îi propuse jurnalistul.

— Nu aici, refuză fostul agent SS, înspăimântat.

— Unde atunci? Te duci în continuare la *Bacchus?*

— Auziţi, aveţi o memorie fantastică. Oh! Din când în când. Nu mai am mulţi colegi.

— Nu vrei să vi la bar diseară? Îţi ofer o „Mort subite”.

— Încerc să ajung, dacă maşina porneşte.

Plătiră şi ieşiră după ce i-au strâns călduros mâna.

— Credeţi că ştie ceva? întrebă Malko.

— Cunoaşte mulţi oameni în lumea amatorilor de tir din care făcea parte şi Gustav Meyer. Locul era invadat de membrii din WNP, explică Eric Bontemps. Şi după ce bea destulă bere, vorbeşte. Îmi dăduse informaţii preţioase pe vremea când exista WNP-ul… În orice caz întâlnirea nu vă va costa prea scump.

*

* *

Un tânăr atletic, cu părul ca o perie, se juca cu crucea svastică pe care o purta cruciş peste piept, trăncănind cu o chelneriţă simpatică, cu părul blond ca spicele de grâu.

Bacchus în capătul străzii Saint Michel era plin de fum şi gălăgios cu atâţia oameni lipiţi mai degrabă de bar decât de mese. Malko şi Eric Bontemps au găsit cu greu un loc. Crâşma se găsea la est de Bruxelles, alături de piaţa circulară Schuman şi de clădirile Comunităţii Europene. Nu erau decât bărbaţi, mai mult tineri, agitaţi, lansaţi în conversaţii înflăcărate. Malko se aplecă la urechea lui Eric Bontemps.

— Ciudat loc.

— Oh, da. Este mereu frecventat de cei de extremă dreapta, aceia din WNP şi naziştii flamanzi din VMO. Priviţi-i pe aceştia!

La o masă alăturată, antrenaţi într-o conversaţie misterioasă, doi tineri discutau în şoaptă, în timp ce îşi puneau o insignă nazistă la reverul hainei. Pereţii dispăreau sub posterele militare şi fotografiile de război. În spatele barului, o fotografie mare îl reprezenta pe patron, un tip voinic cu carnea albă şi flască, cu o mustaţă pe oală, cu un pistol în mână, în faţa unui poligon de tir.

— Credeţi că va veni?

Eric Bontemps zâmbi.

— Oh, Walter nu a refuzat niciodată o bere… Dar ce va spune, asta-i altceva…

Câteva minute mai târziu, fostul SS-ist deschidea uşa cârciumii Bacchus. Strânse câteva mâini, acceptă să primească un pahar la bar, se lăsă felicitat de către tinerii care nu erau

născuţi în ’45, apoi, în sfârşit, se aşează la masa lui Malko şi a lui Bontemps.

— Şi o „Mort subite”, una! zise chelneriţă care părea să-i cunoască gusturile.

Bărbatul voinic îşi netezi capul gol. Se simţea stingherit, neliniştit, trăgând adesea cu coada ochiului spre uşă.

— Vorbeşte-mi despre viaţa ta, îi ceru Bontemps. Îi vezi în continuare pe foştii tăi colegi…

— Oh! Aproape deloc, afirmă Walter Peeters.

I se aduse băutura „Mort subite” pe care o şi goli imediat. Cu un gest discret, Eric Bontemps mai comandă una. Discutau banalităţi. Malko se întreba ce legătură putea să existe între acest jerpelit şi afacerea cu teroriştii. Nu într-o cârciumă plină de nostalgicii celui de al Treilea Reich îi găsea el pe adevăraţii ucigaşi ca „uriaşul” pe care-l căuta. Eric Bontemps îşi continuă interogatoriul său plin de tact.

— Pe tipul de la FN care a fost omorât, Gustav Meyer îl cunoşti? întrebă el.

— Pe Meyer l-am văzut la han câteodată, da.

— Şi americanul, acela de la *Colruyt?*

Walter Peeters ezită câteva secunde.

— Da, nu aş şti să spun prea mult, dar cred că l-am văzut la Etterbeek. Trăgea mult şi avea mereu arme frumoase. Un tip plin de bani…

— Îi cunoştea pe vechii tovarăşi?

Fostul SS-ist deveni tăcut.

— Nu, nu cred.

Prin ordinele ascunse ale lui Bontemps băuturile „Mort subite” se succedau şi Walter Peeters le sorbea ca un burete. Pielea feţei i se colorase şi ochii îi erau injectaţi de sânge.

Conversaţia se împotmolea între momentele lungi de linişte şi digresiunile interminabile. Malko era din ce în ce mai convins că îşi pierde timpul.

Eric Bontemps întrebă dintr-o dată:

— Şi ce crezi despre crimele săvârşite printre cei de stânga?

Walter Peeters se făcu că nu a auzit. Jurnalistul repetă întrebarea. Celălalt schiţă un gest vag.

— Nu ştiu, eu, sunt nişte ţicniţi…

Ceva îl alertă pe Malko. Walter părea din ce în ce mai tulburat, cu privirea care-i fugea mereu, nervos, supraveghea uşa ca şi cum se aştepta să vadă apărând o fantomă. Malko ar fi schimbat

locul, dar el era blocat pe banchetă. „Mort subite” continua să curgă.

Dicţia fostului SS-ist devenea din ce în ce mai de neînţeles. Malko avu o idee genială: începu să vorbească nemţeşte. La început Walter Peeters îl urmări cu greu, apoi memoria îi reveni, încurajat de Malko începu să povestească amintirile din război, de la Smolensk la bătălia de la Berlin, pentru a ajunge apoi la acele secvenţe mici şi nenorocite, la care Malko dorea să-l aducă.

Bătrânul SS-ist, avea încredere totală. După un moment de linişte, îi dădu cu afecţiune un cot lui Malko, arătându-l pe Eric Bontemps.

— Dacă aş vrea să vorbesc, aş cunoaşte o poveste care i-ar face foarte mare plăcere…

— Care? întrebă Malko.

— Un truc murdar. Ar trebui…

El tăcu brusc rămânând cu privirea pironită spre uşa din spatele lui Malko. Acesta din urmă se întoarse la timp pentru a vedea uşa închizându-se în urma cuiva. Îşi îndreptă atenţia spre Walter Peeters, care îşi fixa paharul de „Mort subite” cu un aer debusolat. Se întinse, îşi privi ceasul şi spuse:

— Trebuie să mă întorc. Mâine mă trezesc devreme…

— Aş dori să vă revăd, propuse Malko. Ştiţi poveşti pasionante.

— Şi încă nu ştiţi totul! răspunse în germană fostul SS-ist. Dar nu trebuie să-i vorbiţi şi lui.

— Bineînţeles, aprobă Malko. Când să ne vedem?

— Mă mişc puţin. Este extraordinar că am venit la Bruxelles şi muncesc până târziu. Dacă doriţi, treceţi să luaţi o bere mâine seară la han. Este ziua în care avem închis şi sunt mai liniştit. Pe la ora zece.

Se ridică cu greu şi ajunse la uşă abia putând să-şi ţină echilibrul.

— Aţi înţeles ceva? întrebă Eric Bontemps.

— Nu încă, zise Malko, dar vreau să-l mai văd. I-a fost frică de îndată ce s-a deschis uşa. Nu aţi văzut cine a intrat?

— Nu. Dar e cunoscut de mult ca un nebun, un mincinos. Băgaţi de seamă să nu aveţi încredere. Când îl întâlniţi?

— Mâine seară.

Eric Bontemps scutură din cap.

— M-ar mira să ştie cu adevărat nişte chestii. Este terminat. *Bacchus* se golea. Se părea că toţi clienţii se cunoşteau şi,

aruncau priviri intrigate către cei doi bărbaţi. Miraţi şi deloc drăguţi. Eric Bontemps se aplecă către Malko:

— Ne iau drept poliţişti.

Ieşiră la rândul lor. Strada se termina cu o fundătură de unde nişte trepte mari dădeau în Bulevardul Cortenberg. Era pustiu. Malko realiză dintr-o dată că era singurul care putea să-l identifice pe prietenul mustăcios al lui Gustav Meyer. Fuseseră lichidaţi oameni pentru mai puţin în această afacere. Eric Bontemps întrebă:

— Vreţi să vin mâine cu dumneavoastră?

— Nu. Nu este nevoie. E numai o vizită de rutină.

Instinctul îi spunea altceva…

Capitolul VIII

Amin Habbache îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Malko, învârtindu-şi paharul gol, urmărit cu dragoste de Cristel, mai sexy ca niciodată, într-o rochie mov, strânsă ca o mănuşă şi cu găuri peste tot. Ea gusta dintr-un Cointreau ca un pisoi care lipăie din lapte. Ceilalţi clienţi ai cafenelei din Piaţa Sablons păreau fascinaţi de tânăra femeie.

— De data asta este o treabă serioasă? întrebă libanezul.

— Da, zise Malko. Şi poate chiar periculoasă. Cred că sunt pe o pistă.

Habbache îşi puse paharul pe masă.

— OK, vin cu dumneavoastră. Vă găsesc la *Metropole.* O voi lăsa pe Cristel în camera dumneavoastră. Se va uita la televizor căci al ei s-a spart.

Cristel îşi întinse oasele şi-i adresă lui Malko o privire languroasă. Malko terminase de căutat prin arhivele lui Philip Burton fără să găsească nimic.

*

* *

Drumul spre Castelul Beersel era plin de curbe, prost luminate iar colţul în unghi drept, imediat ce ieşeai de pe autostradă era de-a dreptul sinistru. Amin Habbache examină restaurantul cu neîncredere. Când Malko opri în parking, o perdea de arbori ascundeau vechiul castel.

Malko bătu la uşa restaurantului. O lumină slabă răzbătea prin sala unde mâncase în ajun împreună cu Eric Bontemps. Walter Peeters nu trebuia să fie departe…

Amin era gata să facă înconjurul clădirii ca un câine de vânătoare care-şi adulmecă vânatul. Arma Sieg era pusă la centură şi avea trei încărcătoare în buzunar. Numai că, împotriva armelor „riot-gun”, era cam puţin. La întâmplare, Malko îl prevenise pe George Hammond de vizita lui nocturnă la fostul SS-ist.

Peeters continua să nu vrea să răspundă. Malko încercă să răsucească mânerul uşii, care, spre marea lui surpriză, se deschise.

Lăsându-l pe Amin afară, în umbră, intră şi strigă:

— Walter? Eşti aici?

Linişte. Reluă în germană, însă fără prea mare succes.

Înconjurând barul, pătrunse în bucătăria la fel de goală ca şi sala. Precis că bătrânul adormise în camera lui. Malko trecu prin faţa superbei armuri, la marginea scării şi, după ce aprinse lumina, urcă. Dădu într-un mic palier. Pe sub o uşă ieşea lumină. Bătu fără să obţină nici un răspuns, apoi întoarse mânerul uşii. Aceasta se deschise uşor.

Intră într-o cameră mică luminată de un bec şi rămase împietrit şi îngrozit.

Walter Peeters, fostul SS-ist al Diviziei Wallonie, era întins pe un pat îngust de fier. Picioarele îi erau legate de barele inferioare şi braţele întoarse la spate, prinse la capătul patului. Era cu pieptul gol şi avea capul acoperit cu o cagulă de unde se prelingeau câteva fire de sânge.

Trecând peste sentimentul de scârbă care-l domina, Malko îi smulse cagula din pânză neagră şi îşi reprimă senzaţia de greaţă. Faţa lui Walter Peeters era aproape un terci sângerând! I se trăseseră mai multe gloanţe în cap, din care două în ochi, astfel că bucăţile din cutia craniană se lipiseră de pernă. Malko îi pipăi pielea care încă mai era călduţă. Crima avusese loc în urmă cu cel mult o oră. Tulburat, privi spre ceea ce mai rămăsese din bătrân, gândindu-se la Pitbull-ul lui Philip Burton, care fusese asasinat cu aceeaşi sălbăticie.

Deci, fotografia găsită la Sandra Meyer voia într-adevăr să spună ceva şi Hanul Templierilor avea o legătură cu masacrul. Dar care? Omul care ar fi putut să i-o spună era în faţa lui…

O muscă intră pe fereastră şi începu să se învârtă în jurul chipului masacrat, pentru ca în final să se aşeze pe o baltă de sânge pe jumătate uscată şi să înfulece… Respingător.

Malko voia să scotocească imediat camera fără prea mare speranţă, când de jos se auzi un foc. Un pistol…

Adrenalina îi invadă arterele, coborî repede scara şi se izbi de Amin Habbache care urca câte patru trepte odată, cu Sieg-ul în mână.

— Sunt trei, anunţă sobru libanezul. Cu puşti „riot-gun” şi pistoale. Tocmai au coborât dintr-un Golf. L-am luminat pe unul şi s-au ascuns în parcare. Dar nu sunt departe. Există o altă ieşire?

— Nu pe aici, spuse Malko. Coborâm.

Să rămâi sus însemna să te laşi prins. Se retraseră spre scară

şi se înapoiară în sala restaurantului, învăluită în întuneric. Malko trecu în spatele barului şi ridică receptorul telefonului. Era mort.

Era într-adevăr o capcană. Amin privea în jurul lui. Nu exista decât uşa de la intrare şi ferestrele micuţe cu ramă de plumb ca nişte vitralii.

— L-am atins pe unul, făcu Amin, sper că este mort, ticălosul.

În acel moment, o detunătură violentă îi făcu să tresară şi una dintre ferestre se sfărâmă în mii de bucăţi. Malko cercetă în întuneric. Avu timp să vadă trei siluete care se îndreptau spre han. Una dintre ele părea o namilă: era uriaşul care omorâse câinele la *Colruyt* din Nivelles. Amin îşi ratase lovitura sau ei purtau veste antiglonţ.

O rafală trosni brusc, făcând să sară bucăţi din tencuială şi pulverizând jumătate din sticlele de la bar.

Amin Habbache murmură printre dinţi o înjurătură în arabă, ascuns în spatele barului.

— Trebuie să fugim, îl sfătui el în şoaptă. Este prea serioasă treaba. Chiar în acel moment, încărcătura „riot-gun”-ului explodă asurzitoare, urmată de un bubuit mai violent. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că tocmai au făcut ca uşa restaurantului să sară şi să se izbească de perete. Amin scoase o exclamaţie, întinse braţul şi trase de trei ori spre o siluetă care tocmai trecu deschizătura. Malko avu o fulgerare. Deja remarcase că nodurile, cu care era legat fostul SS-ist, erau nişte noduri comando şi acest atac mirosea puternic a ceva militar… Nu avu timp să se gândească; noul venit, chircit în spatele unei mese răsturnate deschidea focul cu arma sa „riot-gun”, acoperind cu gloanţe, metodic, partea de sală în care se găseau.

Întinşi pe jos în spatele barului, Malko şi Amin nu mai mişcau. Proiectilele şuierau din toate colţurile. A doua armă intră şi ea în joc şi Malko recunoscu ritmul unei arme de foc ale cărei gloanţe blindate traversau chiar şi zidul… în faţa barului, fereastra se făcu ţăndări, spartă de o lovitură dată cu patul puştii… Imediat, o a treia armă începu să tragă; încă un „riot-gun”. Proiectilele distruseseră podeaua şi mobilele asurzindu-l pe Malko şi pe însoţitorul său. Arma Sieg părea ridicolă pe lângă acest potop de plumb…

Imposibil să ajungă fie chiar şi în bucătărie. Aveau să fie transformaţi în carne tocată înainte de a ajunge acolo. Riscau să fie ucişi cu ţeava armei lipită de corpul lor. Şi asta nu avea să

întârzie prea mult. Ceilalţi trăgeau ca nebunii…

Malko zări la un metru de ei o uşă întredeschisă. Ridicând ochii, văzu un semn ce indica toaleta. Era un impas poate, dar în bar nu aveau nici o şansă.

— Să încercăm pe acolo!

Fără să aştepte răspunsul lui Amin, se lansă dintr-o săritură cu tot corpul, împingând uşa cu capul, surprinzându-i pe ucigaşii ascunşi. Lemnul uşii fu tăiat în bucăţi câteva secunde mai târziu. Malko se rostogoli pe pardoseală şi Amin, trecând printre două rafale, veni după el închizând, ceea ce mai rămase din uşă, cu o lovitură de picior. Ceea ce îi dădea numai zece secunde avans.

Colţul retras avea trei uşi. Malko le împinse. Una dintre ele se deschise spre toaletele care aveau o fereastră micuţă ce dădea în grădină. Malko se grăbi: aveau puţin timp. Riscau ca unul dintre agresori să dea o raită. Pentru moment toţi trei erau în sală. Sări peste pervaz şi zări prin umbră, în exterior o grămadă de lăzi şi sări de sus, făcându-le să se prăbuşească sub greutatea lui. Amin îl ajunse din urmă imediat şi spălară putina spre pădurea care înconjura castelul din Beersel. Aproape ajunseseră când unul din ucigaşi se ivi la colţul *Hanului Templierilor* şi începu să tragă de la şold… măturând spaţiul din faţa lui.

Malko şi Amin se rostogoleau deja într-un şanţ fără măcar să riposteze. Fugiră spre marele castel întărit, adâncit în întuneric, urmăriţi de gloanţele care şuierau În jurul lor. Dintr-o dată auziră urletul unei sirene care se apropia. Se opriră: cineva chemase poliţia. Cu puţin noroc, ucigaşii puteau să fie prinşi imediat.

Făcură cale întoarsă revenind de unde plecaseră.

*

* *

Combiul jandarmeriei regale intră în ultimul viraj, înainte de Hanul Templierilor, într-un mod mult mai rezonabil. Creditele pentru întreţinerea brigăzii din Nivelles se epuizaseră de mult şi vehiculul frâna cu greu. Jandarmul Marcel Van Luit care conducea se întoarse spre subofiţerul Lacroix.

— Ai luat „riot-guns”?

— Oh! Rahat, am uitat!

— Nu face nimic. Cu siguranţă, am ars benzina pentru nimic…

Un telefon îi prevenise că s-au auzit împuşcături lângă *Hanul Templierilor.* Imposibil să nu mergi acolo, dar erau convinşi că era vorba de o glumă sau de o greşeală. Cu atât mai mult cu cât era seara în care hanul era închis. Îşi spuseră că bătrânul Walter

le-ar oferi o bere pentru deranjul lor…

Farurile Combiului luminară două vehicule în parcarea hanului: un Mercedes şi un Golf închis la culoare. Maşina Combi, cu girofarul ce se rotea, se gară alături de GTI. Subofiţerul Lacroix deschise portiera. Nu avu timp să coboare. Un bărbat cu căciulă, care-i acoperea ceafa şi urechile, apăru din spatele Golfului cu „riot-gun”-ul la şold. Trase. Încărcătura îl atinse pe Lacroix în abdomen, tăindu-l practic în două… îngrozit, jandarmul Van Luit apucă radio emiţătorul şi urlă în aparat.

— Lacroix este mort, trimiteţi întăriri.

Apoi se lăsă să alunece în afară. Un alt bărbat cu pistolul în mână se îndreptă spre el şi trase. Primul glonte îi atinse mâna. Fără să încerce măcar să scoată pistolul din teacă, încercă să fugă spre şosea. Un al doilea proiectil îi zdrobi gleznele şi căzu la pământ urlând de durere. Mai încerca încă să se târască spre şosea când asasinul lui Lacroix, un uriaş cu capul acoperit cu o cagulă se apropie şi, cu ţeava puştii atingându-i capul, îl termină cu trei focuri.

Un al treilea bărbat recupera armele de serviciu ale jandarmilor. Uriaşul dădu un ordin.

— Plecăm, cu atât mai rău pentru ceilalţi doi.

Prudenţa îl ferise până acum de orice problemă. Jandarmii avuseseră timp să cheme ajutoare… Cei trei bărbaţi se înghesuiră în Golful care demară spre autostradă. Pentru orice eventualitate, uriaşul se aşeză pe un scaun special amenajat de unde putea privi în spate cu un riot-gun şi un Fal la îndemână, pentru cazul improbabil când ar fi fost urmăriţi.

Malko alergă până la corpurile ce zăceau întinse pe jos. N-ar fi crezut niciodată că adversarii săi îi vor ataca pe jandarmi! Se purtau ca membrii unui comando într-o ţară străină, ucigând tot ce le stătea în cale. Staţia radio a maşinii jandarmilor funcţiona în continuare de unde se auzea o voce înnebunită.

— Marcel, Marcel, ce se întâmplă?

Marcel Van Luit zăcea la trei metri scăldându-se în propriul său sânge.

Amin Habbache se urcase deja în Mercedes… Malko veni şi el. Inutil să se întâlnească cu jandarmii. Porni spre partea de sus a satului, trecând pe sub podul de cale ferată şi urcă serpentinele care duceau la Beersel. Timp de douăzeci de minute merseră pe drumuri de ţară pustii înainte de a o apuca pe o altă şosea de acces pe autostrada spre Mons. Până la Bruxelles nu văzură nici

o maşină a poliţiei sau a Jandarmeriei.

— A fost fierbinte! făcu Amin calm. Data următoare, va trebui să ne echipăm cu ceva mai greu.

Se simţea că treaba începea să-l amuze. Malko se întreba dacă va mai exista o data următoare... Ultima pistă tocmai se pierduse în sânge... Nu rămânea decât prietenul misterios al Sandrei şi al lui Gustav Meyer şi legătura între *Hanul Templierilor* şi masacre. Acum se afla singur în situaţia de a pune capăt isprăvilor unei bande de nebuni sângeroşi dar remarcabil de lucizi şi de îndrăzneţi.

Amin Habbache căscă.

— Mi-e foame, mergem să mâncăm ceva?

— De acord, făcu Malko.

Trecură pe la *Metropole* pentru a o lua pe logodnica libanezului.

— Mă duc eu, făcu Habbache.

Malko îl lăsă să urce. După zece minute nu coborâse încă. Luă la rândul său ascensorul.. Cheia era în uşă. Intră şi înţepeni auzind gemete. Cristel era întinsă pe o masă mare şi rotundă, cu picioarele îndoite în echer de o parte şi de alta a „logodnicului" ei. Acesta, în picioare în faţa mesei o penetra cu conştiinciozitate într-un concert de scârţâieli.

Discret, Malko închise din nou uşa şi coborî.

Apărură un sfert de oră mai târziu.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Ştiu un restaurant în Piaţa Sainte-Catherine, făcu libanezul.

— Oh, da, spusese Cristel, îmi place la nebunie peştele.

*

* *

Restaurantul se bucura de curăţenia şi veselia unui spital. Luminat cu spoturi, pereţi albi, un personal apretat şi un meniu complicat şi distins. Se vorbea în şoaptă şi nu era nici un pic de ambianţă.

Înainte Piaţa Sainte-Catherine era centrul unui cartier popular. Nu mai rămăsese din el decât biserica pe care o cântase Brel şi bătrâne imobile pe cale să fie dărâmate. Când şeful hotelului se apropie, Cristel întrebă imediat:

— Aveţi „maatjes"?

Celălalt se strâmbă cu dispreţ.

— Nu, domnişoară, nu facem aşa ceva aici.

Un dispreţ sideral. Un fel de mâncare prea popular. Cristel

trebui să se mulţumească cu o langustă, „scampis” fripţi abia dezgheţaţi… Stropiţi, totuşi, cu Dom Perignon. După emoţiile din acea seară, Malko îşi făcea gânduri rele în faţa farfuriei cu lup de mare cu cimbru. Încă o dată creaturile lui „Fox” îl luaseră repede. Doborând din prima doi jandarmi ceea ce era totuşi o enormitate, Belgia fiind, până la proba contrarie o ţară civilizată. Cum se făcea că aceşti ucigaşi erau siguri că nu aveau să fie pedepsiţi?

Nu putea să creadă că „Fox”, angajat al Serviciilor Speciale, lăsa să fie omorâţi jandarmi.

— Ai văzut-o pe acea *zwette*[13]*?*

Exclamaţia lui Cristel îl făcu să-şi întoarcă şi el capul. Un cuplu tocmai intrase şi se aşeza în faţa lor. Un flamand înalt şi rozaliu, cu păr sur şi constituţie atletică şi o negresă foarte subţire, cu piept mic dar cu o crupă pe care ai fi putut pune o farfurie, totul mulat într-un taior Chanel… Era pentru prima dată când Malko vedea o negresă în taior Chanel… Şi pe deasupra şi crăpat. Avea o faţă cu trăsături destul de fine, un nas în vânt, nişte ochi mari de căprioară şi o gură cum numai în Africa găseai, care părea că se pregăteşte să înghită toate penisurile din lume.

— Trebuie să fie o zaireză, remarcă Amin. Sunt o mulţime, studente.

— Seamănă puţin cu prietena lui Philip…

Flamandul începuse să mângâie coapsa vecinei sale care contempla sala, hieratică, cu o privire vagă, de mioapă. Schiţă un zâmbet pentru Malko: ochii lui erau întotdeauna de mare efect în lumea a treia. Flamandul interceptă acea privire şi continuă să mângâie cu şi mai mult zel coapsa de abanos având un aer furibund.

— Prietena lui Philip avea sâni, remarcă Cristel, asta e plată ca o scândură.

— Ce s-a întâmplat cu fata aceea? întrebă Malko cu interes.

— A dispărut. Era una care era înnebunită după sex şi care o făcea bine. Probabil a găsit un tip care să i-o tragă mai bine. Philip era bolnav, înnebunit după ea, trebuie să spunem că era superbă. Avea peste tot în apartamentul lui fotografii cu ea, îmbrăcată, goală, în costum de baie. Se amuza s-o îmbrace într-o „panteră” pentru a-i da un aer sălbatic şi asta o înnebunea. Era snoabă şi ar fi vrut să aibă pielea albă ca laptele.

— Era o fată dintr-o familie bună, îl întrerupse Cristel. Tatăl ei

[13] Negresă, în argoul bruxellez.

era ministru sau aşa ceva şi îşi plătea singură hainele. Şi atunci normal, când Philip o punea în patru labe pe o cuvertură imitând pielea de zebră pentru a o lua în timp ce filma scena, sau când o deghiza în panteră, mârâia de nemulţumire.

Malko nu mai mânca.

Avea mereu în timpane zgomotul împuşcăturii şi era încă în stare de şoc dar remarca libanezului făcuse să i se aprindă beculeţul.

— Sunteţi sigur că avea acasă aceste fotografii? întrebă el.

— Cum să nu! făcu Amin. Cutii pline. De ce?

Malko începu să rumege încet. În lucrurile lui Philip Burton nu găsise nici o fotografie cu o tânără de culoare.

Oare asta căutaseră ucigaşii?

Capitolul IX

— De ce vă interesează negresa asta? întrebă Amin intrigat. N-are nici o legătură cu toate astea.

— Toate aceste fotografii au dispărut la spargerea care a urmat uciderii lui Philip Burton, făcu Malko. Mă întrebam ce a căutat hoţul. Poate că avem acum răspunsul…

Perplex, Amin se tot trăgea de mustaţa fină.

— M-aş mira să aveţi dreptate. Fata are bani, nu face politică şi-i place să facă dragoste. În plus îţi ia ochii. Mereu îmbrăcată în mov, până în vârful unghiilor. Philip n-ar fi amestecat-o în afacerile lui, tot ce voia era să-i…

— E posibil, zise Malko, dar astea sunt faptele. Toate fotografiile au dispărut. Ar trebui s-o găsim pe această zaireză. Îi ştiţi numele?

— Prenumele, făcu libanezul, Mandala. Îşi face studiile la Bruxelles.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Nu. Probabil în cartierul „Matange”, aproape de ieşirea spre Namur, acolo stau aproape toţi zairezii. Întotdeauna ea era cea care venea la Philip şi habar n-am unde o întâlnise… N-o să fie uşor s-o găsim. Poate nici nu mai e la Bruxelles…

Cristel interveni brusc în conversaţie.

— E cineva care ne-ar putea ajuta, Kamina. El…

Nu-şi putu termina fraza. Amin o pălmuise sec, cu dosul palmei. Ochii îi erau ca de sticla; cu faţa trasă, alb ca varul, părea că e gata să facă un infarct. Înmărmurită, Cristel nici măcar nu plângea. Chelnerii îşi întoarseră capul din pudoare, iar flamandul cel înalt şi zaireza lui aruncară priviri jenate spre masa lor înainte de a le aţinti în farfurie. Malko nu ştia unde să dispară.

— N-o să-mi vorbeşti iar de maimuţoiul tău, scrâşni din dinţi Amin Habbache. Întors spre Malko, adăugă: Cu un negrotei şi-a găsit să se culce. Un nenorocit de cântăreţ care-i mai şi şterpelea banii.

— Liniştiţi-vă, zise Malko. Nu-i un motiv să vă purtaţi în felul ăsta.

Amin ridică din umeri şi nu-şi descleştă dinţii, ignorând-o ostentativ pe Cristel. Terminară în grabă masa într-o atmosferă

tensionată. După ce ieşiră de la *Sirena de aur,* Amin îi spuse, amabil lui Malko:

— Cred că aveţi treabă cu Cristel. Eu o să mă întorc.

Fără să-i aştepte răspunsul, se îndepărtă cu paşi mari traversând Piaţa Sainte-Catherine. Cristel nu părea răvăşită.

— Amin e nebun de gelozie, făcu ea. Kamina, nu m-am culcat cu el decât de două ori, e superb, are o piele neînchipuit de fină şi un penis enorm. În plus, când e *încărcat* face dragoste ca un zeu. Şi ce fese! Dacă aş fi bărbat aş muri de dorinţă să mă bag în el. Malko întrerupse această descriere lirico-obscenă:

— O cunoaşte pe Mandala?

— Toţi zairezii se frecventează, îl asigură ea. Mergem să vedem?

— Unde?

— Tipul meu, Kamina, lucrează la *Makutanu,* un restaurant pe şoseaua Wavre. Dirijează orchestra. Toţi zairezii vin să danseze aici. O cunoaşte cu siguranţă pe tipa lui Philip.

Cu un râs fericit, adăugă:

— Are un fund enorm. Cu negrii ăştia şi cu instrumentele lor e nevoie de loc.

Încă un poet...

— Credeam că eşti foarte îndrăgostită de Amin, zise el.

Cristel suspină instalându-se în maşina de 90 cm^3.

— Da. Dar nici tu nu eşti de lepădat. Se pare că ai făcut o mulţime de chestii dementiale. Mai bine decât el. Pe mine asta mă excită. Pentru că milogi care ştiu să facă sex bine am cu grămada.

Nu mai trebuia decât să se îndrepte spre ieşirea dinspre Namur.

*

* *

În realitate, în cartierul african, numai câţiva negrii se plimbau cuminţi pe trotuare unde vedeai mai ales albi. Matange, cartierul de la ieşirea spre Namur, n-avea nimic folcloric, în afară de câteva dughene ţinute de africani ce vorbeau cu accent belgian. Malko parcă în faţa restaurantului *Makutanu.* Muzica din interior ţâşnea pe stradă şi Cristel fremăta deja.

Hotărât lucru, îi plăcea exotismul...

Abia împinse uşa restaurantului că un tip înalt, cu un tricou cu imaginea Panterei Roz, părăsi estrada şi se repezi la ea.

După ochi nu era la prima bomboană de haşiş. Cristel se agăţă

de gâtul lui în timp ce el explora cu o mână asigurându-se că fesele îi erau la fel de rotunde şi sânii la fel de tari. Liniştit, se întoarse spre Malko cu un surâs strălucitor.

— Cetăţene, eşti bine venit la *Makutanu!*

Se întoarse la orchestra sa şi muzica reîncepu şi mai şi. Cristel părea mai în largul ei decât la Sirena de aur. Fură duşi într-un separeu întunecat, în spatele ringului de dans. Malko comandă un Cointreau pentru ea şi o votcă pentru el. Alături de ei se degusta pui cu pili-pili[14], cartofi dulci, tapir umplut şi câteva specialităţi zaireze de origine necunoscută.

— E simpatic, nu? întrebă Cristel.

Lui Malko puţin îi păsa. Pe el îl interesa Mandala, amanta lui Philip Burton. Cea ale cărei fotografii fuseseră furate. Privi negresele din jur; nici una nu corespundea descrierii lui Amin.

— Trebuie să aflăm informaţii despre această Mandala, ceru el.

Cristel nici nu aştepta altceva. Sări de îndată pe ringul de dans.

— Aşteaptă puţin, mă ocup eu de asta!

Treizeci de secunde mai târziu, lipită de cântăreţul dragostelor ei, se legăna în ritmul unei melopee lente şi senzuale de Toure Kunda.

Numitul Kamina părea că are mâini pretutindeni. Nemişcaţi într-un colţ al ringului, în penumbră, trăiau din plin momentul sub privirea înveselită a celorlalţi muzicieni care probabil îl luau pe Malko drept cel mai mare fraier al anului.

Muzicianul era aplecat peste sânii lui Cristel cu toţi dinţii strălucind ca şi cum s-ar ti pregătit să muşte din ei. Malko se întreba dacă toate acestea erau într-adevăr utile. O negresă care lucra în local veni să se aşeze în separeu, interogându-l cu ochii ei mari şi catifelaţi, cu sânii ascuţiţi îndreptaţi spre el, dar el o refuză. Era culmea să iei Sida din Belgia. Docilă, fata dispăru. Cristel se întoarse în pragul orgasmului cu ochii strălucitori şi respiraţia scurtă.

— O cunoaşte, vesti ea strecurându-se lângă Malko.

Inima lui Malko bătu mai repede.

— Ştie unde o putem găsi?

— Nu chiar, mărturisi tânăra. Vine pe-aici din când în când, aproape întotdeauna cu albi. E o fată cu bani dar îi place să se culce cu albi. Aşa încât nu-i prea iubită de negri. Dar se pare că-

[14] Sos cu ardei iute.

şi face veacul într-un loc mişto, la *Jonathan,* nu departe de Bulevardul Louise. Însă n-o să fie uşor să mergem acolo.

— De ce?

— E un club privat. Se spune că acolo se petrec tot felul de chestii. Dacă nu eşti cunoscut, nu te lasă să intri.

Malko analiză rapid problema. O singură persoană putea să îl ajute.

— Aşteaptă-mă puţin, mă duc să dau un telefon, făcu el.

Cabina era la subsol. Printr-un noroc, Eric Bontemps era acasă. Malko îi explică problema.

— O să încerc să vă aranjez chestia asta, promise ziaristul. Vă telefonez la *Makutanu.*

Se întoarse la Cristel care îşi ataca cel de-al doilea Cointreau. Pentru că noaptea risca să fie lungă, luă o cafea foarte tare cu mult zahăr. Eric Bontemps sună douăzeci de minute mai târziu.

— Duceţi-vă la *Jonathan,* spuse el şi întrebaţi de Josse spunându-i că veniţi din partea mea.

*

* *

Bulevardul Louise era sinistru cu vitrinele lui întunecate. După indicaţiile lui Cristel, Malko viră pe o stradă transversală. În mijlocul unui imobil burghez, zări un portar în uniformă în faţa unei firme luminate de un neon roz care anunţa: *Jonathan.*

Angajatul înaintă spre ei.

— E un club privat, domnule.

— Aş vrea să-l văd pe Jos, zise Malko.

Un surâs larg lumină faţa portarului care se înclină în faţa lor.

— Intraţi, mă duc să-l anunţ, zise el.

Intrară şi merseră de-a lungul unui culoar tapetat cu catifea roşie care dădea într-o sală cu lumină difuză, cu banchete adânci, cu un bar lung, negru şi cu o muzică ambientală discretă.

Malko comandă o cupă de Moet iar pentru Cristel un Cointreau şi privi în jurul lui. Nu se vedea nici o negresă. Alături, un cuplu BEBG. Ea, roşcată, mai degrabă sexy, cu picioarele lungi, în taior verde. El grizonat, cu aerul unui industriaş, puţin cam gras. Ceva mai departe, un bărbat singur, îndesat, cu ochi foarte albaştri şi sprâncene foarte negre. În stânga lor, o fată foarte tânără, subţire, cu ciorapi de *reţea* şi păr lung şi blond.

Pe taburetele din faţa barului era aşezat un cuplu. O brunetă cu profil aristocratic, cu părul strâns în coc, îmbrăcată într-un clasic taior negru şi un bărbat burtos, cu un aer inteligent, foarte

bine îmbrăcat, cu un costum în dungi.

Toţi aceşti oameni vorbeau puţin şi păreau că se plictisesc.

Un chelner se aplecă la urechea bărbatului ce-o însoţea pe roşcată. Perechea se ridică şi dispăru printr-o uşă din fundul sălii.

Aproape imediat, şeful hotelului, rotofei, se prezentă lui Malko cu un surâs comercial.

— Bună ziua, domnule. Cred că vreţi să deveniţi membru al clubului *Jonathan.*

— Absolut.

— E foarte simplu. Am fost anunţat. Cotizaţia este de 5000 de franci. De persoană.

Îşi întoarse cu pudoare capul în timp ce Malko număra bancnotele; le luă iute şi anunţă:

— În această seară dăm filme într-o mică sală de proiecţie. De îndată ce va fi loc voi veni după dumneavoastră să vă conduc.

Se îndepărtă. Perechile din jurul lui Malko ieşeau una câte una prin uşa din fundul sălii. Rămaseră practic singuri. În sfârşit, un mic culoar întunecat, apoi fură izbiţi de şuierul produs de un ecran mare ocupat aproape în întregime de sexul unui negru.

— O seară plăcută, murmură şeful hotelului, vă puteţi aşeza unde doriţi.

Sala era mică, în pantă, având o jumătate de duzină de rânduri. Nu erau scaune ci canapele de două locuri foarte adânci. Cristel şi Malko se aşezară pe ultimul rând. Acum, pe ecran o tânără femeie albă era penetrată din faţă şi din spate de doi negri care o legănau între corpurile lor de abanos. Ochii lui Malko, obişnuindu-se încet-încet cu întunericul, distinseră mai multe cupluri tolănite pe canapele, înlănţuite în poziţii incredibile, agitându-se în întuneric. Când muzica filmului scăzu, auzi un concert de gemete, exclamaţii, gâfâieli, de zgomote umede. Nu departe de el, o femeie lansa cu o voce stăpânită şi înfricoşată:

— Nu, nu acolo, vă rog!

Imediat după aceea, ţipă. Malko o văzu. Era o roşcată sexy! Se sprijinea de spătarul rândului din faţă, cu braţele şi picioarele depărtate, cu rochia suflecată: un bărbat încerca s-o sodomizeze sălbatic, ţinând-o de şolduri. Malko îi vedea mâinile crispate pe spătar, sânii ieşindu-i din sutien şi expresia feţei luptându-se între extaz şi durere.

O siluetă trecu prin faţa lui. Un bărbat îmbrăcat, ţinând cu o mână un sex gros care-i ieşea din pantaloni. Se apropie de femeia pe cale să fie sodomizată şi îi băgă cu brutalitate sexul în

gură. Lui Malko i se păru că-l recunoaşte pe omul de la bar.

— E dezgustător! îi şopti Cristel cu o voce schimbată. Hai să plecăm!

Şi totuşi nu se mişcă. Pe ecran, un pakistanez sau un indian era întins pe o rogojină masturbându-şi încet un penis care măsura poate aproape treizeci de cm., gros la bază ca încheietura mâinii! O copilă foarte tânără apăru, îmbrăcată doar în pletele ei negre şi lungi. Îngenunche cu gravitate şi reluă masturbaţia agasând penisul enorm cu o gură abilă şi minusculă. În sală, vederea acestui falus gigantic dezlănţui şi mai tare ardoarea diferiţilor parteneri. Femeia de lume bună care era sodomizată nu mai urla de durere ci îşi implora partenerul cu o voce naturală să pătrundă şi mai adânc.

Blonda cu ciorapi de reţea scoase un ţipăt ascuţit, întinsă pe un scaun de pe primul rând. Cu picioarele înnodate pe spatele unui bărbat care o sfărâma implantându-se cu viteză.

Cu o încetineală hieratică, fetiţa de pe ecran încălecă deasupra partenerului ei şi începu să înfunde încet monstruosul sex în corpul ei fragil ca şi cum s-ar fi tras în ţeapă. Cristel scoase o exclamaţie:

— Dar are s-o ucidă!

N-o ucise. Fetiţa absorbea penisul centimetru cu centimetru, cu un zâmbet încremenit pe buze. Impasibil, bărbatul nu clinti. În sală încetaseră toate zvârcolirile. Se auziră câteva „ho” când fesele fetiţei atinseră burta bărbatului: întregul penis fusese înghiţit. Sprijinindu-se pe călcâie, fetiţa se ridică, făcându-l să apară din nou. Nemaipomenit! Malko întâlni privirea lui Cristel.

— E abject! zise ea.

Mâna ei era totuşi încleştată pe sexul umflat al lui Malko. Ar fi trebuit să fii de lemn pentru a rămâne indiferent. La rândul său el o atinse descoperind un val de umezeală.

— Mincinoaso! murmură el.

Fără să-i răspundă, ea se lăsă să alunece în genunchi în faţa lui iar el îi simţi gura închizându-se în jurul lui.

Orgia reîncepuse. Malko se apucă să examineze una câte una toate participantele. Misterioasa Mandala se afla oare acolo?

Zări o negresă pe rândul trei dar era cu spatele la el, ocupată cu un bărbat care o făcea să se îndoaie în faţa lui.

Cristel, după ce băuse cupa ruşinii până la fund, încerca să-l facă să explodeze în gura ei. Apoi se răzgândi, se ridică şi fără formalităţi se aşeză în aceeaşi poziţie ca a fetiţei înfundând sexul

lui Malko până în profunzimile pântecelui. Nedezlipindu-şi ochii de pe ecran. O femeie veni şi se trânti în fotoliul de alături. Malko recunoscu profilul aristocratic, cocul şi taiorul celei de la bar. Îl fura cu coada ochiului apoi, în faţa totalei lipse de reacţie din partea lui, îi luă mâna şi i-o duse spre nasturele taiorului. Îl deschise şi haina eliberă un piept gol şi plin.

Cristel gemu, în plin orgasm, zgâlţâindu-se deasupra lui ca un câine plouat. Nu avu timp să se ocupe de frumoasa necunoscută. Două mâini tocmai se năpustiseră asupra sânilor ei. Un bărbat, în picioare, în spatele ei, îi palpa, ciupindu-i de vârfuri, necăjindu-i cu o îndrăzneală liniştită. Industriaşul cu păr sur care nu-şi păstrase decât cămaşa.

Ocoli şi veni să se aşeze alături de femeie. Lăsându-i sânii, îi puse o mână pe genunchiul drept ridicându-i implacabil fusta făcând să se vadă mai întâi partea de sus a ciorapilor gri, apoi jartierele, goliciunea pielii şi, în sfârşit, triunghiul întunecat. Îi murmura ceva la ureche şi îi depărta încetişor genunchii acoperiţi de nylon. Cristel care avusese orgasmul, întinsă pe Malko ca o păpuşă stricată, privea scena.

— Mângâi-o şi tu! şopti ea, mă excită.

Îi mângâie uşor sânii. Bărbatul îi palpa sexul. Brusc, o răsturnă pe o parte. Malko auzi zgomotul fermoarului tras şi după tresărirea femeii înţelese că necunoscutul intrase. Se mişca în ea înainte şi-napoi, fără nici un cuvânt. În extaz, ea strângea foarte tare mâna lui Malko.

În mod brutal se făcu linişte şi întuneric. Filmul se întrerupse, în întuneric, Malko auzi gâfâielile vecinei sale.

— Da, da, ia-mă, ia-mă!

O litanie înşirată cu o voce răguşită. Celălalt îşi dădea toată osteneala. Chiar lângă el, o splendidă negresă întinsă pe jos, sprijinindu-se în coate era gata să fie penetrată de un bărbat îndesat. Faţa ei fină era crispată de plăcere. Remarcă faptul că purta o rochie mov.

Cristel tocmai respingea asalturile unui bărbat cu păr foarte închis la culoare, cu bluzon de piele care încerca să se masturbeze între sânii ei.

— Priveşte-o pe fata de jos dintre rânduri, îi ceru el. E Mandala?

Cristel reuşi să scape de agresorul ei, se aplecă şi murmură:

— E posibil.

Nu putu să continue deoarece bărbatul cu bluzon îi vârâse

penisul în gură în timp ce altul îşi strecura sexul în mâna ei. Atunci o femeie se apropie de ea şi începu să se joace încet cu sânii ei.

Malko se ridică de pe scaun. În trecere, necunoscuta cu profil aristocratic care tocmai primise în pântecele ei sămânţa partenerului, îi murmură:

— Răule! Pleci deja!

Şeful hotelului îl primi pe Malko cu un zâmbet lasciv.

— Domnului i-a plăcut spectacolul?

— E vioi, făcu Malko. Nu e decât o ieşire aici?

Înşelându-se asupra sensului cuvintelor, acesta zâmbi cu gura până la urechi:

— Da, dar nu aveţi să vă temeţi de nimic, domnule. N-am fost deranjaţi niciodată.

Liniştit, Malko se întoarse la Mercedesul lui, cu pântecele încă în flăcări. Biata Cristel risca să fie asaltată până în zori. Deschise radioul şi se aşeză mai bine.

Trei sferturi de oră mai târziu, un taxi ce putea fi chemat prin radio se opri în faţa clubului *Jonathan.* Mai multe perechi ieşiseră deja. Negresa pe care o văzuse în timpul orgiei ieşi din club îmbrăcată cu o superbă rochie mov şi intră în taxi. Malko demară în spatele lui. Dacă aceasta era într-adevăr Mandala, era hotărât ca de data asta să nu lase să-i fie asasinat ultimul martor.

Capitolul X

Taxiul rula pe Bulevardul Louise, spre sud. O luă apoi ia stânga pe Bulevardul Louis Schimdt mergând spre nord. Malko zări o pancartă cu inscripţia „Etterbeek”, o periferie din Bruxelles. După alte câteva mici străduţe, vehicolul pe care îl urmărea se opri în faţa unei căsuţe modeste pe o stradă liniştită, strada Arţarilor.

Zaireza se dădu jos din taxi, plăti şi Malko o văzu dispărând în imobil. Aproape imediat se aprinse lumina la o fereastră de la etajul al doilea.

Opri puţin mai departe, coborî din maşină şi se întoarse pe jos să inspecteze numele de deasupra soneriilor. Într-adevăr, era numele ei; Mandala Cabindo. Întors la maşină, se îndreptă spre centru.

În sfârşit satisfăcut. O găsise pe amanta lui Philip Burton. Era oare implicată în afacere sau doar un martor inconştient? Trebuia neapărat să ştie mai multe. Pentru aceasta era o singură metodă: urmărirea discretă. Amin Habbache urma să se achite de minune de această treabă... Cu condiţia să fie motivat. Când parcă în faţă la *Metropole,* continua să se întrebe dacă există o legătură între zaireză şi crime.

*

* *

— În continuare nici o mişcare, anunţă prin radio vocea lui Amin Habbache. Ori e moartă, ori doarme...

Date fiind activităţile din seara precedentă, nu era nimic neobişnuit. Malko reuşise să-l convingă pe Amin închiriindu-i un BMW, visul lui. Dar, câteva clipe mai târziu, aventura i se păru libanezului mai puţin interesantă. Îşi rumega încă furia împotriva lui Cristel, întoarsă în zori, răvăşită, pretinzând că-şi petrecuse noaptea dansând. Malko avusese grijă să nu-i vorbească de orgia în care o antrenase. Când Malko se dusese să-l caute pe Amin, îi strecurase:

— După ce-ai plecat, au fost cinci sau şase care au vrut să mă sodomizeze.

— Şi?

— Am rezistat atacului.

În timp ce ea se odihnea, Amin se lupta cu oboseala la postul său din strada Arţarilor la Etterbeek.

— Aşteaptă, îl imploră Malko, o să iasă. Vin la voi peste două ore…

Ţinea legătura datorită celor două Motorolas împrumutate de la George Hammond.

Nu ţinea să-şi facă apariţia, ignorând cu cine putea să se întâlnească zaireza. Ucigaşii îl cunoşteau şi ar fi reacţionat fără să stea pe gânduri. Desigur, îl văzuseră pe Amin, în ajun la Beersel, dar cu ochelari negri era de nerecunoscut. Bodogănind, Amin îşi reluă locul de observaţie… Malko se duse la o întâlnire cu şeful Centralei CIA. Ziarele erau pline de articole despre masacrul de la *Hanul Templierilor* şi de asasinarea celor doi jandarmi. Primele constatări indicau că era vorba de aceleaşi arme şi de aceleaşi muniţii. Malko îl găsi pe american la barul hotelului *Amigo,* vizavi de *Grand Place.* Cufundat în lectura unui raport gros. În faţa lui se afla o sticlă de Johnny Walker. Nu părea prea vesel.

— Cum aţi scăpat ieri seară? întrebă el.

— Ca prin minune, făcu sobru Malko.

Îi povesti odiseea. Şi urmarea cu zaireza.

— Auzisem vorbindu-se despre această fată, exclamă şeful de Staţie. Prin Burton.

— Nu puteţi afla nimic despre ea?

— O să încerc la poliţie, dar va fi dur.

— Şi despre *Jonathan?*

— Trebuie să fie mai uşor. Sunt mai multe cluburi de felul ăsta la Bruxelles. Poliţaii sunt întotdeauna la curent şi au informatori pretutindeni, dar nu le închid. Totuşi, nu văd legătura cu afacerea noastră.

— În orice caz are o legătură cu Mandala, afirmă Malko, altfel nu i s-ar fi furat pozele. Şi poate ne va duce la ucigaşi.

— Sau la „Fox”.

— Cine ştie…

*

* *

— A tras perdelele, anunţă pe un ton triumfal Amin.

Era două după-amiaza, era un progres… Amin nu mai putea. Urmărirea nu era genul lui… Mai aşteptară încă aproape o oră. În sfârşit, în momentul când începeau să dispere, o maşină se opri în faţa imobilului, o Santana cu un singur om la bord. Claxonă o

dată uşor. Treizeci de minute mai târziu, Mandala apărea, înfăşurată într-un bubu mov şi intră aşezându-se pe scaunul de lângă şofer, care demară ţâşnind ca din puşcă.

— *Inch Allah!* murmură Amin, băgând BMW-ul în prima viteză.

Libanezul ştia să conducă. Reuşea să nu fie lăsat în urmă pe străzile înţesate ale periferiei sudice din Bruxelles. Malko luă numărul Santanei: CUV 165. Ajunseră la Ixelles şi Santana intră pe strada Souveraine pentru a parca în parkingul de la numărul 5, un mic imobil cu trei etaje. Amin continuă drumul până la şoseaua Ixelles şi opri la colţ, în faţa unei cafenele cu o ciudată faţadă roz, Flora.

Malko, părăsind BMW-ul, o luă înapoi pe jos până la imobilul unde dispăruse Santana. Din şase locatari, nu erau decât două plăci, purtând un nume pe care şi-l notă. Nevrând să întârzie prea mult în acel loc, se întoarse la BMW. Staţionând pe şoseaua Ixelles, aşteptară. Strada Souveraine fiind cu sens unic, nu riscau nimic. După o oră, Santana apăru din nou şi o luă pe şoseaua Ixelles.

O nouă oprire. De data asta la ieşirea spre Namur. Mandala coborî şi se îndepărtă pe jos, intrând la un coafor.

Santana plecă iarăşi, revenind spre Ixelles. O luă pe strada Beau Site şi intră la numărul şapte. Amin se opri puţin mai departe şi aşteptă. Un sfert de oră mai târziu, Santana reapăru şi coborî spre Bulevardul Louise, apoi întoarse la dreapta spre centrul oraşului. O luă de-a lungul străzii Louvain şi încetini în faţa unui mare imobil gri cu opt etaje, în faţa căruia erau parcate maşini Golf albe cu o dungă portocalie în lungime. Şoferul Santanei întinse santinelei în uniformă un permis şi dispăru în parkingul subteran al imobilului. Amin fluieră surprins.

— Drace, un jandarm! Aici e sediul BSR[15] din Bruxelles. Mandala trebuie să fie informatoarea lor...

Evident, după orgia din ajun, avea de povestit lucruri interesante... Malko reflectă rapid. Având numărul Santanei putea să-l descopere pe agentul zairezei. Dar trebuia să stabilească un contact direct cu ea. De urgenţă.

— Mergem s-o luăm pe Cristel, zise Malko.

— De ce?

— Trebuie s-o trimitem la acel coafor, să facă cunoştinţă ca din întâmplare, cu zaireza.

Amin se îndrepta deja spre Piaţa Şablon. În timp ce rula cu

[15] Brigada Specială de Cercetare.

viteză pe strada Royale, Malko îl întrebă:

— Jandarmii au o reţea de informaţii?

— Bineînţeles, e un stat în stat. Îi dispreţuiesc pe poliţişti şi reprezintă cea mai puternică forţă a regatului. De neatins. Au dosare despre toată lumea…

Malko profită pentru a da un telefon dintr-o cabină din Piaţa Şablon lui George Hammond, în timp ce Amin Habbache urca să o ia pe Cristel. Aceasta arăta de parcă ar fi trecut printr-un storcător. Chiar avea nevoie de un coafor…

Amin o pusese deja la curent. Malko completă instrucţiunile.

— Mai ales, fii prudentă… Nici o vorbă, nici despre mine, nici despre Amin. Încearcă să te împrieteneşti cu ea. Pentru a afla numele bărbatului cu care este.

Cristel îşi dădu părul zbârlit pe spate.

— Trebuie să aibă o mulţime de tipi.

— Nu-i nimic, făcu Malko. Vom proceda prin eliminare.

O privi trecând pragul prăvăliei.

— Amin, rămâi aici, îi ceru el şi ia-o pe Cristel când iese. Mă duc să-mi iau maşina de la Etterbeek să mă duc la ambasadă. Apoi voi fi la *Metropole* unde voi aştepta veşti de la voi.

*

* *

George Hammond lua notiţe cu un scris fin, ascultând relatarea lui Malko. Santana îl interesa uimitor de tare. Puse stiloul jos.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că suntem într-o manipulare incluzând oameni ai forţelor de ordine. Tipii ăştia par mult prea siguri de faptul că nu pot fi pedepsiţi.

— Am impresia că „Fox” reglează un cont personal care nu ne priveşte şi că l-a lichidat pe Philip Burton numai pentru că îl jenau, replică Malko.

— A folosit totuşi armele Companiei…

— Pentru a înlătura orice bănuială, asta-i tot. Sunt aproape sigur că e vorba de o poveste internă, între belgieni.

— Şi CCC?

— Şi aici riscăm să eşuăm lamentabil. Persoanele lichidate n-au profilul unor ucigaşi periculoşi. Desigur, făceau parte din sfera CCC dar numai la eşalonul logistic. Nu erau din cei care pun bombe… Totuşi… au fost asasinaţi cu sălbăticie… Există un alt motiv. Care ne scapă.

George Hammond suspină resemnat.

— Nu vă aprob întru totul dar dacă daţi de pista acestor nebuni datorită zairezei, atunci bravo! Mă voi ocupa de Santana cu multă atenţie ca şi cum aş umbla cu un ou.

*

* *

Malko aştepta la *Metropole* de douăzeci de minute când sună telefonul. Era vocea exasperată a lui Amin Habbache.

— M-am săturat! zise libanezul. Sunt într-o cafenea în faţa sursei, nu departe de *Metropole.*

— Şi Cristel?

— E la zece metri de mine, cu noua ei prietenă, făcu pe un ton amar libanezul. Sporovăiesc ca nişte coţofene. Au ieşit împreună de la coafor. E noua ei prietenă din copilărie. Desigur că două târâturi ca ele au ce-şi povesti…

Malko era deja în ascensor… Nu-i fu deloc greu să găsească locul, chiar în faţa comisariatului de poliţie. Amin se delecta sorbind un Johnny Walker pe terasă şi le zări pe cele două femei înăuntru, prinse în discuţie. Libanezul se trăgea de mustaţa fină.

— Mă puneţi să fac o nenorocită de treabă, se plânse el. La noi în Beirut treburi de-astea le fac copiii de zece ani. Şi chiar şi aşa…

— Am să-ţi ţin companie, afirmă Malko.

Comandă o Stolychnaya, urmărindu-le pe cele două femei. Nu s-ar fi gândit niciodată că era atât de uşor să o contacteze. Se scurse aproape o oră. Dezgustat, Amin se uită la ceas.

— Am o şedinţă de tir, făcu el. Un tip căruia îi dau lecţii. Nu pot să-l pierd. Vă las. Salut.

Se depărtă cu mersul lui suplu spre Piaţa Brouckere. Lui Malko puţin îi păsa. Acum nu mai era obligat s-o urmărească pe Mandala. Ştia unde locuieşte şi Cristel făcuse cunoştinţă cu ea. Cufundat în lectura ziarului *Soir,* aştepta liniştit. Cele două femei comandaseră câte un Cointreau pe care îl degustau ca nişte vechi prietene.

În sfârşit, se ridicară. Malko simţi în trecere parfumul tinerei negrese care se îndepărta, cu bubu-ul său mov ce i se mula pe trup, legănându-şi languros fesele. Cristel o urmă până la un taxi. Se sărutară şi zaireza se urcă în maşină. Imediat, Cristel se repezi spre Malko şi se aşeză alături, cu ochi strălucitori.

— Ce simpatică e! făcu ea. Am avut noroc, la coafor m-am nimerit lângă ea… M-a recunoscut imediat. De aseară, de la *Jonathan.* Mi-a spus că m-a remarcat pentru că urlam ca o

nebună şi că era tare încântată că ne-am întâlnit.

— Nu i-ai spus cu cine erai…

Cristel râse.

— Eşti nebun! I-am spus că întâlnisem un tip la bar la *Amigo* care mă agăţase. Că era prima dată când făceam chestia asta. Nu m-a crezut…

— Vorbeşte-mi despre ea.

Pe faţa lui Cristel apăru o expresie de amuzament.

— Păi, e trăsnet! Mi-a spus că taică-su a fost de trei ori ministru în Zair. Că a trimis-o să-şi facă studiile aici, dar că asta o plictisea.

— Bine, făcu Malko, dar în viaţa particulară?

Cristel pufni.

— Vrei să-ţi spun despre iubiţii ei. Sunt mai mulţi. După părerea mea s-a culcat cu jumătate din Bruxelles. Dacă iese cu un tip nu ştie să spună nu. Din politeţe, ce vrei.

Era promiţător. Să dai de o nimfomană. Malko se simţi cuprins de deznădejde.

Cristel bău un pic de Cointreau înainte să-i înfăţişeze în continuare aventurile Mandalei.

— Cred totuşi că există un tip de care e legată mai mult decât de ceilalţi, făcu ea. Un tip pe care îl vede întotdeauna în intimitate, a fost destul de misterioasă în legătură cu el. Îi spune „King-Kong”.

— De ce?

— E un tip enorm, explică Cristel, măsoară aproape doi metri şi totul la el păstrează proporţia.

Malko îşi simţi stomacul contractându-i-se. Revăzând uriaşul cu cagulă care încercase să-l omoare de două ori. De data asta dăduse de mina de aur, dar zaireza era, fără să ştie, în pericol de moarte. Trebuia cu orice preţ să afle mai multe.

Capitolul XI

Malko îşi spuse că după atâtea căutări îndârjite îşi atinsese în sfârşit scopul.

— Ce ţi-a spus bărbatul acesta? insistă el.

Cristel Tilmant se încruntă ca un şcolar care încearcă în zadar răspunsul la o problemă de matematică.

— Aproape nimic. În afară de faptul că trăieşte cu el senzaţii extra. Şi totuşi, e blazată...

— Cum l-a cunoscut?

— Printr-un prieten comun, se pare, dar nu a precizat nimic. Totuşi nu este unica iubire a vieţii sale. Nu locuiesc împreună. O vede când are chef. Mi-a spus că nu-l sună niciodată. El i-a interzis acest lucru. Uneori vine s-o ia de la *Jonathan.* Înainte să-şi înceapă micile orgii...

— Nu ţi-a dat nici un alt semn particular în afară de talie?

— Nimic altceva decât că e un pachet de muşchi.

Din nou silueta uriaşului cu cagulă trecu prin faţa ochilor lui Malko. În ciuda greutăţii sale, se deplasa cu uşurinţă şi avea umeri căzuţi ca ai sportivilor. Avea impresia că *„arde”.*

— Când vă mai vedeţi?

— Trebuie să ne sunăm. Ar vrea să revin la *Jonathan.* Cred că e cam nebună. Nici măcar nu le cere bani tipilor cu care se culcă. Mi-a spus că dacă aş veni şi eu ar fi mai excitant. Dar nu se duce în fiecare seară. Vrei să-i cer să mi-l prezinte pe King-Kong-ul ei?

— În nici un caz! sări Malko. Dar trebuie să încercăm să aflăm când are să-l vadă.

— Bine, mă duc să mă culc. În principiu, mi-a spus că vom ieşi împreună mâine seară. Într-un loc unde se pare că sunt nişte tipi superbi. Nu se culcă decât cu albi...

În ciuda cearcănelor de la ochi, Cristel îşi revenise de când fusese la coafor. Malko se întreba cu câţi bărbaţi făcuse dragoste în seara trecută. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, îşi trase în jos puloverul pentru a-şi scoate mai bine în relief sânii, aruncă o ocheadă arzătoare unui tip care mânca heringi şi se ridică, îndepărtându-se cu un mers pe care fusta mini din lastex care i se mula pe fesele rotunde îl făcea şi mai incendiar. Toţi bărbaţii întorceau capul după ea.

Mai rămânea să-l pună la curent pe George Hammond, încolţirea prăzii părea că se apropie.

*

* *

Şeful Centralei CIA de la Bruxelles părea că s-a făcut şi mai mic.

— Am obţinut informaţia privind Santana, îl anunţă el. Nu duce nicăieri.

— De ce?

— E o maşină de serviciu a BSR din Bruxelles, fără să fie atribuită cuiva anume. E aproape imposibil de aflat cine a folosit-o azi-dimineaţă. Legătura mea, care este un foarte înalt funcţionar, mi-a explicat ca ar fi nevoie de o anchetă internă la cererea Ministerului de Justiţie însuşi. E ca şi cum ai cere luna de pe cer… în afară de asta, secţia care foloseşte acest vehicul e chiar cea care se ocupă de colectarea informaţiilor *fierbinţi* privind anumite medii. E un fel de poliţie politică internă care întocmeşte dosarele personalităţilor din ţară. Colonelul de jandarmi care o conduce veghează cu străşnicie la secretul operaţiilor sale.

Malko nu mai asculta. Era în natura lucrurilor ca o fată precum zaireza să lucreze pentru poliţie. Mai uimitor era faptul că nu comunicase nici o informaţie despre ucigaşi, dacă avea vreuna. Numai dacă nu cumva nu făcuse legătura…

— Cred că am găsit dovada că Philip Burton îi cunoştea pe ucigaşi.

— Nu mai spune! făcu George Hammond.

Ascultă informaţiile culese de Cristel, incredul şi cu gura căscată.

— Vreţi să spuneţi că Burton ar fi fost complice?

— Nu neapărat, îl corectă Malko. Trebuia să cunoască cel puţin unul din ei, într-un context diferit şi atunci când au avut loc crimele să procedeze prin deducţie. Cu elemente pe care noi încă nu le posedăm… Această ipoteză se bazează pe dispariţia fotografiilor Mandalei. Dacă nu, de ce ar fi fost furate? Nu e vorba totuşi de un admirator…

— Şi „Fox”?

— Din partea asta nimic. Cu siguranţă că Mandala nu-l cunoaşte. Sau dacă da, fără să ştie despre cine e vorba. Dar m-ar mira ca un personaj ca el să aibă vreo legătură cu fete ca ea, e mult prea prudent.

Hammond se uita distrat peste un dosar pe care tocmai i-l adusese secretara.

— Se vorbeşte din nou de CCC, spuse el. Membri ai RAF[16] au făcut cunoscut faptul că nu aveau nimic de-a face cu ei şi că îi consideră nişte nătărăi.

— Cum interpretaţi acest lucru?

— Nu am încă nici o opinie, mărturisi americanul. Vi-l semnalez doar pentru că e posibil să aibă legătură cu afacerea noastră. Şi că, în principiu, „Fox" pare pornit să-i distrugă...

— Să sperăm, spuse Malko, că noua prietenie între această Mandala şi Cristel nu va fi un foc de paie şi că vom obţine informaţiile pe care le căutăm. Bineînţeles, e imposibil să ascultăm convorbirile telefonice ale zairezei, nu-i aşa?

Americanul îşi ridică ochii spre cer.

— Nici să nu vă gândiţi! Tipii care se ocupă de acest fel de treburi sunt de cele mai multe ori foşti poliţişti care au păstrat contactul cu vechea lor administraţie şi, în orice caz, nişte şnapani înfiorători. Dacă vreţi ca toate secretele Companiei să se strige în piaţa publică...

*

* *

Douăzeci şi patru de ore de angoasă. Malko privea circulaţia în Piaţa Brouckere, încercând să-şi omoare timpul. Se forţa să examineze din nou toate devizele de la repararea castelului său din Liezen dar nu reuşea să se concentreze. Nu o supraveghease deloc pe zaireză, mizând totul pe cartea noii ei prietenii cu Cristel.

Ziua în curs avea să fie decisivă. Peste câteva ore Cristel cina cu negresa. Ce avea să iasă de aici? Se puteau scurge săptămâni întregi înainte să-i ducă la *King-Kong.* Care putea să nu aibă nimic în comun cu ucigaşul pe care îl căutau.

Ţârâi telefonul. Era Cristel.

— Cina din seara asta e anulată, anunţă ea cu părere de rău. Tocmai m-a sunat Mandala.

Malko înjură printre dinţi. Cu o fată ca asta era îngrozitor.

— De ce s-a răzgândit? întrebă el automat.

— Cinează cu un tip, explică Cristel.

Şi dacă era misteriosul *King-Kong?*

— Unde? întrebă el.

— Nu ştiu nimic, replică Cristel. Mi-a spus că mă va întâlni mai

[16] Rote Armee Fraktion. Stânga germană.

târziu la *Jonathan* pentru că el nu-şi va petrece toată seara cu ea. Să mă duc?

— Bineînţeles, spuse Malko. Amin este cu tine?

— Da, făcu ea.

— Dă-mi-l la telefon.

Avea toată ziua în faţă pentru a organiza o supraveghere. Chiar din clipa aceea nu trebuia s-o scape din ochi pe zaireză. Amin Habbache îi răspunse cu o voce adormită.

— Ştii să conduci o motocicletă? întrebă Malko.

Libanezul se trezi dintr-o dată.

— Perfect! De ce?

— Ne întâlnim la Hertz şi o vom închiria pe cea mai frumoasă din câte au.

— Mergem la Zoute[17]? întrebă libanezul râzând.

— Nu, nu chiar, zise Malko, ca s-o urmărim pe zaireză. Cristel a lucrat bine. O să-ţi explic…

*

* *

Malko îl privi pe Amin Habbache îndepărtându-se pe o superbă Yamaha cu un „vrum-vrum” impresionant. Pe bijuteria asta îi trebuia mai puţin de zece minute ca să ajungă la Etterbeek, periferia unde locuia zaireza. Malko urcă în camera sa de la *Metropole* şi îşi impuse să aştepte un sfert de oră. Apoi formă numărul lui Cristel.

— Sun-o pe prietena ta Mandala sub un pretext oarecare îi ceru el. Vreau să fiu sigur că mai e acasă.

Cinci minute mai târziu, sună Cristel.

— Am vorbit, îl anunţă ea. Era încă pe jumătate adormită. Nu e matinală… Asta-i tot?

— Pentru moment, spuse Malko.

Probabil că libanezul îşi muşca deja zăbala pe frumoasa lui Yamaha constrânsă la imobilitate. Nu urmărind un taxi avea să utilizeze posibilităţile bolidului său. Dar pentru filare, o motocicletă era mai suplă decât o maşină: Iar o cască împiedica identitatea proprietarului său. Ceea ce nu era de neglijat.

Avea impresia că îşi atingea scopul. Mai rămânea de dat o lovitură de graţie. Şi să ajungă la misteriosul „Fox”.

Cu condiţia ca Mandala să iasă cu *King-Kong* şi ca amantul zairezei să fie într-adevăr ucigaşul…

---

[17] Knokke-le-Zoute, un Saint-Tropez belgian.

*

* *

Malko privea distrat informaţiile de la RTB fr. Era opt seara şi nu avea nici o veste recentă de la Amin. Avusese câteva în timpul zilei. Zaireza se dusese la coaforul ei şi hoinărise pe Bulevardul Louise intrând prin magazine care vindeau solduri. Ca să se întoarcă apoi acasă după ce rămăsese o oră într-un magazin de benzi desenate. Cumpărase un pachet şi probabil că le devora. Îşi schimbase boubou-ul mov cu un taior din pânză de aceeaşi culoare sub care Amin realiza că nu purta decât un corset asortat care îi oferea ca pe o tavă sânii de culoarea cafelei cu lapte. Cel puţin asta îi povestise Amin lui Malko la ultimul lui raport...

În sfârşit sună telefonul. Vocea lui Amin tremura de excitare.

— Sunt la naiba-n praznic, îl anunţă, spre Waterloo. Tipul a venit s-o ia. Cinează într-un restaurant care se numeşte *Hanul la Trei Răţoi.*

— Ce tip? L-ai văzut?

— Da. E acelaşi ca alaltăieri şi aceeaşi maşină Santana de la BSR, CUV 165.

— *Shit!* făcu Malko.

Toată excitarea îi pieri dintr-o dată. Zaireza îi înşirase vrute şi nevrute noii ei prietene nevrând să-i spună că cina cu poliţistul care era agentul ei.

— Mai eşti acolo? întrebă Amin. Mi-e foame. Ce să fac?

— Unde e hanul ăsta?

— La Ohain. Pe un drum de ţară, lângă câmpia de la Waterloo. La vreo douăzeci de kilometri de Bruxelles. S-ar părea că e foarte cunoscut. Eu mă aflu într-o cabină telefonică la două sute de metri spre Waterloo.

— Sosesc.

*

* *

Malko înjura, pierdut pe drumurile de ţară care se încâlceau în jurul localităţii Ohain. De când părăsise autostrada Bruxelles-Mons, era o oroare... Intră într-o cafenea şi ceru pentru a douăzecea oară să i se explice drumul. Coborî la ieşirea din Ohain, pe o stradă în pantă care la capăt se bifurca. Ascultându-şi instinctul, o luă la dreapta şi douăzeci de metri mai departe zări o faţadă albă cu firma *La Trei Răţoi.* Micul parking era înţesat de maşini. În trecere, reperă Santana de culoare gri a BSR din

Bruxelles.

Amin Habbache se afla puţin mai departe, în mijlocul câmpului, lângă o cabină telefonică, călare pe Yamaha.

— Sunt înăuntru de vreo 45 de minute, zise el. Vrei să mă duc să văd ce fac?

— În nici un caz! îi replică Malko. Dacă din întâmplare acest bărbat e cel pe care îl căutăm, cel mai mic fapt neobişnuit îi poate trezi bănuielile. Trebuie să-l aşteptăm. Am reperat un loc de unde să supraveghem ieşirea. Parkingul este bine luminat. Asta ar trebui să fie perfect pentru identificare.

— O s-o facem pe ţărănoii! suspină resemnat libanezul.

*

* *

Unsprezece şi zece. Patru cupluri ieşiseră de la hanul *La Trei Răţoi* şi mai erau încă două maşini în parcare... Malko şi Amin Habbache aşteptau, ascunzându-se în spatele unui gard viu stufos al unei curţi de fermă unde parcaseră Mercedesul şi Yamaha, chiar în faţa restaurantului. Uşa se deschise din nou, iar în prag apăru o siluetă mov: Mandala îşi arbora taiorul, cu haina deschisă lăsând să se vadă corsetul asortat.

Un bărbat apăru în spatele ei. Măsura aproape doi metri, cu părul scurt de culoare deschisă, cu o înfăţişare atletică.

Eroul pe care zaireza îl numea *King-Kong* şi ucigaşul pe care îl înfruntase deja de două ori. Şi, în sfârşit un bărbat care conducea o maşină de serviciu a jandarmeriei regale.

Uriaşul deschise portiera zairezei şi se strecură apoi la volan.

— E bărbatul care a vrut să mă ucidă! îi şopti lui Amin.

— Drace! făcu libanezul uluit..

King-Kong ieşi din parcare. Malko aşteptă ca acesta să ia puţin avans înainte de-a demara la rândul său. O luă spre autostradă şi acceleră urmărit de motocicleta lui Amin. După câţiva kilometri fu din nou în spatele Santanei care rula fără viteză.

Cele două maşini ocoliră Bruxelles-ul trecând prin Ring. Apoi Santana ieşi prin drumul în pantă al Bulevardului Houba de Strooper, în nordul oraşului, la Heysel. La stânga se distingeau vag sferele mari ale *atomiumului.*

Drumul era liber, lipsit de orice circulaţie şi Malko trebui să rămână în urmă lăsând în locul său motocicleta. Şoferul o coti pe Bulevardul Thiriar, o stradă liniştită mărginită de case moderne şi se opri în faţa unui mic imobil din cărămidă albă alături de casa de odihnă Fabiola. Malko parcă puţin mai departe şi se întoarse

pe jos. Perechea dispăruse. Se uită în sus. La etajul trei tocmai se aprinsese lumina la o fereastră. Privi numele înscrise sub interfon şi citi: *Robert Martens – etajul trei, stânga.*

Bătu în retragere, întorcându-se la Amin care aştepta pe Yamaha, lângă Mercedes. Explodând de mulţumire. În sfârşit, cunoştea numele unuia dintre tovarăşii de crime ai lui „Fox”.

Capitolul XII

— Bărbatul care a vrut să mă ucidă este un membru al jandarmeriei şi se numeşte Robert Martens, îi spuse Malko lui Amin.

— Ce facem? întrebă libanezul.

— Pentru moment nimic, făcu Malko. Întoarce-te acasă.

Era nerăbdător ca Cristel s-o descoasă pe prietena ei, chiar dacă asta n-avea să se întâmple în seara aceea. Cu ceea ce ştia trebuia să o prevină să nu facă o gafă mortală.

Traversă Heysel şi Jette pentru a se reîntoarce la tunelul de pe Bulevardul Leopold II. Urcă apoi până la Bulevardul Louise.

Portarul de la *Jonathan* îi adresă un zâmbet complice şi şeful hotelului se grăbi spre el pentru a-i şopti la ureche:

— În seara aceasta nu este spectacol, domnule, ci câteva femei foarte drăguţe.

— Aştept pe cineva, spuse Malko.

Cristel nu venise încă.

Chelnerul îl conduse aproape de bar, instalându-l nu departe de o roşcată somptuoasă cu ochi de smarald. Cea pe care o văzuse deja cu o zi înainte... După privirea pe care i-o aruncă lui Malko, nu venise doar pentru a-şi degusta cupa de Moet. Cum stătea picior peste picior, ridică încet piciorul de deasupra descoperind ciorapii prea scurţi care lăsau să se vadă un pic de piele albă. Nu era o prostituată ci o burgheză rea de muscă. Avea bijuterii veritabile şi rochia era de la Alaya.

Malko se uită la ceas agasat. Ce făcea Cristel? În orice caz Mandala risca să-şi petreacă noaptea la amantul ei. Era nerăbdător să vină dimineaţa: cu legăturile lui din poliţia belgiană, lui George Hammond n-avea să-i fie greu să afle care era poziţia lui Robert Martens. Bineînţeles, Malko nu-i văzuse niciodată faţa, dar totul se potrivea. Uşa care dădea în sala de proiecţie se deschise şi din reflex Malko privi într-acolo. Crezu că are să-i stea inima. În uşă se afla un bărbat. În costum de culoare închisă şi cămaşă albă, examinând placid încăperea.

Prietenul văduvei lui Gustav Meyer. Bărbatul care conducea acei Saab furat!

Nu-şi revenise încă din surpriză când necunoscutul închise uşa

şi dispăru.

Când şeful hotelului trecu prin faţa lui, Malko se repezi să-l întrebe:

— Cine e domnul care se află acolo? Mi-aţi spus că-n seara asta nu-i spectacol.

Şeful hotelului zâmbi cu un surâs de cunoscător.

— Ah, da, dar pentru el nu-i acelaşi lucru... E domnul Philippe, patronul...

Malko rămase mut... Astfel totul se confirma. Gustav Meyer îl cunoştea pe proprietarul clubului *Jonathan* pe care îl frecventa zaireza, în acelaşi timp amanta lui Burton şi a lui Robert Martens, începea să înţeleagă de ce fuseseră furate fotografiile Mandalei Cabindo. Burton îi cunoştea pe asasinii săi. Dar „domnul Philippe" îl recunoscuse şi el?

Nu se mai gândea decât la un lucru: s-o şteargă înainte de sosirea lui Cristel pentru a nu o compromite.

Se ridică şi ieşi lăsând-o pe roşcată frustrată.

*

* *

Robert Martens lăsă telefonul să sune. Nu-i plăcea să fie deranjat în toiul nopţii. Până la urmă ridică receptorul cu mâna stângă, cealaltă plimbându-se de-a lungul coloanei vertebrale a Mandalei, culcată goală pe burtă.

— Robert? Trebuie să te văd imediat. E important.

Robert Martens nu răspunse imediat. Nu lungea niciodată vorba la telefon şi interlocutorul său vorbea foarte serios. Întrebă:

— Unde?

— La locul obişnuit.

— OK. Peste o jumătate de oră.

Închise şi se ridică în picioare. Zaireza îl contempla cu o admiraţie vădită.

— Pleci?

— Da. Am ceva de făcut.

Oricare altă femeie ar fi pus întrebări. O chestie ca asta la ora două noaptea... Dar Mandala fusese bine dresată de amantul ei. Îi aruncă numai o privire de îndrăgostită.

— Te întorci?

El ezită. În mod normal nu ar fi lăsat pe nimeni singur în casa lui dar avea chef să se mai bucure de amanta lui.

— Da, zise el. Peste o oră. Rămâi aici.

Îi dădu uşor o palmă peste crupă şi se ridică.

În cel mai scurt timp rula pe străzile pustii din Heysel, întrebându-se ce voia de la el Philippe la ora asta. Cu siguranţă că era ceva foarte important…

Philippe îl găsi la staţia de taxi pustie din Piaţa Louise şi îl semnaliză cu farurile.

Robert Martens se urcă lângă el în vechiul Mercedes decapotabil.

— Ce se-ntâmplă?

— Am văzut pe cineva în seara asta. Nu miroase deloc a bine.

Robert Martens îi ascultă relatarea fără să spună un cuvânt.

Era primul lor necaz. Creierul îi lucra cu viteză încercând să descopere filiera şi să găsească o ripostă.

— În seara asta am fost urmărit, spuse el. Acum îmi dau seama. Un tip pe-o motocicletă.

— Ce facem? întrebă prietenul său, fără să-şi ascundă neliniştea.

— Mă ocup eu de asta, făcu Robert Martens. Să nu faci nici o mişcare. Tipul ăsta nu are nimic precis. Nici chiar despre tine. Trebuie doar să-l împiedicăm să meargă mai departe. Şi să înţelegem cum a ajuns până aici…

Tonul său calm era mai mult decât liniştitor. Până acum, nu se înşelase niciodată. Prietenul lui plecă mai înseninat. Spunându-şi că metoda lor eliminase, o dată cu martorii incomozi, orice risc.

Era suficient să continue.

*

* *

Robert Martens se dezbrăcă încet, adâncit în gânduri. Apoi se apropie de pat şi întâlni privirea Mandalei. Aceasta îngenunche şi îşi frecă faţa de pântecele musculos al amantului ei.

— Eram nerăbdătoare să te întorci! zise ea. Ai plecat fără să termini…

Îi cântări sexul pe jumătate în erecţie şi începu să-l lingă pe toată lungimea. Trecând un deget între coapsele musculoase se strecură între fesele lui şi îşi băgă degetul cel mare în locul cel mai intim. Robert tresări. Adora chestia asta. Rareori întâlnise una aşa bună… întrerupându-şi felaţia, Mandala ridică spre el o privire umedă de supunere.

— Am cunoscut pe cineva care ţi-ar plăcea, îl anunţă ea.

Robert Martens simţi cum îi îngheaţă creierul.

— Ah, da? Cine?

— O fată. Era ieri la *Jonathan*. Gemea ca o nebună. Şi tipul care i-o trăgea avea un sex cât jumătate din al tău... Cu tine va deveni nebună de legat.

Robert adora să facă femeile să ţipe de plăcere cu penisul lui impresionant. Când nu mergea, le întorcea şi le sodomiza.

Atunci ţipau întotdeauna. Dar nu neapărat de plăcere. Totuşi, această descriere îl lăsa rece ca un peşte mort.

— I-ai vorbit despre mine? întrebă el pe un ton în aparenţă indiferent.

— Nu chiar, făcu ea. I-am spus că ştiu un tip poreclit „King-Kong" şi care are un penis enorm. Asta-i tot. Dacă vrei s-o întâlneşti...

— Ar fi trebuit s-o aduci şi pe ea...

— I-am spus că cinez cu tine dar ea ar trebui să mă aştepte la *Jonathan.*

— Ah, bine.

Reuşi să nu arate nimic din furia lui. Era încă o coincidenţă.

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd pe prietena ta, zise doar cu o voce blândă. Mâine seară. Poţi să iei legătura cu ea?

— Da.

— N-are pe nimeni?

— Nu cred.

— Cel puţin nu-i vreo târfă?

— Nu.

— Dă-mi numele şi numărul de telefon, am să verific.

Se lăsa în voia acestei intuiţii, aproape sigur că găsise firul conducător. Tânăra femeie îl masturba cu îndemânare, privind cum se-ngroşa sexul pe care vrea să şi-l înfunde în burtă.

Însă Robert Martens era deja cu gândurile în altă parte. Avea să contraatace. Fulgerător, ca întotdeauna. Era vorba de viaţa lui.

Nu-şi făcea nici o iluzie asupra sponsorului. La prima problemă îl lăsa baltă. Era regula jocului.

Îşi simţea sexul devenindu-i o bară de fier. Dădu la o parte mâinile Mandalei şi zise simplu:

— Întoarce-te.

Docilă, Mandala îngenunche pe marginea patului cu fesele ei rotunde întinse spre el.

— Atenţie! făcu ea. În seara asta eşti enorm.

Robert Martens intră cu şi mai multă brutalitate. Gândindu-se deja la a doua zi.

*

* *

După expresia lui George Hammond, Malko înţelese că problema se complica. Comunicase cu două ore mai devreme elementele de identificare care permiteau să descopere mai bine personalitatea amantului Mandalei Cabindo şi a lui „Philippe”, patronul clubului Jonathan.

— Aţi aflat? întrebă el.

— Da, zise americanul, despre amândoi. Să începem cu cel pe care îl numiţi „King-Kong”; e un plutonier-şef în jandarmerie, extrem de bine cotat. Floarea BRS din Bruxelles. Bărbatul căruia i se încredinţează anchetele dificile. Campion la tir, fără să fi avut vreodată nici o problemă, celibatar, fără un mod de viaţă anormal. Perla rară…

Malko nu-şi revenea şi, în acelaşi timp, asta explica multe. Elementul militar al atacurilor a căror victimă fusese, de exemplu.

— Sunteţi sigur că nu vă înşelaţi? îl întrebă americanul. La urma urmelor, nu este singurul amant al fetei, nici singurul bărbat înalt şi voinic din Bruxelles.

— Desigur, recunoscu Malko, dar sunt totuşi prea multe coincidenţe. Şi, în plus, şchiopătează uşor, ca bărbatul cu cagulă care l-a ucis pe Philip Burton.

— Sunteţi singurul care l-a văzut, comentă americanul. Şi e un membru al jandarmeriei. Poliţiştii vor merge în vârful picioarelor… Ar fi nevoie de elemente suplimentare. În plus, e ceva care mă şochează: jandarmeria şi serviciile speciale se urăsc reciproc. În ipoteza dumneavoastră, acest jandarm ar lucra pentru o misiune secretă a Siguranţei. E puţin probabil, nu?

— Ancheta mea continuă, făcu Malko. Prin Cristel sper să aflu mai multe. Ce aţi aflat despre cel de-al doilea, cel de la *Jonathan?*

George Hammond zâmbi încântat.

— Cu el e mai uşor. Şi el, Philippe Orstall, e jandarm, dar nu mai lucrează. A fost dat afară pentru nişte lucruri nu tocmai clare. Totuşi a rămas în relaţii bune cu foştii săi colegi. Dovada, a pus pe picioare o agenţie de detectivi particulari, la Ixelles, care e folosită mai ales pentru treburile necurate, interzise de lege, de către jandarmerie sau de PJ.

— La Ixelles? Unde anume?

Malko ciulise urechea. Când Santana venise s-o ia pe zaireză,

înainte s-o lase la coafor, făcuse o escală la Ixelles pe strada Souveraine Americanul îşi consultă fişa pe care o avea în faţă.

— Strada Souveraine, numărul 5. De ce?

Malko se simţi invadat de un val de euforie.

— Prima dată când am urmărit Santana s-a oprit timp de aproape o oră la această adresă. Bucla e închisă, nu?

— Asta dovedeşte doar că cei doi bărbaţi se cunosc, remarcă şeful Centralei. E normal, lucrau împreună.

Malko îşi zise că nu e surd mai mare decât cel care nu vrea să audă. Nu se aşteptase la o asemenea rezistenţă din partea şefului Centralei CIA.

Acesta din urmă îi ghici mirarea şi adăugă:

— Scopul nostru e să recuperăm armele. Nu vom reuşi pe cale oficială şi mă întreb dacă n-am luat-o pe un drum greşit.

— Bine, spuneţi în continuare despre Philippe Orstall.

— În afara agenţiei de detectivi este administratorul clubului *Jonathan,* care e un local pentru orgii tolerat de poliţie şi jandarmerie. Aceasta le permite să completeze dosarele locuitorilor importanţi din Bruxelles…

Malko reflectă. Curios, dăduseră peste doi membri ai jandarmeriei. Ceea ce explica îndrăzneala ucigaşilor… George Hammond îl observa.

— Trebuie să continuăm, spuse el. Atâta vreme cât nu l-am identificat pe „Fox” nu vom înţelege nimic din această afacere. Ce-o să faceţi în ceea ce-l priveşte pe Robert Martens?

— O să încerc să obţin dovezi, făcu Malko. Chit că îmi asum nişte riscuri.

*

* *

— Eşti liberă în seara asta? întrebă vocea călduroasă a zairezei.

— Ai ceva în plan? întrebă la rândul ei Cristel.

— Prietenul meu ar vrea să te cunoască, ştii, „King-Kong”.

Cristel simţi o furnicătură de excitare în adâncul pântecelui.

Ideea acestei brute o excita uimitor de tare şi, în acelaşi timp, îi era frică:

— O să încerc să-mi fac timp, zise. Ea.

— Vino să bem un pahar în seara asta la *Jonathan,* pe la ora şase, propuse Mandala.

Cristel închise întrebându-se dacă ar fi fost bine să-l prevină pe Malko.

*

* *

Robert Martens observa sala de la Jonathan printr-o mică oglindă falsă, Philippe Orstall aflându-se lângă el mestecând îndelung un „cigarillo”. Zaireza aştepta în faţa unui pahar de mentă cu apă şi barul era aproape gol.

— Sper că cealaltă idioată are să vină, mormăi ameninţător Robert Martens.

Ochii albaştri ai uriaşului erau aproape transparenţi, semn de mânie stăpânită. Nu avură mult de aşteptat: uşa se deschise şi Cristel apăru, cu sânii afară, repezindu-se la masa prietenei ei. Cele două fete se îmbrăţişară.

— Are într-adevăr o mutră de târâtură.

— E fata pe care am văzut-o acum trei zile, comentă prietenul lui. Era cu un tip blond cu ochi galbeni pe care nu-l mai văzusem înainte. L-am întrebat pe Jos. Îşi plătise cotizaţia chiar în seara aceea.

Robert Martens îşi trosni degetele, ameninţător.

— Ăsta-i tipul! El e, o să-l curăţ.

— Nu ştie nimic, remarcă prietenul lui. Târâtura aia de negresă trebuie eliminată. Dacă nu era ea…

— Ai dreptate, făcu uriaşul. Cred că e prea tâmpită ca să mă fi trădat intenţionat. A fost manipulată. Atunci o să-i facem să saliveze, o să ne distrăm de minune.

— Ce? Cum?

— O să vezi…

Acoperi vizorul prin care privise şi ordonă:

— Du-te şi adu-o pe Mandala.

Zaireza scoase un strigăt de bucurie găsindu-şi amantul într-o canapea în sala de proiecţie.

— Erai aici?

— Da, făcu el, voiam să văd mutra prietenei tale. Are sâni frumoşi…

Mandala avu un mic zâmbet pervers.

— Şi un fund… Deci rămâne pentru seara asta?

— Da, zise el, dar vin să te iau îndată, ne antrenăm un pic.

— Şi ea?

— O să-i explici cum să ne găsească, pe la zece. E aproape de Waterloo, un Country Club unde obişnuiesc să merg seara. O să vezi, e drăguţ. Nu e departe de Hanul *La Trei Răţoi.* O să-l găsească uşor.

Îi făcu un plan al împrejurimilor şi când termină îi ordonă:

— Du-te să-i duci asta dar să nu-i spui că sunt aici. Apoi pleci şi tu şi mă aştepţi la colţ cu Bulevardul Louise.

Docilă, zaireza se întoarse în sală şi Robert Martens la postul său de observaţie. Urmări discuţia în şoaptă a celor două femei apoi le văzu părăsind clubul împreună.

Ieşi prin spate şi se duse la maşina parcată ceva mai departe. Când ajunse la colţ cu Bulevardul Louise, Mandala îl aştepta cuminte pe marginea trotuarului.

Cursa fusese întinsă.

Capitolul XIII

— Iată ce mi-a dat, anunţă Cristel Tilmant.

Malko privi gânditor schiţa dată de Mandala care nu conţinea decât nişte nume mâzgălite: ferma Papelotte, Ohain, orele 10. Se întoarse spre libanez.

— Ce e cu ferma asta?

— Un loc istoric, explică Amin Habbache, în mijlocul regiunii Waterloo. Ferma trebuie să fi servit de bivuac vreunui general în 1815... Nu ştiu ce e astăzi. Poate un muzeu.

Malko nu vedea bine această întâlnire într-un muzeu. În acelaşi timp, această alegere era bizară. Venise s-o ia pe Cristel la ieşirea din *Jonathan* şi făceau bilanţul în apartamentul tinerei femei din Piaţa Şablon.

— Cum ar trebui să ajungi acolo? o întrebă Malko pe Cristel.

— I-am spus Mandalei că am o maşină.

— Părea naturală când ţi-a fixat acest rendez-vous?

— Perfect.

Malko nu înţelegea. Intuiţia îi spunea că era vorba despre o cursă al cărei mecanism nu-l înţelegea. Dacă adversarii săi ar fi descoperit rolul lui Cristel şi-ar fi imaginat fără nici o îndoială că avea să-şi ia precauţiile lui. Deci, ce urmăreau? S-o omoare pe Cristel? Era uşor s-o facă la Bruxelles. Să-l omoare pe el? La fel de uşor le-ar fi fost să-i întindă o cursă fără să-l avertizeze. Deci, încă o dată, era ceva misterios. Numai dacă nu era vorba pur şi simplu de o banală orgie. La urma urmelor, chiar dacă era un ucigaş, Robert Martens putea foarte bine să adore acest gen de distracţii...

— Mă duc? întrebă timid Cristel.

— Nu, zise Malko. E mult prea periculos. O să mergem noi în locul tău.

*

* *

— Nu dispun de materialul de care aveţi nevoie, afirmă George Hammond, şeful Centralei CIA din Bruxelles şi nu văd cum l-aş procura, acum că Gustav Meyer e mort. Şi mai ales atât de repede. Poliţia a confiscat toate armele care se aflau la Philip Burton.

— E o nebunie să mă duc acolo cu mâinile goale, ripostă Malko. Avem de-a face cu nişte veritabile operaţiuni de comando.

— *Bullshit!* explodă americanul. Vă interzic să vă duceţi la această întâlnire. E în mod evident o capcană. Sunt şi aşa destui morţi.

— Dacă nu mă duc, obiectă Malko, nu vom înainta şi nu am intenţia să-mi petrec viaţa la Bruxelles.

Cei doi bărbaţi se înfruntară cu privirea. Malko ştia că americanul spunea adevărul. Trebuia să găsească o soluţie pentru a se înarma. Poate că Amin Habbache putea să-l ajute... Se gândi la ceea ce-i încredinţase Philip Burton înainte să fie asasinat.

— O să încerc să mă descurc, promise el, fără să precizeze în ce mod. Dacă nu găsesc nimic, nu o să mă duc.

*

* *

Amin îl aştepta în faţa unui pahar de *Trappiste* la barul de la *Metropole*. Malko îi explică situaţia. Libanezul dădu din cap. După afacerea de la *Hanul Templierilor* intrase şi el în joc.

— Am nevoie de arme, îi explică Malko. Sieg-ul tău e cam uşor, iar Centrala nu-mi poate da decât praştii.

— Dacă am fi la Beirut, făcu el, v-aş face rost în cinci minute. Dar aici!

— Suntem la Bruxelles, îi aminti Malko. Şi n-avem decât câteva ore la dispoziţie.

Libanezul reflecta trăgându-se de mustaţa-i fină. Agasat, Malko trânti:

— Înainte să moară, Philip Burton mi-a povestit că-i ceruse lui Gustav Meyer să scoată un lot de arme de la FN pentru a le schimba, eventual, cu cele ale ucigaşilor. Că tu erai cumpărătorul oficial şi că erau îngropate în grădina lui Meyer. Tot acolo sunt?

— Ah, eşti la curent...

Libanezul nu părea prea încântat. Malko insistă:

— E adevărat sau nu?

— E adevărat.

— Ce ai?

— Câteva puşti de asalt Fal şi pistoale. Cu ceva muniţie.

— Ştii exact unde sunt?

Libanezul surâse viclean.

— Eu l-am ajutat pe Meyer să le îngroape. Mă gândeam să mă duc să le recuperez în ziua când aş fi avut un cumpărător. Dar

dacă ai într-adevăr nevoie...

Malko pricepu imediat cauza reticenţelor libanezului.

— Ascultă, Amin, făcu el, armele astea am să ţi le plătesc şi vei putea apoi să le vinzi din nou...

Faţa lui Amin Habbache se lumină.

— Cumpărăm o lopată şi mergem, făcu el.

*

* *

Şoseaua spre Rosiere era absolut pustie. Malko examină lacătul care încuia gardul de fier al casei familiei Meyer. Cu o lovitură precisă de ciocan, Amin îl sparse. Mercedesul era parcat în câmpul din vecinătate. Cei doi bărbaţi traversară în fugă grădina. Casa pătrată avea obloanele trase. Slavă Domnului, nu aveau vecini! Malko se simţi totuşi mai liniştit când ajunseră într-un loc de unde nu mai puteau fi văzuţi de pe drum. Amin Habbache îi arătă un pătrat acoperit de iarbă.

— Aici e!

Se duseră acolo şi Amin luând lopata începu să sape gazonul. Malko supraveghea şoseaua, ascuns la colţul casei. Zece minute mai târziu, fierul lopeţii lovi un obiect dur. Libanezul dădu cu mâna pământul ce mai rămăsese, scoţând un pachet lung învelit în hârtie unsuroasă pe care i-l întinsese lui Malko. Săpând în continuare, aduse la lumină alte două pachete, mult mai mici. Apoi astupa groapa şi se întoarseră la Mercedes cu prada. Abia mult mai departe, într-un parking pe autostrada Bruxelles-Mons desfăcură pachetele. Cel mai mare conţinea trei Fal automate noi-nouţe şi alte patru pistoale Browning cu 14 focuri şi trei încărcătoare de fiecare.

— N-o să ajungem prea departe cu asta, suspină Amin, obişnuit cu consumul de arme înspăimântător din Beirut.

— Nu plecăm la război, obiectă Malko, e numai pentru a ne putea apăra dacă e necesar.

Libanezul mângâia armele cu privirea.

— Dacă aş fi ştiut cui să le vând le-aş fi dezgropat de mult! recunoscu el. Numai că aici n-am filierele necesare. Totuşi sunt ticăloşi care ar da mult pentru un astfel de material. Îţi dai seama, pentru un hold-up...

Şi saliva, porcul. Malko închise cutia. Acum. Aveau despre ce vorbi. Nu se puteau opri să nu se gândească la adversarii lor. Probabil că nici aceştia nu soseau cu mâinile goale.

*

* *

Farurile Mercedesului luminară panoul cu inscripţia „Ohain”.

— La naiba! mormăi Amin, ne-am rătăcit.

Se învârteau în cerc de o jumătate de oră, pe drumurile din valea Brabantului sub un clar de lună radios. În depărtare se distingea silueta Leului de la Waterloo în vârful mini-piramidei sale dominând şesul mohorât unde Napoleon fusese înfrânt. Malko stopă şi se întoarse până la locul unde zăriseră o tăbliţă indicatoare cu „Ferma Papelotte”.

După ce-au găsit-o, porniră mult mai încet pentru a nu rata bifurcaţia. Amin se întoarse cu o privire emoţionată spre cele două Fal înfăşurate într-o cuvertură. Şi el şi Malko îşi puseseră veste anti-glonţ din kevlar din dotarea departamentului *Marines* a ambasadei, ca cea care îi salvase viaţa lui Malko. Farurile luminară în sfârşit un panou indicator pe care nu-l văzuseră când trecuseră prima dată, *Poney Club – Ferma Papelotte.*

Drumul urca în dreapta în plin câmp. Malko îl urmă pentru a ajunge în faţa unei mari ferme pătrate, *un castel,* cum se spune în Belgia. Prin portalul larg se distingea o curte pavată, boxele grajdului, dar nimic care să indice vreo prezenţă umană. Nici cea mai mică urmă de maşină. Malko stinse farurile şi coborî, fiind foarte atent la cel mai mic zgomot. Departe se auzea zgomotul circulaţiei pe drumul de la Waterloo, dar nici un zgomot nu răzbătea de la *Poney-Club.* La întâmplare se duse să exploreze un drum adâncit care se pierdea în câmp şi se termina într-o fundătură. Apoi se întoarse la Amin care îl aştepta aproape de Mercedes cu puştile Fal pe braţ.

— Şi-au bătut joc de noi, făcu libanezul. Nu e nimeni. Sau au vrut să ne atragă aici... Sper că tâmpită asta de Cristel n-o să deschidă oricui...

Pe Malko îl cuprinse angoasa. Absenţa maşinilor era curioasă.

— Mergem să facem o explorare rapidă a locului, făcu el. Apoi ne întoarcem la Bruxelles repejor.

La rândul lui îşi luă Fal-ul şi trecură pe sub bolta care ducea în curtea mare şi pavată.

*

* *

Cu un pas ager de sportiv, Robert Martens intră în încăperea unde se afla Mandala. Zaireza simţi imediat cum îi ia foc pântecele. Jandarmul era în ţinuta pe care gustul ei o găsea cea mai sexy. Un combinezon din lastex alb, semănând puţin cu un

costum de scafandru, dar mult mai fin, care-i mula atributele sexuale într-un mod deosebit de obscen, mărindu-le volumul. Simţi cum mierea din pântece începu să i se scurgă şi se apropie de el.

El cunoştea efectul pe care îl avea asupra ei. Cu dragoste, îi deschise fermoarul până la mijloc şi începu să-i mângâie pieptul, lipită de el. Cu respiraţia accelerată, uriaşul se lăsa în mâinile ei. Negresa nu păstrase pe ea decât corsetul mov şi ciorapii, aşa cum îi ceruse el. Se aflau într-o cameră mobilată cu canapele profunde, care dădea în curtea de la *Poney-Club;* câteodată, aici aveau loc, sâmbăta seara, mici orgii când poneilor cel mai bine dresaţi le erau oferite fetiţe, în faţa unei asistenţe amatoare de distracţii imorale. Philippe, patronul de la *Jonathan,* era cel care le recruta. De preferinţă, pakistaneze fără acte. O fetiţă trebuise chiar să fie îngropată în spatele clădirii, în plin câmp, spintecată de un poney prea focos. Când nu erau ponei, lui Robert Martens i se întâmpla să se sacrifice pe neaşteptate pentru prietenul său, cu capul acoperit de o cagulă. Efectul era aproape tot atât de frapant. Bineînţeles, proprietarii *Poney-Club*-ului ignorau toate aceste activităţi. Numai că paznicul era un prieten apropiat al lui Martens. Un fost jandarm revocat pentru o afacere cu droguri.

Pentru început, zaireza se freca de amantul ei, masându-i cu îndemânare enorma umflătură dintre picioare. Era momentul cel mai excitant, când simţea crescând sub degetele ei acest pachet de carne înfierbântată. Mâna Mandalei urma cu plăcere contururile sexului care căpătă dimensiunea unei măciuci, aşteptând ultimul moment pentru a-l elibera.

„King-Kong” pândea zgomotele de afară. Comprimat de lastex, sexul începea să-l doară.

— N-ai terminat? întrebă el prost dispus.

Ea aşteptase două ore, în timp ce amantul ei se ocupase cu nişte treburi misterioase. Philippe sosit odată cu el, dispăruse imediat.

Se întreba de ce veniseră în acest loc pustiu. S-ar fi simţit la fel de bine la Bruxelles. Dar nu discuta niciodată ordinele lui „King-Kong”.

Acesta din urmă atinsese erecţia maximă. Delicat, Mandala îi scoase sexul umflat de sevă şi-l contemplă, încântată. Încetişor, îl masturba pe „King-Kong”. Ca întotdeauna atunci când era excitat, ochii albastru deschis erau aproape albi.

Uşa din spatele lor se deschise şi fata se întoarse. Era

prietenul lui, Philippe, patronul de la *Jonathan.* Schimbă o simplă privire cu Robert Martens şi închise. Zaireza nu se tulbură. Adeseori, cei doi bărbaţi o luau împreună sau pe rând. Numai cel de-al treilea membru al bandei nu profitase niciodată de ea. Lui nu-i plăceau decât fetiţele de cel mult treisprezece ani.

— A sosit Cristel? întrebă ea.

— Soseşte, o asigură Robert Martens şi tu o să te duci s-o întâmpini.

O îndepărtă de el. Sexul lui se ridica, imens, de-a lungul pântecelui, ca o coloană păgână, pierzându-se în tufişul blond.

Uriaşul o prinse pe Mandala de păr, adunându-l într-o coadă improvizată, sexul său încrustându-se între fesele cambrate ale zairezei. Aceasta se întoarse şi-l imploră cu o voce răguşită!

— Hai, acum, înainte să vină ea!

Îi era teamă ca amantul ei să nu cedeze dorinţei de-a se amuza întâi cu prietena ei. O îmbolnăvea numai gândul.

— S-o facem! făcu Robert Martens.

Cu mâna dreaptă îşi prinse monstruoasa coloană de carne şi o puse între fesele zairezei care avu o scurtă tresărire.

— Ce faci…

Neglijându-i pântecele, „King-Kong” apăsa mai sus extremitatea umflată a sexului ei şi începea să împingă cu putere. Mandala, când înţelese ce voia el, transpiră rece.

— Aşteaptă! imploră ea, eşti prea mare în seara asta.

— Ba nu! ricană el, o să-ţi placă.

Lui îi plăcea. Avea o privire de nebun. Împinse o dată cu putere şi zaireza urlă de durere. Încercă să-i scape dar el o ţinea de păr.

O lăsă o clipă pentru a deschide uşa ce dădea în curte fără ca ea să înţeleagă de ce.

Apoi reluă de îndată, cu sexul intrat cu câţiva cm. În corpul ei. Ea avea deja impresia că e tăiată în două. Brutal, Robert Martens o împinse în perete, trăgându-i în continuare capul pe spate, corpul ei având forma unui arc de cerc. Mandala începu să intre în panică.

— Stai! îl imploră ea. Stai, o să mă rupi.

Drept orice răspuns, mai împinse o dată din toată puterea lui, implântându-şi aproape în întregime penisul enorm. Zaireza urlă, cu un ţipăt de purcel înjunghiat, fără să vadă măcar surâsul sadic al călăului ei.

Acesta din urmă nu fusese niciodată atât de excitat.

Mandala avea impresia că-i vor exploda fesele sub impact şi îşi spuse că avea să fie ciuntită pe viaţă. Lacrimile îi curgeau pe faţă.

— Opreşte! Opreşte! ţipă ea. Mă doare prea tare.

Robert Martens îi lăsă părul şi o prinse de şolduri, apropiind-o până când pântecele lui plat atinse fesele ei cambrate. Uriaşul o ridică de la pământ, suspendată de sexul lui şi o plantă în faţa uşii deschise, corpul ei ascunzându-i-l în bună parte pe al lui.

Din alte trei mişcări din şold îşi declanşă propriul orgasm. Nu trăise niciodată ceva la fel de puternic.

Îşi simţea sperma ţâşnind în adâncul negresei în jeturi puternice şi se simţea ameţit.

Cu o mişcare bruscă de recul, ieşi smulgând un urlet Mandalei. Şi acum venea momentul cel mai amuzant.

*

* *

Malko văzu o uşă deschizându-se în fundul curţii, fără ca cineva să iasă şi bătăile inimii i se accelerară. Deci era într-adevăr cineva la ferma Papelotte... Amin, cu puşca Fal îndreptată spre dreptunghiul de lumină, rosti:

— Ne aşteaptă!

Urletul spintecă noaptea, îngheţându-le sângele. Pe cine torturau? Malko se binecuvântă că n-o adusese pe Cristel. Ţipetele de durere se înteţeau – ţipete de femeie – şi uşa aceea era în continuare deschisă fără să se vadă nimeni. Amin îşi netezi mustaţa.

— Vor să intrăm, zise el nervos.

Încă o dată Malko îşi spuse că erau incredibil de siguri pe ei. Un urlet şi mai înfiorător îi strânse stomacul. Trebuia să ia o decizie.

*

* *

Robert Martens şopti la urechea zairezei:

— A venit prietena ta, du-te s-o întâmpini!

— Cum asta? protestă ea traversată încă de durere. Avea impresia că nu va putea merge.

Amantul ei o împinse şi ea înaintă cu un mers mecanic, clătinându-se pe pantofii ei escarpin. De îndată ce ea ieşi, Robert Martens se aplecă şi luă o puşcă de atac ascunsă după uşă.

Capitolul XIV

Mandala se opri în faţa uşii privind curtea întunecată, cu pântecele devastat de o arsură atroce, cu impresia că sexul gigant e încă în ea... Vru să se întoarcă dar simţi mâna amantului ei împingând-o înainte şi vocea lui blândă murmurându-i din nou la ureche:

— A venit prietena ta, du-te în întâmpinarea ei...

Zaireza clipi din ochi: nu vedea pe nimeni.

— Eşti sigur?

— Da, făcu el. Du-te.

Şi o împinse atingându-i adâncitura dintre şale. Ea tresări încercând să-i scape.

— Dar mi-e frig! Nu o văd.

— Este de cealaltă parte a portalului, afirmă Martens. Du-te.

Ascendentul pe care îl avea asupra ei era atât de mare încât Mandala înaintă pe dalele din curte, stângace pe pantofii ei escarpin, mergând cu greutate pe pietrele neregulate. Robert Martens aşteptă ca ea să se îndepărteze câţiva metri, cu Fal-ul armat, culcat neglijent între braţ şi antebraţ, ţinându-se în umbră, fiind invizibil din curte. Zaireza înainta ca un automat spre poartă. Jandarmul surâse amuzat.

Totul se petrecea aşa cum prevăzuse. Se întoarse spre complicele său şi strigă:

— Eşti gata?

— E OK, răspunse vocea lui Philippe Orstall.

*

* *

Malko o văzu pe Mandala ieşind din clădire, fără să înţeleagă ce se petrece, ignorând dacă ea era cea care uriaşe. O urmări cu privirea în timp ce ea înainta în direcţia lui. Amin se ascunse alături de el în umbra portalului, cu degetul pe trăgaci. Supraveghind dreptunghiul luminat de unde ieşea zaireza. Dar nu apărea nimeni.

— Mergem? întrebă el.

Malko nu avu timp să-i răspundă. O siluetă gigantică se profilă brusc în cadrul uşii. Flăcări scurte însoţiră detonaţia armei automate. Zaireza se clătină, ridică braţele, făcu un pas înainte,

apoi se prăbuşi pe pavaj înainte să se stingă ecoul împuşcăturii. Malko nici măcar nu putuse să tragă! Ea se afla între el şi ucigaş.

— Ticălosul!

Făcu un pas înainte de-a lungul portalului şi îndată gloanţele ţâşniră în jurul lui, scoţând scântei din pavaj. Celălalt îşi golea liniştit încărcătorul şi trebui să aştepte.

Liniştea căzu din nou cu brutalitate şi Malko se năpusti înainte, în spatele lui, Amin Habbache începu să tragă mici rafale, încadrând uşa unde nu mai era nimeni... Malko zări în trecere trupul sfârtecat al zairezei. Unul din sâni îi atârna smuls de un proiectil, în mijlocul fâşiilor corsetului mov. Un masacru. Ajunse la uşă şi se năpusti în încăpere cu Fal-ul pregătit de tragere.

Nu văzu pe nimeni.

Traversă un hol, tot fără să întâlnească pe nimeni, dădu într-o a doua curte şi auzi vag un zgomot de motor ce se îndepărta. Scrutând întunericul descoperi un mic drum de ţară ce trecea prin spatele fermei *Papelotte* mergând de-a lungul câmpului, ducând după toate probabilităţile la un drum principal spre Waterloo... Ucigaşii îşi pregătiseră punerea în scenă. În aparenţă, *Poney Club* nu avea decât un drum de acces. Ieşi şi se lovi de Amin care sosea şi el. Libanezul era nervos.

— Ar fi mai bine să ieşim de-aici, îl sfătui el. S-a făcut mult zgomot...

Malko se întoarse spre cadavrul Mandalei. Criminalii trecuseră un prag superior al groazei. Oribila execuţie nu avea decât un scop: să-şi bată joc de el. Să-i arate că descoperiseră legătura lui cu zaireza şi s-o ucidă sub ochii lui. Erau cu adevărat foarte siguri pe ei! Şi Robert Martens, „King-Kong”, nu ezitase să se arate. Ştiind că o siluetă zărită de la treizeci de metri în penumbră nu avea valoare de probă în faţa juraţilor...

Cu amărăciune, Malko se întoarse la Mercedes, după ce aruncă o ultimă privire spre trupul zairezei. În timp ce înaintau zdruncinându-se pe pavajul şoselei spre Waterloo, îşi spuse că de data aceasta, nu mai vedea nici o posibilitate de a-şi continua ancheta. Desigur, îl identificase pe unul din ucigaşi şi, probabil şi un al doilea, pe patronul de la *Jonathan,* dar nu avea nici probe, nici mobilul real.

Făcu un ocol: două maşini ale jandarmeriei se năpusteau ca nişte bolizi pe drumul îngust, cu sirenele urlând.

Cineva auzise rafalele puştii de asalt. Probabil că ucigaşii erau deja la Bruxelles...

Amin se întoarse spre el şi întrebă:

— Te deranjează dacă păstrez materialul?

— Dacă vrei, făcu Malko.

În impasul în care se afla… George Hammond risca să nu-şi mai recupereze niciodată armele. De la uciderea celor doi jandarmi, afacerea căpătă o dimensiune şi mai catastrofală.

Soir dedicase opt dintre coloanele primei pagini crimei de la ferma *Papelotte.* Cu o fotografie a cadavrului zairezei ascuns sub o cuvertură… Şi *La Derniere Heure* îi consacrase un articol la fel; de lung. George Hammond, cu un aer întunecat, trăgea din ţigară, fără să spună un cuvânt, cufundat în reflecţii amare…

— Am avut primul raportul autopsiei, zise el în sfârşit. Fata a fost violată sălbatic într-un mod anormal chiar înainte de a fi ucisă. Aceasta îmi aminteşte de primele două crime. Aşa se întâmplase şi cu femeia: Alice Dworp.

— Aţi sugerat poliţiştilor să compare urmele de spermă? întrebă Malko. Am putea identifica asasinul după amprentele genetice.

— O vor face cu siguranţă dar asta nu ne prea ajută. Dăm i întotdeauna peste *uriaş.* Pe care sunteţi singurul care l-a văzut.

Malko lăsă să cadă o bucăţică de zahăr în cafea.

— Depinde. Dacă după aceea am ajunge să obţinem în mod oficial spermă de la Robert Martens, am putea să-l dovedim. Tocmai graţie amprentelor genetice.

Americanul îl fixa cu o privire perplexă.

— Cum vrei să faci acest lucru?

— Cum se procedează pentru a obţine spermă de la un bărbat. Nu poate să fie un lucru imposibil. Acest Martens trebuie să aibă nevoi sexuale mari, ştiu unde lucrează şi unde locuieşte. E suficient să recuperăm apoi *recipientul,* adică fata.

Americanul dădu din cap, în mod evident reticent.

— Am avea nevoie de colaborarea poliţiei belgiene. Să presupunem că acceptă: planul tău funcţionează. Îl arestează. Şi apoi ne găsesc armele şi am intrat în rahat. Ca Păcală. Trebuie să ne rezolvăm problemele noi înşine sau să o lăsăm baltă. Aţi făcut tot ce aţi putut. Aceşti tipi sunt nişte nebuni furioşi. Sunt foarte îngrijorat în legătură cu această Cristel Tilmant. Acum ştiu că vă cunoaşte şi dacă le trece cumva prin cap să o lichideze…

— Voi încerca să găsesc o pistă nouă, zise Malko. Dar trebuie să-l identificăm pe acest „Fox”, altfel nu vom avea niciodată cheia enigmei. Voi veni să vă văd la sfârşitul zilei.

Şeful Centralei CIA îi strânse mâna îndelung. Vizibil sceptic în ceea ce priveşte şansele de a reuşi. Malko ajunse pe Bulevardul Regent.

Cum să găsească pista care să-l ducă la „Fox”? Sau una să-l determine pe jandarm să facă o greşeală? În mod necesar, cei doi bărbaţi aveau o legătură unul cu celălalt. Dar cum să-i atragă în cursă?

*

* *

Robert Martens îşi făcea jogging-ul, cu sufletul împăcat, pe străzile liniştite din Heysel. Trecu prin faţa unei băcănii ţinută de o fată tânără şi ispititoare şi îi zâmbi. Ea îi urmări cu privirea silueta atletică şi ceva din atitudinea ei îl făcu să înţeleagă că într-o zi va fi suficient să intre în prăvălie, să o împingă în perete şi s-o posede, îmbătătoare senzaţia de putere. Ca şi cea de a ucide.

Jandarmul înainta alergând cu paşi mari şi agili, gândindu-se la seara din ajun. A ucide şi a viola erau într-adevăr plăcerile lui cele mai mari. Şi, în plus, această plăcere rară de a sfida universul, de a se simţi mai puternic decât ceilalţi...

Binecuvânta în fiecare zi circumstanţele care i-au permis să-şi satisfacă instinctele. Să abandoneze vânătoarea de mistreţi din Ardeni pentru această vânătoare de oameni. Dintotdeauna adorase vânătoarea dar n-o mai practica de când practica hăituirea oamenilor...

Era mult mai excitantă!

Încetini. Gândindu-se la prietena Mandalei. Pentru a închide acest dosar trebuia s-o aibă şi pe ea şi să-l ucidă pe bărbatul care se îndârjea asupra lui. Chiar dacă nu i se dădea ordin.

Respirând profund pentru a-şi oxigena plămânii, începu să eşafodeze un plan îndrăzneţ care să-i permită încă o dată să-i arate adversarului său că el era autorul, fără să rişte nimic. Ce plăcere!

Îşi fixă ca termen sfârşitul anului. Apoi se va debarasa de material având grijă să poată fi recuperat, ştergând pistele una câte una. Bineînţeles, va fi neplăcut să-şi reia viaţa de funcţionar. Dar îi va rămâne mica lui grădină secretă. Puţini oameni aveau ocazia să facă în viaţa lor tot ce aveau chef fără să fie pedepsiţi, ba mai mult, apoi să fie avansaţi.

*

* *

Ziua care tocmai se terminase părea că-l micşorase şi mai mult pe George Hammond. Americanul îi adresă lui Malko un surâs trist.

— Aţi avut dreptate. Laboratorul a găsit o analogie totală între urmele de spermă de pe slipul descoperit alături de cei doi institutori asasinaţi şi cele de pe cel al zairezei. Este acelaşi bărbat care de altfel prezintă unele particularităţi şi o infecţie minoră uşor de reperat deoarece e relativ rară.

Malko, indignat peste măsură, întrebă:

— Şi credeţi că nu-l putem încolţi pe Robert Martens cu ceea ce avem? E suficient să fie pus să ejaculeze într-o sticlă şi să se facă o comparaţie.

Americanul dădu din cap.

— În teorie, da. Dar jandarmeria se va răzvrăti. Nu avem nici o probă tangibilă şi nici un fapt concret. Şi, mai ales, nici cel mai mic motiv. De ce s-ar deda la asemenea orori un jandarm onorabil? Este bine văzut şi considerat un as în BSR... în plus dacă îi vădim nevinovăţia, v-am spus, acest lucru s-ar întoarce împotriva noastră...

— Deci, spuse Malko, trecem toţi aceşti morţi la pierderi şi câştiguri, inclusiv pe această fată nefericită, iar eu plec să sărbătoresc mâine la Liezen.

George Hammond ezita.

— Nu asta am vrut să vă spun. Pentru că armele noastre se află încă în natură şi acest lucru mă împiedică să dorm... Dar cred că ne-am rătăcit pe drumuri lăturalnice. Ar fi trebuit să pornim mai întâi în căutarea lui „Fox”.

— Am fost dar nu am găsit nici o pistă.

Se făcu linişte. Malko reflectă. Îi trecu prin minte o idee.

— O legătură trebuie să existe, un fir conducător există între toţi cei implicaţi în această afacere, remarcă el.

— Care?

George Hammond îi înghiţea cuvintele.

— Tirul. Philip Burton, Gustav Meyer, Walter Peeters, asasinat la *Hanul Templierilor,* erau cu toţii membri ai aceluiaşi club Pratical Shooting din Etterbeek. Clubul le servea drept paravan excitaţilor din WNP, din cele spuse de prietenul dumitale, ziaristul Eric Bontemps.

— E adevărat, recunoscu americanul. Dar noi ştim deja că toţi oamenii aceştia se cunoşteau.

— Aşteptaţi, făcu Malko. Ştim că în sânul WNP se infiltrase un

om al Siguranţei.

— Da, exact.

— Mă întreb dacă nu cumva acest om nu e „Fox”.

— Ce vă face să spuneţi asta?

Malko zâmbi cu ochii lui aurii scânteind. Credea că a găsit în sfârşit legătura dintre toate elementele disparate ale acestei bizare şi sângeroase afaceri…

— Urmăriţi-mă, făcu el. Siguranţa conţine o ramură însărcinată cu supravegherea activităţilor politice ilegale sau periculoase. Un fel de CS[18]. Unul din membrii acestei secţii a fost deci însărcinat să supravegheze WNP-ul…

— Foarte probabil, admise şeful Centralei.

— Putem presupune că acest agent a fost obligat să se dea drept un simpatizant…

— Da; şi?

— Dacă şi-a jucat bine rolul, a trebuit să rămână în relaţii bune cu complicii săi, chiar după dezmembrarea WNP-ului. Dar, dacă a avut nevoie de ei – şi, în special, de Martens – a fost uşor: a trebuit doar să reactiveze legăturile.

— Dar de ce le-ar fi reactivat? WNP-ul nu mai există. Şi cine îmi spune că Martens făcea parte din WNP?

— E posibil ca aceeaşi persoană să fi fost însărcinată cu supravegherea CEC-ului, alt grup activist clandestin, chiar dacă din punct de vedere politic se afla în partea diametral opusă. Dacă e un specialist în infiltrări… Aici, evident, lipseşte o piesă esenţială a acestui puzzle. De ce, dacă e într-adevăr vorba de el, ar fi hotărât să-i elimine pe aceşti activişti în loc să-i aducă în faţa justiţiei? În orice caz, i-ar fi fost uşor să facă apel la foştii săi prieteni care credeau că lucrează cu unul de-ai lor…

George Hammond îşi prinse capul în mâini.

— Staţi puţin! Treaba acestui tip este să se infiltreze şi să supravegheze, nu să masacreze…

— Ştiu, recunoscu Malko, asta-i buba. E ceva de neînţeles. Şi numai „Fox” poate răspunde. Dacă îl identificăm… Aţi putea să procuraţi organigrama Siguranţei? Este obligatoriu un membru al contraspionajului. Am putea proceda prin eliminare…

Americanul se afla într-o perplexitate fără margini.

— Probabil că e ceva adevăr în cele ce spuneţi, admise ascuns de propria sa ierarhie. Îl cunosc pe şeful Serviciilor Belgiene, Albert Raes. Nu e un nebun furios. El n-a putut să ordone o serie

[18] Contraspionaj.

întreagă de masacre.

— Nu spun că am rezolvat totul, făcu Malko. Dar sunt sigur că mă aflu pe drumul cel bun.

— Pot să obţin câteva nume ale celor ce lucrează în CS, nu ştiu dacă îi cunoaştem pe toţi, zise americanul, dar asta-i tot. Chiar dacă avem descrierea lor fizică, tot nu e de ajuns. Mai mult ca sigur că nu ne vor da fotografii…

— Trebuie să căutăm pe cineva care a avut legături cu WNP, replică Malko. Şi care să vorbească. Să fim mai întâi siguri că Robert Martens făcea parte din această mişcare.

— În acest caz, trebuie să mergem la Pratical Shooting din Etterbeek, spuse americanul. Acolo s-a legat totul.

Era clubul unde se antrena Amin Habbache…

— Îmi mai dau un termen de opt zile, zise el. Vreau să-l prind pe Robert Martens şi să aflu de ce „Fox” şi-a lăsat ucigaşii să se năpustească asupra acestor nenorociţi. Trebuie să existe un motiv.

— Pe mine mă interesează doar să ne recuperaţi armele. Puţin îmi pasă de restul. Tipii ăştia pot trece Belgia prin foc şi sânge, nu-i problema mea.

*

* *

Cristel Tilmant avea ochii înroşiţi de plâns şi faţa devastată. Îi aruncă lui Malko o privire rătăcită şi bâigui:

— E oribil ce i s-a întâmplat Mandalei. Dacă aş fi fost acolo m-ar fi ucis şi pe mine.

Malko intră. Amin îşi curăţa Sieg-ul, lungit pe un divan. Îi adresă lui Malko un gest amical şi ironic.

— Deci când vom înceta să ne mai jucăm de-a porumbeii de argilă?

— Curând, poate, îi replică Malko. O să mă ajuţi. Trebuie să am acces la arhivele clubului tău de tir de la Etterbeek.

Libanezul se trăgea de mustaţa-i fină uimit.

— La arhive?… Nu cred să fie prea multe. Clubul nu e prea vechi.

— Aş vrea să ştiu doar numele membrilor care îl frecventau acum un an sau doi, preciză Malko.

Amin reflectă un moment.

— În fiecare an se organiza un concurs de tir. Se înscriu toţi membrii.

— Ar fi fost perfect, zise Malko. Aş vrea să găsesc lista

participanţilor din ultimii trei ani.

— În cazul ăsta, o să mergem la faţa locului, remarcă libanezul. Pică bine, chiar am o lecţie.

— Ei bine, să mergem, zise cu hotărâre Malko. Iar Cristel să nu deschidă la nimeni în lipsa noastră.

Dat fiind *modus operandi* al ucigaşilor, te puteai aştepta la orice din partea lor. Cristel sugeră:

— Poate că o să mă duc să stau câteva zile la părinţii mei la Brasschaat.

*

* *

Ecoul focurilor de armă trase de-a lungul taluzului de cale ferată se auzea foarte înfundat în barul de la Pratical shooting din Etterbeek. Amin Habbache ieşi din biroul directorului cu un teanc de hârtii în mână. Le puse în faţa lui Malko.

— Iată. Ultimii trei ani ai concursului de tir şi primii douăzeci şi cinci clasaţi. În ’85, era vremea WNP-ului. Nu-i cunosc pe toţi.

Malko parcurse lista concursului din 1985. Primul nume pe care îl văzu era cel al lui Robert Martens! Jandarmul obţinuse locul al doilea. Philippe Orstall, pe cel de-al şaselea... Printre alte nume necunoscute mai erau cele ale lui Philip Burton, Gustav Meyer, Walter Peeters. Cercul se închidea.

— Pot să păstrez lista asta? întrebă el.

— Da, mă descurc eu, făcu libanezul. Acum trebuie să plec. Am o lecţie de tir.

Malko sună de la telefonul din maşină la numărul ziarului *Soir.*

— Domnul Bontemps?

— Chiar el, zise ziaristul.

— Malko sunt, aş putea să te văd?

— Imediat?

— Da.

— Tocmai definitivăm punerea în pagină a ediţiei...

— E urgent.

Ziaristul ezită puţin înainte de a-i propune:

— Vino la *Danish Tavern.* Peste o jumătate de oră.

*

* *

Un miros greu de cartofi prăjiţi în ulei din sticle returnabile plutea în micuţa cafenea zgomotoasă. Patroana puse în faţa lui Malko şi a ziaristului două tartine cu steak tocat şi întrebă:

— Şi alături două pahare de „Trappiste”?

Malko despături lista laureaţilor de la Pratical shooting Club şi o puse sub nasul vecinului său.

— Aş vrea să ştiu care sunt membrii WNP-ului de aici…

— Nu-i cunosc pe toţi, obiectă ziaristul.

Totuşi, îşi scoase stiloul şi începu să bifeze nume. Exact şapte. Printre ei: Philippe Orstall, Walter Peeters şi Gustav Meyer.

— Şi Robert Martens, el nu făcea parte?

— Aşa s-a spus dar n-au existat niciodată probe.

Malko puse degetul pe cel de-al patrulea, un anume Stromberk.

— Şi acesta?

— S-a spânzurat. Depresiv.

— Şi ceilalţi?

— Nu-i cunosc personal. Doar numele, dar din cauza anchetei, în afară de unul, Joseph van de Putte.

— Şi acest Joseph van de Putte? }l cunoşti bine?

— Şi încă cum!

Ziaristul făcu o pauză pentru a înghiţi jumătate din steak-ul american. Comandară apoi cafea care li se aduse împreună cu o zaharniţă enormă, iar Eric Bontemps continuă:

— Era operator de sunet la RTB fr. Un tip ciudat, mai degrabă mistic. La început, era de stânga, în nişte grupuri troţkiste. Apoi a cunoscut WNP-ul şi a înnebunit. Disciplina, pedepsele corporale, marşurile de antrenament, toate chestiile astea îl îmbătau. Trăia într-o altă lume. Când WNP-ul a fost dizolvat s-au găsit la el tone de fluturaşi şi chiar fotografii ale lui Hitler. Dar nu arme. Era mai degrabă un veleitar. Îi era teamă când vedea sânge şi n-ar fi făcut rău nici unei muşte…

— Dar era în contact cu toţi membrii din WNP?

— Glumeşti! Nu trăia decât pentru asta. Mi-a arătat chiar şi carnetul lui. Alb şi aurit.

— Deci, dacă în WNP a pătruns un ofiţer al Serviciilor Belgiene, l-a cunoscut.

— Bineînţeles.

— Vreau să-l găsesc pe Joseph van de Putte, spuse Malko. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Este în pericol de moarte, dacă nu e deja în pământ.

Capitolul XV

Eric Bontemps îl privi pe Malko mirat.

— De ce să fie mort?

— Dacă „Colonelul”, funcţionarul din CS care s-a infiltrat în WNP şi „Fox” sunt una şi aceeaşi persoană, trebuie ca acesta să suprime toţi martorii care l-ar putea identifica.

— Poate că aveţi dreptate, admise ziaristul. Pentru a se reabilita în faţa membrilor WNP-ului. „Colonelul” a susţinut mereu că era simpatizant adevărat şi că s-a folosit de poziţia pe care o ocupa pentru a face servicii WNP-ului.

— L-aţi întâlnit?

— Niciodată, făcu ziaristul râzând. Dar Joseph van de Putte îl cunoştea bine: era unul din instructorii săi de tir, împreună cu bătrânul Walter Peeters.

— Aţi putea obţine informaţii?

Ziaristul se uită la ceas.

— Da, dar trebuie să plec chiar acum. Trebuie să mă duc la ziar. Dacă vreţi, ne întâlnim la *Archiduc* peste o oră. E un bar destul de simpatic pe Bulevardul Dansaint... Cu mulţi tipi de la RTB fr.

*

* *

O somptuoasă vietnameză, foarte mândră în tunica ei închisă la nasturi, se ţinea foarte demnă lângă un bărbos care îşi împărţea timpul între frământatul coapsei vecinei lui şi băutul paharului de *Trappiste* cu mari înghiţituri. Eric Bontemps se trânti alături de Malko, cu un aer descurajat.

— N-o să fie uşor! Am dat o sută de telefoane. Nimeni nu l-a văzut pe van de Putte de şase luni. Dar vietnameza de colo o cunoştea pe prietena lui. O s-o întrebăm.

Îi făcu un semn prietenesc vietnamezei care se smulse din mâna bărbosului şi veni la ei.

Un piept ascuţit îi întindea mătasea tunicii şi privirea ei directă contrasta cu atitudinea rezervată.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea.

Era uimitor să auzi o asiatică vorbind cu accent belgian...

Eric Bontemps îi adresă un zâmbet promiţător.

— Tu o cunoşti pe prietena lui Joseph van de Putte.

— Tipul de la RTB fr?

— Da!

Îşi luă instantaneu o expresie dispreţuitoare.

— El e un vierme scârbos. Ea, un sac de cartofi, plină de coşuri. O pitică de ţi-e mai mare sila. De ce?

— Îl caută prietenul meu.

Ea pufni.

— Îi datorează bani?

— Nu, nu chiar. Dar tu poţi să câştigi ceva dacă afli adresa lui Joseph.

— Bună glumă!

— Cinci mii de franci, preciză Malko, intervenind în conversaţie.

Probabil că expresia ochilor lui aurii îi inspiră încredere vietnamezei. Nu ezită decât un sfert de secundă înainte de a se ridica pentru a se duce la cabina telefonică de la subsol.

Trecură douăzeci de minute. Malko începu să dispere când aceasta se întoarse cu o bucată de hârtie pe care i-o întinse.

— Poftim, să nu spuneţi că ştiţi de la mine.

Ziaristul aruncă o privire rapidă asupra numelui şi a adresei: Grete Kapelle, Bulevardul Forum, numărul 184.

— E în nordul oraşului.

— Să mergem de îndată.

Vietnameza îi urmări cu o privire lungă, plină de regrete: niciodată nu i se plătise atât de bine un număr de telefon şi din toată inima i-ar fi vândut altceva lui Malko.

*

* *

Era un imobil mare, murdar şi coşcovit cu multe apartamente minuscule şi cu o grămadă de copii ce se jucau în faţa lui… Malko examină cutiile de scrisori şi găsi ceea ce căuta. Grete Kapelle – etajul 9 D. Nu era interfon şi luară ascensorul până la etajul 9… De unde aveai o vedere directă asupra cimitirului din Bloemen. Apăsă pe butonul soneriei.

O mogâldeaţă într-un trening gri crăpă uşa: o femeie tânără plină de coşuri, înaltă de-o şchioapă, modelul perfect de servitoare murdară.

— Ce doriţi? făcu ea cu o privire plină de neîncredere.

Nu părea tocmai amabilă.

— Îl căutăm pe Joseph van de Putte, explică ziaristul.

Malko zări un televizor şi o saltea puse de-a dreptul pe podea.

— Joseph! explodă ea. Nu l-am văzut pe ticălosul ăsta de cel puţin trei luni! A plecat după ce mi-a vândut mobila la un magazin de vechituri. Mi-a furat chiar şi pantofii, chiloţii, tot. Sper că îl căutaţi ca să-i pociţi mutra.

— Absolut! făcu Malko. Unde e?

Se scărpină cu putere între picioare înainte să răspundă:

— După părerea mea, la maică-sa, dacă n-a murit încă de supărare... Locuieşte într-un sat din Borinage, Colfontaine, o văgăună. Hai salut!

Şi deja trântise uşa.

Ziaristul făcu o grimasă.

— Vrei cu adevărat să mergem? Nici nu-i sigur că e acolo.

— Da, zise Malko.

*

* *

Colfontaine ar fi putut servi de decor unei cărţi de Zola. Regiunea Borinage deţinea în Belgia recordul celui mai mare procentaj de şomeri care supravieţuiau de bine de rău din furtişaguri şi ajutoare sociale. Eric Bontemps şi Malko intrară într-un bistro unde câţiva indivizi fără nici o treabă îşi transformau veseli ultimele parale în *Stellas.* După ce comandă şi el două, Eric Bontemps se apropie de patron.

— Îl căutăm pe Joseph van de...

Celălalt nu-i lăsă timp să termine.

— Şi eu, făcu el sinistru. Şi dacă-l găsesc n-are să mai mănânce cartofi prăjiţi mult timp. Mi-a şterpelit motocicleta şi banii din casă. Nici maică-sa nu vrea să-l mai vadă...

— Unde locuieşte?

— În cocioaba din capăt, la stânga. Fiţi atenţi, are câini şi e la fel de rea ca ei...

Coborâră din nou pe strada principală mărginită de căsuţe vechi şi mizerabile, înconjurate de terenuri virane. Malko bătu la uşa ultimei dintre ele care se deschise lăsând să apară în prag o femeie în negru, veselă ca un morman de deşeuri miniere. Un câine enorm mârâia în spatele ei.

Înfăţişarea de orăşeni a celor doi vizitatori o indispuse vizibil.

— Dacă-i pentru bani, făcu ea, v-aţi ostenit în zadar, dau drumul la câini.

— Îl căutăm pe fiul dumneavoastră, anunţă Malko. Tocmai pentru a-i da o mică sumă de bani.

Instantaneu ochii bătrânei se umplură de lacrimi:

— Bani. Dar fiul meu a murit… Bietul Walter…

— Joseph, nu Walter, o corectă Malko.

Bătrâna îşi şterse lacrimile bănuitoare:

— Joseph! Ticălosul, duşmănosul ăsta! Nu pentru el sunt banii, nu! Mi-a furat tot. A şterpelit ceasul tatălui său. Dacă îi datoraţi ceva, mie trebuie să-mi daţi…

Îşi întindea deja mâna cu aviditate.

— Dar unde este?

Dădu din umeri.

— De unde vreţi să ştiu? Jandarmii îl caută mereu. Când nu e pentru tâmpeniile lui politice, e pentru că a furat ceva. O să sfârşească rău porcul ăsta… Daţi-mi mie banii ăia.

Malko scoase cinci bancnote de o mie de franci, având grijă să nu poată fi atinse de ghearele doamnei van de Putte.

— Vreau din toată inima să vă dau banii ăştia, dar trebuie neapărat să ştiu unde locuieşte…

— Nu locuieşte, făcu ea. E vagabond… Nu are adresă. Stă prin Bruxelles.

— Unde?

Ea nu slăbea din ochi bancnotele. Până la urmă zise:

— Sigur nu ştiu, nu mi-a lăsat decât un număr de telefon.

— Mi-l daţi?

— Mai întâi banii.

Urmă o lungă ezitare. Malko continuă să agite bancnotele. Tentaţia fu mai puternică: mormăind, bătrâna se puse să caute prin buzunarul şorţului ei, scoţând într-un târziu un capăt de hârtie mototolită. Citi cu voce tare:

— Iată, 322.37.65. Nu ştiu ce e. Nu l-am sunat niciodată. Poate puşcăria…

O mamă iubitoare… Malko îi lăsă bancnotele şi cei doi bărbaţi bătură în retragere. La o sută de metri era o cabină telefonică. Malko formă numărul şi aşteptă, cu inima bătându-i cu putere. Foarte repede receptorul fu ridicat şi o voce bărbătească anunţă:

— Alo, aici *Kasai.*

— Îl caut pe Joseph, spuse Malko. Joseph van de Putte.

O scurtă linişte apoi vocea rece spuse:

— Păi, aici sigur n-o să-l găsiţi… îmi datorează cel puţin o mie de franci. N-o să vină curând şmecherul. Salut!

Şi a închis. Malko se întoarse spre însoţitorul lui.

— E un bar sau un restaurant. *Kasai,* îţi spune ceva?

— Bineînţeles, făcu ziaristul. E o cafenea la Schaarbeek unde se întâlnesc foştii şi viitorii mercenari plus străinii de extremă dreapta în trecere prin Bruxelles. Nu mă miră că Joseph s-a *lipit* acolo.

— Mergem, zise Malko.

*

* *

Un bărbat solid în maiou, cu o mustaţă roşcată, gen *armata din India,* oficia în spatele tejghelei de la *Kasai,* asistat de o târfă trecută şi decolorată, într-o bluză violet în bretele şi foarte scurtă. Madelon a mizerabililor. Erau puţini clienţi şi barmanul cel solid adresă un surâs forţat celor doi nou veniţi.

— O bere?

— Două *Stella* şi o informaţie, spuse Malko. Îl căutăm pe van de Putte. Noi am telefonat.

Barmanul turnă maşinal berea aruncându-i lui Malko o privire neagră. În spatele lui erau fotografii îngălbenite cu pălării africane, având drept fundal savana africană.

— V-am spus deja că nu mai calcă pe-aici. Nu e băiat rău, dar norocul îl ocoleşte; a încercat să se angajeze pentru Comores, dar Bob[19] n-a vrut să-l primească. Şi totuşi nu trage rău.

— Trebuie să stea undeva, insistă Malko, foşnind o bancnotă de o mie de franci.

Celălalt nici măcar nu privi.

— Cred că stă pe ici pe colo în vreun imobil părăsit şi că se duce la maică-sa, făcu barmanul. Într-o zi, o să-l văd eu, dacă vreţi să-i lăsaţi un. Mesaj...

Puţin cam riscant. Malko îşi înmuie buzele în halba de bere pentru a-şi da timp de gândire. Deodată un mustăcios negru cu un aer voit feroce, care auzise conversaţia, îi spuse cu o voce tărăgănată:

— Eu ştiu unde poate fi găsit adesea van de Putte.

Malko l-ar fi îmbrăţişat în ciuda înfăţişării lui mai curând respingătoare.

— Unde?

Mustăciosul întinse mâna după cei o mie de franci.

— Nu prea am memorie bună...

O regăsi de îndată ce bancnota de o mie de franci ajunse în fundul buzunarului lui.

— Va trebui să vă treziţi devreme, îi anunţă el. Dar în general

[19] Bob Denard, mercenar celebru.

e la Târgul de vechituri, la Piaţa Jeu de Balle în cartierul Marolles, în jurul orei şapte. Vinde suveniruri de război, chestii de-astea. Dar să nu-i spuneţi că eu v-am vândut pontul.

Lui Malko i-ar fi fost greu s-o facă neştiind absolut nimic despre informatorul său. Dar la *Kasai* domnea o atmosferă intenţionat misterioasă, ca amintire a comploturilor de altădată. Prin urmare, patronul se aplecă, bănuitor.

— Nu sunteţi poliţai, din întâmplare?

Eric Bontemps îl asigură de contrariul şi acesta îşi regăsi zâmbetul.

Nu le rămânea decât să aştepte până a doua zi. Malko se întrebă dacă toate aceste eforturi aveau să ducă la vreun rezultat. O speranţă firavă de a-l găsi pe diabolicul „Fox”.

*

* *

În Piaţa Jeu de Balle, înghesuită între o cazarmă de pompieri şi biserica Notre-Dame Immaculee, nu era o veselie nebună. Neras, Eric Bontemps avea un aer deosebit de obosit.

— Sper că o să-l recunosc, suspină ziaristul. Nu l-am văzut prea des…

Trotuarele pieţei dispăreau sub tejghelele în aer liber ale târgului de vechituri. Mai degrabă vrednice de milă.

Negustori de vechituri şi mărfuri de ocazie, vagabonzi care întindeau pe o pânză chiar pe trotuar câteva obiecte vechi de care i-ar fi fost ruşine oricărui alt negustor. Un bărbos murdar ca un păduche oferea două costume agăţate de o sfoară, complet în zdrenţe. Ziaristul se opri deodată, privind cu atenţie un bărbat îmbrăcat cu o scurtă de vânt veche şi o pereche de blugi jegoşi şi găuriţi aşezat în faţa unei prelate pe care se aliniau câteva pumnale ruginite, reviste din ultimul război, cartuşiere mucegăite şi o caschetă de *feld-jandarm*. Părul negru dat pe spate, fruntea înaltă, ochii foarte înfundaţi în cap, o faţă slabă, un adevărat cap de mort…

— Cred că el e, murmură Eric Bontemps.

Văzându-i apropiindu-se de taraba lui, negustorul înşfăcă unul din pumnale căruia îi lipsea un capăt de mâner şi-l propuse cu un surâs servil.

— Un adevărat suvenir de război! La Stalingrad…

Apoi le oferi craniul lui Hitler copil. Jalnic. Cu privirea fixă îşi întindea pumnalul aşa cum un preot ar fi fluturat crucea pentru a-l exorciza pe Satan. Ziaristul îi spuse imediat adevărul.

— Joseph, îţi aminteşti de mine?

Joseph van de Putte se încruntă, deja neliniştit.

— Nu, de ce? Cine eşti?

— Eric Bontemps de la *Soir* din Bruxelles.

Creierului înceţoşat al epavei îi trebuiră câteva secunde pentru a înţelege, apoi faţa i se lumină.

— Ah, ce bine, aveam o mulţime de chestii să-ţi spun! Voiam să-ţi telefonez, ştii, dar nu mai aveam numărul.

Privi în jurul lui şi ochii i se umeziră zărind firma unui bar-cafe la colţul străzii Blaes cu piaţa.

— Dacă am merge să dăm pe gât o bere cu prietenul tău... E frig şi am vândut deja aproape totul... Dar cum m-ai găsit?

— La *Kasai* era cineva care te cunoştea.

Înainte chiar să primească răspunsul îşi ambalase marfa într-o veche pânză de camuflaj şi se repezea spre bistrou.

— E înspăimântător, îi şopti ziaristul. Nu credeam că a ajuns în halul ăsta. Plecăm?

— Nu, făcu Malko, să bem cupa până la fund. Poate că ne va spune ceva.

*

* *

La al cincilea rând de *Trappista,* Joseph van de Putte devenise deosebit de vorbăreţ povestind o istorie încâlcită cu mercenari alături de care lupta în Africa împotriva unui tiran obscur. O pastişă proastă a lui Tintin. Mitomanie pură.

Eric Bontemps profită de o pauză pentru a-l readuce la subiect.

— Şi pe prietenii tăi de la WNP, i-ai mai văzut?

Joseph van de Putte îşi luă de îndată un aer misterios şi se aplecă la urechea ziaristului garnisindu-i lobul cu spumă.

— Trebuie să fim atenţi. Tipii de la Siguranţă nu ne scapă din ochi. Mă urmăresc deseori. De-aia am fost obligat să-mi schimb tot timpul domiciliul. Ştiu că mă aflu în posesia multor informaţii. Suntem încă puternici, ştii. Avem chiar depozite de arme, adăugă el încet. Aşteptăm ordine. Care nu vor veni de aici, dezvălui el misterios.

— Pe „Colonel” l-ai văzut? întrebă ziaristul.

Van de Putte privi în jurul lui îngrozit.

— Fii atent! E un barosan. M-a sunat o dată sau de două ori şi păstrăm legătura.

În mod evident era o pură invenţie. Eric Bontemps insistă.

— Cred că ţinea mult la tine.

Joseph van de Putte se umflă în pene.

— Şi încă cum! El m-a învăţat o grămadă de chestii. Am făcut chiar împreună operaţiuni al naibii de speciale.

— Ştii ce mai e cu el?

Van de Putte îşi puse un deget pe buze:

— Continuă. Luptă din umbră. Împotriva comunismului şi a tuturor agenţilor lui din Belgia.

— Cum arată fizic? întrebă Malko.

Van de Putte rămase întâi mut, neliniştit de precizia întrebării, apoi bălmăji:

— Oh, era un tip formidabil, mare, puternic, al naibii de antrenat. Cu ochi gri, o adevărată privire de şef. Întotdeauna calm. Într-o zi l-am fotografiat.

Malko avu impresia că i se insuflă oxigen în plămâni. Căutarea lui Joseph van de Putte putea să ducă până la urmă la o mină de aur. Ascunzându-şi interesul, îl întrebă:

— A, da şi a fost de acord?

Joseph van de Putte îşi luă un aer şocat şi viclean în acelaşi timp.

— Ştiţi bine că nu! am făcut-o în timpul unei şedinţe de antrenament de tir în pădurea de la Houssiere. Am cerut unui prieten să facă fotografia de departe cu teleobiectivul.

Malko stătea ca pe cărbuni aprinşi:

— Şi ce s-a întâmplat cu această fotografie?

Fostul militant WNP se aplecă duhnind a bere şi se spovedi în taină:

— Vă imaginaţi că nu m-a părăsit niciodată!

Malko nici nu se feri de răsuflarea fetidă, reprimându-şi o dorinţă nebună să urle de bucurie. Pe un ton intenţionat indiferent îl întrebă:

— O aveţi şi acum?

— Aici! făcu van de Putte bătându-se deasupra inimii.

— Am putea s-o vedem?

— Niciodată!

O mamă căreia vor să-i smulgă copilul. Se clătină uşor, ceea ce ştirbea mult din demnitatea refuzului. Ziaristul îl luă uşor de braţ şi continuă cu voce joasă în timp ce lui van de Putte i se servea a şaptea bere.

— Joseph, îţi dai seama că nu mă aflu aici din întâmplare. Prietenul meu este un simpatizant venit din Austria. Doar n-o să

te ascunzi de el?

Joseph van de Putte ezită, apoi tonul amical şi această nouă *Trappiste* îl înmuiară.

— Nu, bineînţeles, admise el, dar nu trebuie să-i spuneţi niciodată „Colonelului” că am fotografia lui. M-ar pedepsi foarte sever. Asta ar dăuna avansării mele în organizaţie.

O dădea iarăşi pe Tintin. Se făcu linişte. Ezita încă. Ziaristul îi aruncă încetişor lui Malko:

— Nimeni n-o să ştie niciodată nimic, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, aprobă Malko.

Van de Putte îşi deschidea deja portofelul lui vechi şi împuţit. Scoase tot felul de hârtii între care o fotografie alb-negru pe care o puse pe tejghea. Malko se aplecă deasupra.

Reprezenta doi bărbaţi dintre care unul era Joseph van de Putte cu braţul întins vizând cu pistolul. Alături se afla un bărbat mai degrabă în vârstă, aproape chel, cu ochelari fumurii.

Semănând puţin cu generalul polonez Jaruzelski.

Eroul lui Joseph van de Putte... Acesta din urmă spuse cu o voce vibrând de admiraţie:

— Iată-l pe „Colonel”!

— E un tip foarte bine, aprobă grav Eric Bontemps. Şi nici tu nu eşti rău. Dar ia spune, fotografia ta pare a fi într-o stare proastă, curând n-o să se mai vadă nimic, ştii, cu timpul se şterge.

— Da, confirmă van de Putte înnebunit.

— S-ar putea face o chestie, explică ziaristul. Mi-o împrumuţi şi fac o dublură la ziar... Aşa ai una nou-nouţă.

— A, nu, nu pot, obiectă van de Putte, e strict secret.

Ziaristul îi puse mâna pe umărul drept.

— Joseph, eşti un prieten şi prietenul meu îţi oferă garanţia lui. Şi el e şef în ţara lui. Ştie că faci treabă bună... Pe furiş, pusese mâna pe fotografie şi o trăgea spre el.

Joseph van de Putte nu îndrăznea să protesteze, cu ochii aţintiţi pe comoara lui.

— Când mi-o dai înapoi?

— Ţi-o aduc azi la tine acasă. Unde stai?

— Nu pot să-ţi spun. E secret.

Scurt şi hotărât. Eric Bontemps nu insistă. Fotografia era deja la el în buzunar.

— Atunci aici, mâine dimineaţă? La aceeaşi oră.

— O.K, făcu van de Putte, dar „Colonelul” nu va şti niciodată

nimic… Dacă nu, va trebui să fac un raport…

— Nu-ţi face griji, îl asigură ziaristul. Nu vom fi decât trei la curent, prietenul meu, tu şi eu.

Malko nu-şi credea urechilor: se aştepta la o rezistenţă mai mare din partea lui van de Putte. Acesta din urmă îşi înghiţi berea dintr-o sorbitură şi îşi rândui portofelul cu ochi strălucitori.

— Gata băieţi, trebuie să plec. Am o misiune azi. O chestie al naibii de confidenţială în legătură cu tipii care acţionează împotriva NATO.

— Aşteptaţi, făcu Malko. Am să vă dau un avans pentru viitoarea dumneavoastră misiune.

Scoase cinci bilete de o mie de franci şi le strecură în mâna lui Joseph van de Putte. Acesta din urmă avea lacrimi în ochi.

Le strânse îndelung mâna şi ieşi din bistro încovoiat şi nenorocit. Malko privi fotografia pe care i-o întindea ziaristul. Îl avea în faţa lui pe „Fox”, comanditarul ucigaşilor din Brabant… Fotografia corespundea întru totul descrierii răposatului Philip Burton.

Capitolul XVI

Cei doi bărbaţi se îndepărtară pe strada Blaes. Ziaristul părea sceptic cu privire la importanţa fotografiei.

— Ce-o să faci acum? îl întrebă el pe Malko.

— Trebuie să-l identific pe acest bărbat. Este primul pas pentru a şti dacă „Fox” şi „Colonelul” sunt una şi aceeaşi persoană. Ai putea să mă ajuţi?

Eric Bontemps, perplex, trecu în revistă mental legăturile sale. Abia când ajunseră pe strada Haute zise:

— Poate. Am un coleg jandarm care s-a ocupat de WNP, lucrează la BSR-ul din Nivelles. Mai are un dosar al acestei afaceri şi cei de la Siguranţa Statului nu-i sunt prea dragi. Poate că el ar putea să-l identifice pe acest bărbat. Dar nu va fi uşor să-l facem să vorbească. Este prudent.

— Poţi să-i telefonezi?

— Nu va spune nimic la telefon. Trebuie să mergem acolo. Dacă merge, ne putem întâlni să luăm masa la prânz.

— Atunci, la ora unu la *Metropole...*

Malko îl lăsă pe ghidul său la redacţia ziarului Soir, pe strada Royale şi merse în grabă la Ambasada SUA. În sfârşit avea veşti bune! Dacă „Fox” era una şi aceeaşi persoană cu „Colonelul”, legătura între WNP şi „Fox” era stabilită şi ipoteza sa prindea consistenţă.

George Hammond era la fel de posomorât. Malko îi expuse urmărirea sa şi îi arătă fotografia încredinţată de Joseph van de Putte.

— Aţi putea afla cine e acest bărbat? Lucrează la Siguranţa Statului, secţia contraspionaj. E, poate, „Fox”.

— Mă voi informa de la prietenii noştri din NATO, zise şeful Centralei CIA. În principiu îi cunosc pe toţi belgienii din aceste servicii. Dar nu putem să-i întrebăm pe omologii noştri. Ne vor trimite la plimbare iar el va fi avertizat imediat.

— Faceţi tot ce puteţi.

Îşi omorî greu timpul până la ora prânzului. Dacă ziaristul se întorcea cu buza umflată de la Nivelles, o parte din planul său se prăbuşea. Oare adversarii săi îşi dădeau seama de eforturile pe care le făcea pentru a-i identifica? Iar „Fox” ştia că a lăsat în

urmă o bombă cu efect întârziat?

Eric Bontemps debarcă la barul de la *Metropole* cu un sfert de oră întârziere. Cincisprezece minute de tortură pentru Malko.

— Jandarmul acceptă să se întâlnească cu noi la motelul *Toucan*, îl anunţă el. Peste trei sferturi de oră.

Malko l-ar fi sărutat.

— Nu riscăm să se ducă şi să-i povestească totul colegului său, Robert Martens? se nelinişti el.

— Nu, e un tip cinstit, îl asigură ziaristul, i s-au luat de mai multe ori afaceri sensibile tocmai pentru că era incoruptibil.

Încă o dată se aflau pe autostrada Bruxelles-Mons.

Motelul *Toucan,* la intrarea în Nivelles semăna cu un joc de construcţii supermodern, deosebindu-se complet, cu nuanţele lui de cenuşiu, de casele vechi din oraş.

O parcare imensă, camere anonime, oameni de afaceri. Ziaristul întrebă la recepţie:

— Domnul Vandamme?

— Camera 321, îi spuse tipul după ce îşi consultă tabloul.

Urcară, merseră de-a lungul unui culoar cu pereţi maron, sinistru şi bătură la uşa camerei 321. Un bărbat lat în spate, cu ochi foarte albaştri şi sprâncene negre şi stufoase sub un uraniu pleşuv le deschise uşa. Privirea lui se fixă imediat asupra lui Malko. Le strânse mâna şi îi pofti să intre, închizând cu grijă uşa în urma lor. Acest bărbat răspândea o puternică impresie de forţă şi onestitate şi îi fu imediat simpatic lui Malko.

— Sunteţi singurul care mă poate ajuta, îl anunţă acesta din urmă.

— De acord, făcu Vandamme liniştit, dar nimic nu trebuie să respire dincolo de această cameră. În caz contrar, îmi risc cariera şi poate ceva mai mult.

— Bineînţeles.

Malko luă din buzunar fotografia dată de Joseph van de Putte şi i-o arătă jandarmului.

— Îi cunoaşteţi pe aceşti doi bărbaţi?

Plutonierul Vandamme privi atent documentul, apoi îl puse pe masă.

— Da, zise el. Unul e Joseph van de Putte, un membru al WNP, un tip cam lunatic, celălalt un agent al Siguranţei care îşi spunea „Colonelul”. A realizat o misiune dată de guvern, de pătrundere în acest grup de extremă-dreapta.

— Îi cunoaşteţi adevărata identitate?

Jandarmul ezită puţin înainte de a răspunde:

— Da, eram însărcinat de către jandarmerie cu o misiune similară. Superiorii mei mi-au cerut să-l identific pe „Colonel”. Şi am reuşit.

— Şi apoi? întrebă Malko. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, făcu jandarmul zâmbind. Toate rapoartele privind această operaţiune au fost clasate „secret” şi nimeni n-a avut acces la ele de atunci. Mi s-a luat această afacere.

Părea că resimte o anumită amărăciune.

— De ce s-a întâmplat acest lucru, după părerea dumneavoastră? întrebă Malko.

Jandarmul schimbă o privire scurtă cu Eric Bontemps înainte de a răspunde cu o voce stăpânită:

— Descoperisem lucruri curioase. Mai întâi faptul că acest „Colonel” intrase atât de mult în joc încât furniza muniţii şi arme grupului în care se infiltrase. Şi apoi faptul că îi încuraja la acţiuni violente…

— Ce s-a întâmplat cu aceste arme?

— Au fost recuperate de poliţie când au deranjat câţiva membri ai WNP.

Se lăsă un moment de tăcere… Malko fierbea: ceea ce descoperise era probabil începutul lanţului de crime. Totul căpăta consistenţă.

— Îmi puteţi da numele „Colonelului”?

Jandarmul nu ezită nici o clipă.

— E vorba de un anume Hans Bever. Are rangul de director adjunct în contraspionaj la Siguranţa Statului. Aici a lucrat în întreaga carieră şi nu dă socoteală decât directorului său general.

— E bărbatul pe care îl recunoaşteţi în această fotografie?

— Fără nici o îndoială.

În sfârşit, fapte precise. Malko reflectă rapid. Jandarmul cu sprâncene groase fuma în linişte după ce aruncase bomba.

— Aţi descoperit ceva despre acest Hans Bever? Despre legăturile lui reale cu WNP-ul? întrebă el.

Plutonierul Vandamme surâse cu înţeles:

— Evident, dar n-am obţinut niciodată nici o probă. Bever era în legătură cu un anumit Philippe Orstall, un fost membru al Legiunii de onoare, care lucrase la noi, în jandarmerie. A fost expulzat discret în urma unor afaceri. Putea să aleagă între asta

sau B.K. 10[20]... S-a alăturat apoi celor din WNP. Dar de îndată a fost acoperit de Hans Bever care a pretins că l-a recrutat pentru a-l ajuta la infiltrarea în mişcare...

— Philippe Orstall, cel care conduce *Jonathan?*

Jandarmul îi adresă un surâs complice.

— Văd că sunteţi bine informaţi... Da, acelaşi. S-a descurcat bine...

Toate acestea erau pasionante... Legătura între ucigaşi şi misteriosul „Fox" era în sfârşit stabilită.

— Aţi auzit vreodată vorbindu-se de un anume „Fox"? întrebă el.

Jandarmul dădu din cap.

— Niciodată. Cine e?

Malko nu putea decât să-i expună întreaga sa teorie. Cu atât mai rău pentru cei care ţineau la autonomia investigaţiilor. Vandamme îl ascultă fără să-l întrerupă şi apoi zise:

— Ceea ce-mi spuneţi nu mă miră. Am urmărit şi eu afacerea acestor crime. Avem fişe despre toţi oamenii din CCC. Ori, cei care au fost asasinaţi nu erau decât peştii cei mici.

— Şi atunci, ce rost aveau aceste crime?

— Nu am nici cea mai mică idee, mărturisi jandarmul. Dar în ceea ce-l priveşte pe Hans Bever, sunt sigur că avea intenţia să facă din WNP un fel de „Service action" destinată să acopere carenţele poliţiei locale. Şi chiar să se ocupe cu acţiuni ilegale. Am interceptat convorbiri telefonice: îi era sincer teamă că bazele NATO nu sunt destul de protejate, avea liste cu „suspecţi", militari sau civili, în contact cu oameni din est. Avea o listă cu toţi membrii KGB şi GRU, prezenţi în Belgia... N-am putut verifica niciodată dacă era exact.

— Aveţi adresa lui?

— Desigur. S-a căsătorit, are doi copii, duce o viaţă foarte austeră. E omul datoriei.

— Credeţi că se întâlneşte în continuare cu Philippe Orstall?

— Posibil.

Se uită la ceas cu o anumită nervozitate.

— Aveţi să-mi puneţi şi alte întrebări?

— Pentru moment, nu. Daţi-mi adresele şi tot ce ştiţi despre el.

Jandarmul se apucă să scrie şi îi întinse apoi o hârtie.

---

[20] Borna kilometrică 10. Expresie în jandarmeria belgiană însemnând degradarea, întoarcerea la gradul de jandarm simplu.

— Iată. Folosiţi-le cum trebuie. Ţineţi minte, nu v-am întâlnit şi nu v-am vorbit niciodată. Atenţie: Hans Bever e un om periculos. Practic, face ce vrea.

Strânse mâna lui Malko şi Eric Bontemps înainte de-a închide din nou uşa. Ziaristul de la *Soir* nu părea în apele lui.

— V-aţi amestecat într-o treabă afurisită, remarcă el. Ce-o să faceţi?

Tocmai la acest lucru se gândea şi Malko... Informaţiile jandarmului erau preţioase însă mai trebuia ceva. Să-l facă pe „Fox” să-i fie frică. Şi să fie sigur că într-adevăr el era „Colonelul”. Evident, era legătura cu Philippe Orstall, dar nimic nu spunea că cei doi se vedeau regulat. Asta putea să ia săptămâni întregi. Malko privi hârtia pe care erau notate numărul de telefon al „Colonelului”. Îi veni o idee.

*

* *

— Domnul Hans Bever?

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic un timp care lui Malko i se păru interminabil, apoi o voce joasă şi bine controlată întrebă:

— Cine sunteţi?

— Vă sun din partea lui Joseph van de Putte. Are să vă spună ceva important, făcu Malko. Va fi la *Kasai* în seara aceasta începând cu ora şapte.

Închise imediat şi ieşi din cabina telefonică situată mai jos de squar-ul Meeus. Printre crengile înfrunzite ale copacilor zărea ferestrele mari de-o ciudată culoare portocalie ale Serviciilor Secrete Belgiene. Undeva, într-unul din birouri, Hans Bever, „Colonelul”, tocmai îi răspunse la telefon.

Se întoarse la cafeneaua unde îl aştepta Amin Habbache în continuare în posesia enormei lui motociclete.

— Deci? întrebă libanezul. Aţi vorbit?

— Da, zise Malko. Nu mai avem decât să aşteptăm.

Ieşiră din cafenea. Malko îşi parcase Mercedesul mai jos de squar-ul Meeus de unde zărea printre copaci clădirea impozantă pe piloţi.

Îl urmărise pe Hans Bever din ziua precedentă. Belgianul conducea un Audi 200 negru cu geamuri fumurii şi locuia la Uccle într-o casă micuţă în capătul unei străzi liniştite. Era aşa cum se vedea în poză, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari fumurii. Nu avea şofer. Malko încercă să-i ghicească intenţiile. Telefonul

avea să-l tulbure profund. Însemna că cineva descoperise cine se afla în spatele unuia din pseudonimele sale. Prin urmare era de neconceput să nu reacţioneze. Dar cum?

Nu se punea problema să sune de la el din birou. Sau se ducea el însuşi la întâlnire. Sau avea să trimită pe cineva... Nu exista decât o ieşire din imobilul din squar-ul Meeus. Malko îl supraveghea cu binoclul. Graţie motocicletei lui Amin era sigur că poate să urmărească orice vehicul. Îşi reluară supravegherea. Era cinci şi jumătate, probabil că n-avea să dureze mult.

*

* *

— Iată-l!

Maşina Audi de culoare neagră tocmai ieşea din parkingul imobilului cu pereţi din sticlă de culoare orange. Întoarse la stânga, ocolind squar-ul. Amin Habbache încălecase deja pe motocicleta Yamaha. Casca îi ascundea faţa de priviri. În urma lor venea Malko cu Mercedesul lui. Maşina Audi se opri după două sute de metri. În faţa unei cabine telefonice... Hans Bever coborî din maşină şi intră în cabină.

Nu întârzie mult, se urcă din nou în maşină şi se îndepărtă. Conducea fără să se grăbească, mergând spre sudul oraşului. Totuşi, de mai multe ori făcu încercarea de a scăpa din urmărire, încercări dejucate însă de motocicletă. Malko era ţinut la curent prin radio.

— S-ar zice că se învârte în cerc, îl anunţă Amin.

Într-adevăr, maşina urca pe strada Parnasse, o străduţă în apropierea squar-ului Meeus şi opri în faţa unui imobil unde era scris pe o placă: „garsoniere intime”. Hans Bever ieşi din maşină şi intră.

După toate evidenţele, o casă de rendez-vous: nu exista portar, iar garsonierele erau foarte discrete. Trei minute mai târziu, Malko parca în josul străzii. Nu aşteptă mult. Un Golf alb se opri puţin mai sus şi din el coborî un bărbat de o constituţie masivă: Philippe Orstall.

Fostul jandarm intră la rândul său în imobil. În orice caz un punct era clar. Orstall şi Bever erau în strânsă legătură...

Întâlnirea lor dură zece minute. Orstall fu cel care plecă primul. Malko nici nu încercă măcar să-l urmărească şi se ţinu la o distanţă respectabilă de Audi urmată îndeaproape de motocicletă.

Hans Bever îi duse acasă. Ca un bun cetăţean se întorcea

acasă după ce îşi cumpărase ultima ediţie a ziarului *Soir.* Îşi băgă maşina în garaj. Pentru el, ziua de lucru se terminase.

— Plecăm, făcu Malko. Manşa următoare va avea loc la *Kasai.*

Capitolul XVII

Strada îngustă pe care se afla *Kasai* era cu sens unic şi nu era nici cel mai mic loc pentru a parca. Malko a fost obligat să-şi lase Mercedesul destul de departe dar Amin îşi putu opri Yamaha la câţiva metri de cafenea. Era ora şase şi un sfert şi supravegheau restaurantul de o jumătate de oră.

În dimineaţa aceea îl revăzuseră pe Joseph van de Putte la Târgul de vechituri şi îi înapoiaseră fotografia.

Înfipt în faţa unei vitrine, la vreo douăzeci de metri de *Kasai,* Malko era atent la clienţii care intrau şi ieşeau. Nici Hans Bever, nici Philippe Orstall nu-şi făcuseră încă apariţia. Dintr-o dată, Malko scoase o exclamaţie:

— *Himmel*! Priviţi!

O siluetă avansa clătinându-se pe strada Fromagers. Joseph van de Putte! Ce căuta acolo? Împinse uşa cafenelei şi Malko se gândi la cei cinci mii de franci pe care îi dăduse cu o zi înainte. Joseph van de Putte venea să-şi plătească datoriile. Fără să ştie că din cauza cursei întinse de Malko lui „Fox” era în mare primejdie.

Malko se pregătea să se repeadă după el când se opri brusc. Cineva tocmai intrase în Kasai în urma lui Joseph van de Putte: Philippe Orstall!

Lui Malko îi era imposibil să se arate.

— Du-te, îi ceru el lui Amin şi vezi ce fac.

Libanezul îşi puse arma în centură, o acoperi cu haina şi traversă strada. „Fox” reacţionase repede. În ceea ce-l priveşte pe „Colonel”, acesta putea doar să se neliniştească de faptul că-i fusese descoperită identitatea. Şi să trimită un om de încredere după veşti.

Malko îşi roase zăbala douăzeci de minute. Apoi Philippe Orstall ieşi şi se îndepărtă. Peste câteva clipe, Amin veni spre Malko.

— Totul corespunde! îl anunţă el. Au vorbit mult împreună. Aveau aerul de-a fi prieteni. Apoi mustăciosul solid a ieşit. Celălalt continuă să stea la bar.

— Să mergem să-i vorbim! zise Malko.

În momentul în care se pregătea să traverseze, un Golf de

culoare închisă îl şterse în treacăt, oprind puţin mai departe, în faţă la *Kasai*. Un bărbat foarte înalt ţâşni din maşină, cu o puşcă de asalt în mână şi intră în cafenea. În ciuda cagulei, Malko îl identifică pe Robert Martens.

Când Malko începu să fugă se auzea deja răpăitul primelor focuri. Brusc, uşa din spate a Golfului se deschise şi zări drept în faţa lui un bărbat cu cagulă, aşezat în sensul invers al direcţiei de mers cu un „riot-gun” în mână... Nu avu timp decât să se trântească pe burtă în spatele unui vehicul. Ucigaşul deschise focul, măturând strada Fromagers. O femeie căzu urlând pe trotuar. Malko ripostă cu Herstall-ul său în direcţia Golfului.

— Trage, trage, urlă Malko la Amin, ghemuit de cealaltă parte a străzii.

Din cafenea se auzeau mereu detonaţii. Robert Martens ieşi cu spatele trăgând mereu, cu arma sprijinită de şold. Sări în Golful care demară în trombă, lăsând mai multe corpuri pe trotuar.

Amin, înainte ca Malko să-l fi putut opri, sări pe Yamaha.

Cu Herstall-ul în mână, Malko se năpusti în cafenea descoperind un spectacol de groază: barmanul cel solid şi mustăcios era prăbuşit de-a latul barului având jumătate din cap zburat. Pe peretele din spatele lui spânzurau fâşii de fotografii smulse de proiectile. Peste tot zăceau trupuri de morţi sau răniţi. Malko îl găsi pe Joseph van de Putte, înghesuit în bar, cu ceafa terciuită, înecat în sânge. Erau cel puţin şapte sau opt morţi.

Malko ieşi cu stomacul întors pe dos. Acum avea dovada sângeroasă că „Fox” şi „Colonelul” nu erau decât una şi aceeaşi persoană... Se întoarse la Mercedes, turbând din cauza neputinţei. „Fox” acţionase lucid şi feroce. Mai întâi făcându-l să vorbească pe nefericitul van de Putte şi apoi eliminându-l. În mijlocul unor necunoscuţi nevinovaţi pentru a încâlci pistele.

Amin apăru în camera de la *Metropole* douăzeci de minute mai târziu. Livid.

— I-am pierdut! mărturisi el. Mi-a fost frică. Tipii ăştia sunt nebuni! N-au ezitat să tragă asupra mea în mijlocul oraşului. S-au oprit pe o stradă pustie ca să mă aştepte. Cu Herstall-ul meu nu cântăream prea mult.

Acum cel puţin lucrurile erau clare. Van de Putte vorbise cu siguranţă. Deci „Fox” ştia că i s-a dat de urmă şi uciderea lui Malko devenea prioritatea numărul unu. Cu amărăciune îşi dădu seama că nu avea nici o probă materială. În nici un moment „Fox” nu intervenise direct.

Trebuia deci să găsească ceva pentru a-l scoate la lumină. Avea o vagă idee care implica însă mulţi „dacă”.

*

* *

În ziarul *Derniere Heure* era un articol pe opt coloane cu un titlu de-o şchioapă: *„Masacru într-o cafenea din Bruxelles. Nouă morţi, şaptesprezece răniţi”.* George Hammond ridică spre Malko o privire copleşită, având în mână o ţigară stinsă.

— Vă daţi seama! Dacă trebuie să explic la Langley că eu sunt responsabil de chestia asta... Şi că aceasta s-a făcut cu armele livrate Companiei! Lângă ea Irangate va părea o glumă. N-o să-l prindeţi niciodată pe acest „Fox”... Nu există probe directe împotriva lui iar el trage sforile cu un sânge rece şi o ferocitate de necrezut.

— Chiar dacă o las baltă, spuse Malko, se va termina rău. Sunt sigur că, din sfidare, vă vor abandona armele pentru a putea fi identificate în scopul de a încurca pistele şi de asemenea pentru a se răzbuna: ştiu că noi suntem cei care îi hăituiesc.

— Aveţi o soluţie?

— Ce aţi putut afla despre „Fox”? întrebă Malko, fără să răspundă direct.

— Nimic încurajator. Este de-al „casei” de optsprezece ani. Responsabil cu lupta împotriva oricărei mişcări subversive. Şeful lui nu încetează cu laudele la adresa lui... A fost decorat de Jean Gol, fostul ministru al Justiţiei. Nimeni nu va fi de partea dumneavoastră când îl veţi acuza că e un nebun furios, doar dacă îl prindeţi cu mâţa-n sac.

— Ei bine, tocmai asta voi încerca să fac.

— Cum?

— Vă voi spune după ce voi fi reuşit.

George Hammond îl ajunse din urmă pe culoar după ce îi strânsese mâna în birou.

— Ţin să vă previn, îi zise el. Tipii ăştia nu dau înapoi în faţa a nimic. Au dovedit-o. Atunci o să-i cer lui Langley să renunţe. Altfel vom avea doar un mort în plus: dumneavoastră.

— Şi armele?

Şeful Centralei CIA avu un gest de neputinţă.

— Ce vreţi! În meseria asta dai uneori de necazuri. Am să zbor. La urma urmelor nu voi fi împuşcat, nu suntem în Uniunea Sovietică.

— O să încerc totuşi să mă descurc cum pot mai bine, promise

Malko înainte de a se urca în ascensor.

Raţionamentul lui era simplu. Atentatul de la *Kasai* avusese loc la sfârşitul zilei. Hans Bever era acasă. De dimineaţă, Amin îl urmărise pe motocicletă: se dusese direct la birou. Deci în acel moment Hans Bever nu ştia încă ce spusese Joseph van de Putte înainte să fie executat. Urma să aibă cu siguranţă un „feed-back" prin omul său de încredere, Philippe Orstall, deci trebuia să-l întâlnească pe acesta din urmă; cu multe şanse ca întâlnirea să aibă loc în aceeaşi garsonieră de pe strada Parnasse. Şi cât mai curând posibil. „Fox" trebuia să fie nerăbdător să afle.

Pornind de aici, orice speranţă era permisă.

*

* *

Înarmat cu un Hersttal, Malko aştepta în josul străzii Parnasse, într-un loc unde nu putea fi văzut din imobilul „garsonierelor intime". Urmărirea lui „Fox" era asigurată de Amin graţie motocicletei sale. Hans Bever ieşise din biroul lui la ora obişnuită la volanul maşinii sale îndreptându-se în aparenţă spre casă. Vocea tulburată a libanezului se auzi brusc în Motorola.

— Urcă pe strada Parnasse şi parchează în acelaşi loc... intră în imobil.

Malko simţi un nod în gât. Sosea în sfârşit momentul capturării fiarei. Se mai scurseră încă zece minute, apoi vocea suavă a libanezului îi turnă balsam în suflet.

— Iată-l pe celălalt, Orstall, urcă strada pe jos. Intră şi el în clădire.

— Nu te mişca, recomandă Malko. Anunţă-mă de îndată ce iese.

Cursa era întinsă. Deci „Fox" nu ştia că este urmărit, sau nu avea de ales.

Încă un sfert de oră de aşteptare încordată şi auzi iarăşi vocea lui Amin.

— Gata, solidul tocmai a ieşit.

— Sosesc, făcu Malko.

Parcurse cei cincizeci de metri într-un timp record şi veni lângă Amin.

— Încă n-a ieşit, afirmă libanezul.

— Rămâi aici şi acoperă-mă în cazul în care celălalt star întoarce.

Intră în imobil şi se opri pe culoar. În ce garsonieră îşi întâlnea „Fox" complicele? Erau vreo douăzeci. Nu exista decât o singură

soluţie: să-l aştepte şi să-l silească să urce din nou. Se întâlni cu un cuplu ce ieşea dintr-una din garsoniere. Bărbatul îşi feri privirea, însă femeia, o brunetă planturoasă, foarte probabil o târfă, îl aţinti cu privirea.

Cineva cobora scările. Avu un şoc văzând ochelarii fumurii, craniul pleşuv, figura mare şi subţire. Aşteptă, ascuns după peretele ascensorului, ţâşni în spatele lui Hans Bever înfigându-i imediat ţeava Herstall-ului în gât.

— Să ne întoarcem de unde veniţi, domnule Bever, spuse el cu o voce joasă. Altminteri vă trag un glonte în cap.

Agentul serviciilor se opri. Fără măcar să încerce să se întoarcă, întrebă:

— Cine sunteţi?

Era puţină încordare în voce, însă nici un pic de panică. Era un mare profesionist şi lupta avea să fie dură.

— Cineva care vă cunoaşte foarte bine sub numele de „Colonelul” şi de asemenea sub cel de „Fox”, spuse Malko.

— Dumneavoastră mi-aţi telefonat.

Era o afirmaţie calmă, nu o întrebare. Malko îl împinse spre scară.

— Faceţi ceea ce vă spun, domnule Bever. Ar fi mai bine.

Simţi că belgianul ezită. Dacă se zbătea, dacă refuza să-l urmeze, era terminat. Desigur, putea să-l ucidă dar asta nu i-ar fi rezolvat problemele.

Dar, fără să se grăbească, belgianul se întoarse şi începu să urce iarăşi scările cu Malko chiar în spatele lui, la fel de liniştit ca şi cum ar fi uitat ceva. Ajuns la primul etaj, deschise o uşă cu o cheie pe care o luă din buzunar şi intrară într-o încăpere destinată în mod vizibil unor îmbrăţişări rapide. Un pat mărginit de oglinzi, un fotoliu, câteva gravuri vag erotice; o uşă întredeschisă care dădea într-o mini sală de baie. Hans Bever se aşeză pe pat picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară cu gesturi calme, fără să se preocupe de pistolul îndreptat spre el. Abia după ce suflă fumul zise cu o voce neutră:

— Cred că ştiu cine sunteţi. Mă gândeam eu că am să vă întâlnesc într-una din zile.

Cu ochelarii săi fumurii şi cu fruntea pleşuvă semăna într-adevăr cu generalul Jaruzelski.

Malko se aşeză în singurul fotoliu, în faţa uşii.

Bărbatul din faţa lui era un veteran al războiului din umbră şi nu trebuia să se încreadă în aparenta lui detaşare. Erau duşmani

de moarte şi Bever s-ar fi folosit de prima ocazie pentru a-l ucide.

— Ce aşteptaţi de la mine? întrebă belgianul. Omologii mei – oamenii pentru care lucraţi – sunt în relaţii excelente cu mine. Schimbăm numeroase informaţii.

— Domnule Bever, am descoperit întreaga dumneavoastră manipulare, „Fox" şi lichidarea tuturor martorilor supărători. Dumneavoastră aţi dat ordin să fie ucişi Philip Burton şi Gustav Meyer pentru că vă cunoşteau şi puteau dezvălui cui predaseră armele destinate CIA. Aceste arme pe care le-aţi dat prietenilor dumneavoastră, Robert Martens şi Philippe Orstall. În scopul de a-i lichida pe cei desemnaţi de dumneavoastră.

— Dumneavoastră sunteţi cel care spune toate acestea, făcu politicos belgianul.

Vizibil, credea că Malko avea un magnetofon ascuns.

— Ştiţi că sunt exacte, îl pisă Malko. Domnule Bever, sunteţi responsabil astăzi de nouă morţi. Nu mai vorbesc de răniţi şi nici de cele două tentative ale oamenilor dumneavoastră de a mă ucide.

Hans Bever îşi strivi deodată ţigara într-o scrumieră.

— Toate acestea sunt fabulaţii, spuse el cu o voce seacă. V-am ascultat, iar acum, aş vrea să mă lăsaţi să plec. Am avut o zi grea.

— Apropo, zise Malko, pentru ce aţi venit aici?

Hans Bever nu răspunse.

— Am să vă spun eu, continuă Malko. Aţi primit raportul prietenului dumneavoastră Philippe Orstall despre uciderea lui Joseph van de Putte. Crimă pe care aţi camuflat-o în masacru la cafeneaua *Kasai...* Bineînţeles aţi lichidat sau aţi pus să fie lichidaţi toţi martorii dar, eu sunt în viaţă. Acum, dacă refuzaţi să vorbiţi, ministrul Justiţiei va fi anunţat de şeful Centralei CIA din Bruxelles. Se vor face percheziţii la Martens şi Orstall şi vor fi găsite neîndoielnic armele care au servit la masacru. Complicii dumneavoastră vor mărturisi şi veţi intra în aceeaşi oală.

O roşeaţă uşoară colora acum obrajii belgianului. Îşi frecă bărbia cu un gest maşinal şi spuse cu o voce egală:

— Dar în acest caz, domnule Linge, vor afla că CIA este cea care a furnizat armele acestui masacru.

Lăsase să cadă masca şi Malko se simţi uşurat.

— E adevărat, recunoscu el. Dar şeful Centralei preferă scandalul continuării acestor grozăvii, orori…

Hans Bever refuză cuvântul cu un gest liniştit.

— Aceste operaţii s-au terminat, făcu el. Puteţi să o spuneţi prietenilor dumneavoastră.

Vorbea cu un calm perfect, sigur de dreptatea sa. Ca şi cum ar fi fost vorba de o banală discuţie de afaceri. Malko nu se aşteptase la acest cinism glacial. Hans Bever simţi acest lucru şi avu un surâs rece, aproape şmecher.

— Domnule Linge, spuse el, ştiu cine sunteţi şi vă respect. Ne-am luptat adesea cu aceeaşi adversari. N-am încercat să aduc daune intereselor comanditarilor dumneavoastră ci doar să mă protejez.

— De ce i-aţi asasinat pe aceşti militanţi de stânga?

Omul Serviciilor Speciale belgiene făcu un gest sec cu mâna.

— Nu e problema dumneavoastră. Ştiţi că în meseria noastră lucrurile nu sunt întotdeauna simple. Cred că nu avem nici un motiv să ne opunem. Aţi reuşit să mă identificaţi şi aţi făcut o treabă excelentă. Cei care au dispărut nu erau decât nişte viermi fără importanţă.

Tăcu brusc ca şi când ar fi reflectat. Îşi ridică privirea spre Malko pentru a-i spune:

— Ies la pensie peste patru ani şi mă angajez să nu vă mai fac probleme. Acum voi fi obligat să vă părăsesc.

Se ridică şi făcu un pas spre uşă. Malko nu mişcă decât ţeava pistolului. Ţinea degetul pe trăgaci.

— Domnule Bever, făcu el calm. Am fost împuternicit de „comanditarii” mei, cum le spuneţi dumneavoastră, pentru o misiune pe care nu am putut să o realizez…

— Aţi făcut tot ce-aţi putut, îi replică politicos belgianul.

— Mulţumesc, spuse Malko, fără să renunţe la răceala tonului. Dar e un lucru pe care o să-l fac pe loc, fără mandat. Să vă trag două gloanţe în cap.

Încet, Hans Bever îşi scoase ochelarii fumurii şi înfruntă privirea lui Malko ai cărui ochi aurii erau striaţi cu filamente verzi. Cei ai lui „Fox” erau ficşi, cu o expresie ciudată. Acest om era gata să ucidă.

— Sunteţi un om de bună calitate, făcu el, dar şi un Don Quijote. Sigur, puteţi să mă ucideţi dar aceasta nu va schimba nimic. În meseria noastră nu trebuie să căutăm să refacem lumea, domnule Linge. Dar mi-aţi dat o idee. La drept vorbind o idee care-mi trecuse deja prin cap.

— Care?

Malko era din ce în ce mai mult în gardă, căutând să vadă

cursa pe care avea să i-o întindă celălalt. Şi în acelaşi timp, simţea că ameninţarea sa, cu toate că o lua în serios, nu îl terifia.

— Aş vrea să transmiteţi o propunere lui George Hammond. E un om inteligent şi cred că va înţelege. Dacă acceptaţi să colaboraţi cu mine, vă permit să recuperaţi armele care îi neliniştesc atât de mult pe comanditarii dumneavoastră. Şi, pentru a vă face plăcere, vă ajut să-i eliminaţi pe acei oameni care nu-mi sunt simpatici şi care nu-mi mai sunt utili.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza sensul propoziţiei.

— Sunteţi nebun? protestă el. Vreţi ca…

Hans Bever se ridicase şi îşi pusese la loc ochelarii.

— Transmiteţi oferta mea, zise el. Vă dau întâlnire aici mâine la aceeaşi oră.

Fără să se preocupe de arma îndreptată asupra lui, în clipa în care atinse clanţa uşii cu mâna, se întoarse şi zise:

— Cred că e cea mai bună soluţie pentru toată lumea, domnule Linge. Pe mâine.

Malko nu apăsă pe cocoşul Herstall-ului. Auzi paşii îndepărtându-se, făcând să trosnească treptele. Nebun de furie coborî şi el. Când ieşi afară îl văzu pe Hans Bever plecând cu un pas liniştit, fără să se întoarcă.

*

* *

— Ne propune pur şi simplu să-i asasinăm pe complicii lui şi în schimb ne ajută să ne recuperăm armele.

Vocea lui George Hammond tremura de indignare. Creionul cu care se juca se rupse dintr-o mişcare seacă. Se calmă sugând o bucăţică de zahăr.

— Este încolţit, făcu Malko. Ştie acum că putem să-i zdrobim cariera.

Şeful Centralei CIA dădu cu admiraţie din cap.

— Aţi făcut o treabă excelentă. N-aş fi sperat niciodată să ajungeţi la capăt. Şi totuşi, acest Bever îşi luase toate precauţiile… Vă pot spune că diferite servicii ale poliţiei belgiene sunt complet pe dinafară. În ceea ce priveşte masacrul de la *Kasai,* de exemplu, P.J. crede că e vorba de o organizaţie de tip mafiot.

Evident, un monstru precum Hans Bever scăpa tuturor analizelor.

— Ca să ajungem aici, făcu Malko, cu o voce mai degrabă

amară, nu merita osteneala.

George Hammond îşi scoase ochelarii şi îl fixă atent. Fără sticla lor, ochii lui păreau minusculi.

— Ştiu ce trăieşti, zise el, dar nu suntem aici pentru a avea sentimente. Îi voi face un raport complet lui Langley expunându-i propunerea lui Bever. Plus un comentariu personal.

— Veţi recomanda acceptarea acestei propuneri?

Americanul dădu din cap afirmativ.

— Exact. În această afacere n-a fost ucis nici un cetăţean american cu excepţia lui Philip Burton. Care nu aparţinea cu adevărat Companiei şi moartea sa, cu toate că regretabilă, nu este un *casus belii.* Dimpotrivă, descoperirea acestor arme ar avea consecinţe politice incalculabile. Să nu ne jucăm de-a haiducii.

Morţii de la *Kasai* i-ar fi fost cu siguranţă recunoscători. Hammond îşi puse la loc ochelarii şi spuse cu o voce placidă:

— Voi avea răspunsul chiar mâine de dimineaţă... Dacă vă repugnă să încheiaţi această afacere nu vă voi purta pică şi acordurile vor fi pecetluite de un alt agent.

Înlocuind ceara cu sânge, gândi Malko.

*

* *

Robert Martens îl asculta pe vechiul lui prieten Orstall care îi expunea situaţia, jucându-se cu un pumnal de vânătoare, întins pe pat.

— Nu-mi place ultima operaţiune, spuse el. Prea multe riscuri. Nu trebuie să acţionezi niciodată în mijlocul oraşului.

— Nu puteam refuza, obiectă Orstall.

Robert Martens îl privi cu răceală.

— De ce? Acum el are mai multă nevoie de noi decât noi de el.

— Ştii că fără protecţia lui am avea probleme.

— Ce probleme? Vom înceta, asta-i tot. Dar vom fi întotdeauna gata să începem din nou...

Orstall nu era convins. Martens îşi desfăşură cei o sută nouăzeci şi patru de centimetri şi zise:

— În orice caz mai avem de terminat o trebuşoară. La care ţin foarte mult... Vreau să-l lichidez pe nenorocitul ăsta de agent CIA care îşi bagă nasul peste tot. Apoi, o să ne dăm la fund şi o să ne odihnim.

— N-o să se lase păcălit...

— Am o mică idee, făcu Robert Martens, aruncând pumnalul în

podea unde se înfipse cu o surdă vibraţie.

Capitolul XVIII

Amin Habbache încălecă pe Yamaha sa şi demară în timp ce Cristel se instala pe scaunul din spate. Urcă uşor coasta Şablon, trecând prin faţa Bisericii Notre-Dame des Victoires pentru a intra pe strada Regence. Libanezul, nebun după motociclete, profita de repaosul său forţat pentru a-şi oferi o hoinăreală prin pădurea Soignes.

Se opri în vârful coastei pentru a lăsa să treacă maşinile pe bulevard înainte de a tăia fluxul circulaţiei. O maşină Golf de culoare închisă, parcată de-a lungul bisericii demară şi ajunse lângă el. Întoarse capul. Ultima imagine din această lume fu ţeava unui „riot-gun” aţintită spre capul lui. Bărbatul care ţinea arma nu-i lăsă nici o şansă. La treizeci de centimetri distanţă, apăsă pe trăgaci. Deflagraţia asurzitoare fu înecată de zgomotul bulevardului. Smuls de încărcătura glontelui de vânătoare capul libanezului se transformă într-un bulgăre de carne şi oase în vreme ce şocul îl săltă de pe scaun. Căzu, trăgând după el motocicleta, rămânând înţepenit sub greutatea ei. Cristel zbură departe de şaua motocicletei şi ateriză la vreo două sute de metri pe şosea. Nu avu timp să se ridice. Un bărbat de talie înaltă cu cagulă ţâşni din Golf, o culese pe tânăra femeie şi o aruncă în maşină ca pe un pachet. Vehiculul demara deja. Crima şi răpirea nu duraseră mai mult de un minut. Maşinile începeau să se oprească în faţa motocicletei şi a cadavrului ce se aflau pe şosea. Cu un zgomot surd de turbo, maşina Golf zbura spre sud, cu toată viteza, pe strada Regence. Când prima maşină a poliţiei ajunse la faţa locului, găsi cadavrul lui Amin Habbache prins în continuare sub Yamaha. Un automat Hersttal zăcea aproape de el cu un glonţ pe ţeavă. Nimeni nu văzuse nimic şi nici un martor nu se gândi să semnalizeze prezenţa unei femei pe motocicletă.

*

* *

— L-au ucis pe Amin Habbache, îl anunţă George Hammond în mijlocul oraşului şi au răpit-o probabil pe prietena lui, Cristel Tilmant. A dispărut.

Malko se răsucea de turbare, regretând că nu-l executase pe Hans Bever în ajun. Încă o dată „Fox” lucrase în forţă…

Îi aruncă şefului Centralei CIA:

— Vedeţi cât valorează promisiunile lui „Fox”.

— Ştiu, recunoscu americanul şi totuşi tocmai am primit răspunsul lui Langley: sunt de acord să facem afacerea.

— Nu mai există afacere, făcu Malko. E război pe viaţă şi pe moarte. Şi următorul pe listă sunt eu.

— Nu putem lăsa să continue masacrul…

— Aşteptaţi până diseară.

— Vă duceţi la întâlnirea cu „Fox”?

— Da.

— E o nebunie… Vă vor aştepta şi vă vor masacra.

— Poate că nu, făcu Malko. Un om prevenit face cât doi… Am, timp să mă echipez. Şi de data asta nu „Fox” va trage primul.

Ieşi din biroul şefului Centralei CIA aproape trântind uşa. Americanul era depăşit, nemaiştiind ce vrea cu adevărat, oscilând între dorinţa de a ieşi din această afacere şi oroarea pe care i-o inspiraseră aceste crime. Malko se întoarse în camera sa de la *Metropole* unde avea depozitate un Fal, muniţii şi vesta antiglonţ din kevlar împrumutată de George Hammond.

Avea cumva impresia că este ultimul dintre cruciaţi. Desigur, nu-l simpatiza la nebunie pe tânărul libanez dar era aliatul său. Şi mai era Cristel. De ce o răpiseră ucigaşii? Îşi imagina la ce rafinament de tortură aveau s-o supună. N-avea nici o idee despre locul unde se putea afla, nici dacă mai era în viaţă.

Dar mai era întâlnirea cu Hans Bever. Care putea constitui o excelentă monedă de schimb.

*

* *

Strada Parnasse era calmă, puţinii trecători grăbindu-se sub vântul rece neobişnuit pentru acel sezon. Malko aştepta, la volanul Mercedesului său, cu Fal-ul pe genunchi ascuns sub un trench-coat. Cu vesta antiglonţ pe el, privirea i se plimba de ia oglinda retrovizoare la intrarea în imobilul unde avea întâlnire cu Hans Bever.

Strada fiind cu sens unic, chiar dacă ucigaşii aveau să sosească cu Golful, ar fi avut timp să-i prindă cu puşca de atac…

Deodată, zări un om care cobora strada cu paşi liniştiţi. Hans Bever! Niciodată nu şi-ar fi imaginat că bărbatul de la Serviciile Secrete va veni la întâlnire după moartea lui Amin!

Ce capcană mai ascundea povestea asta? „Fox” intră în imobil fără să arunce nici o privire în jur. Malko aşteptă zece minute

bune, apoi traversă strada, cu arma înfăşurată în trench-coat.

Urcă la etaj în vârful picioarelor. Uşa garsonierei unde avea întâlnire era deschisă. O împinse cu o lovitură de picior, cu arma la şold.

Hans Bever era acolo, aşezat pe pat, fumând o ţigară. Zâmbi şters şi spuse doar atât:

— Bună ziua. Aţi întârziat.

— Nu o faceţi pe vicleanul, zise Malko. Dacă vă sosesc oamenii, dumneavoastră veţi muri primul.

Se aşează în fundul încăperii, cu faţa la uşă şi cu belgianul pe linia sa de ochire. La distanţa aceea, proiectilele unui Fal l-ar transforma într-o grămadă de zdrenţe. Hans Bever îl ţintui cu o privire calmă şi îi spuse cu vocea lui aşezată:

— Ştiu ce s-a întâmplat. Este supărător şi nu acţionau la ordinele mele.

Din nou, această impresie ireală de a discuta despre lucruri fără importanţă.

— Unde e Cristel Tilmant? întrebă sec Malko.

Hans Bever îşi scoase ochelarii fumurii, îşi frecă ochii ca şi cum ar fi fost iritat şi zise pe un ton plat:

— Vă jur că n-am nici cea mai mică idee…

*

* *

Robert Martens se debarasă de cagula de lână şi îşi şterse faţa acoperită de sudoare. Privirea i se opri asupra lui Cristel întinsă pe un pat de campanie, cu mâinile prinse de tăblie cu cătuşe, îmbrăcată doar cu fusta ei scurtă, cu pieptul dezgolit. Faţa îi eră plină de sânge uscat şi echimoze în urma căzăturii de pe motocicletă. Golful făcuse un mare ocol pe strada Ring înainte de a veni să se refugieze în această boxă mare cu intrare telecomandată de pe strada Beau Site din Ixelles.

— Ai văzut cum a crăpat ticălosul ăla mic, făcu jandarmul, pe un ton aproape vesel.

Liniştit, îşi turnă un pahar ras de Johnny Walker pe care îl bău dintr-o dată. Una din rarele abateri de la un regim foarte strict.

Cristel nu răspunse. Din clipa în care uriaşul îşi scosese cagula, se ştia condamnată la moarte. Un bărbat de felul lui nu lăsa în urmă martori. Se întreba doar de ce n-a ucis-o îndată.

— Ce vreţi?

Robert Martens surâse cu bunătate, aproape liniştitor. Îşi scoase vesta de corp, apoi pantalonul de trening, apărând în slip.

Atributele sale sexuale îi părură monstruoase lui Cristel, care totuşi văzuse destule la viaţa ei. Se apropie de pat şi îi puse mâna enormă pe un sân, frământându-l atât de tare încât ea scoase un ţipăt.

— O să îmbinăm utilul cu plăcutul, făcu Martens. Mai întâi o să te desfund cum n-ai mai fost vreodată. Apoi o să ne serveşti pentru a-i veni de hac nenorocitului care şi-a pus în cap să mă sâcâie. Apoi, adăugă el, o să te duci după prietenul tău colorat.

Tot vorbind, se juca cu sânii ei şi ea îi văzu sexul îngroşându-i-se, întinzând ţesătura slipului. Calm, se urcă călare pe tânăra femeie, cu penisul desfăşurat în întregime odihnindu-i-se între sânii săi. Cu mâna stângă îi ridică capul trăgând-o de păr şi îi vârî extremitatea roşie în gură.

Cristel se sufocă, ochii i se umplură de lacrimi şi încercă să-i scape. Robert Martens îi trase capul înainte cu şi mai multă violenţă.

— Suge sau te curăţ imediat! mârâi el ameninţător.

Ea se sili s-o facă cum putea mai bine, sufocată de enormul ţăruş pe care el se distra să i-l înfunde cât mai mult posibil. Îşi dădu drumul la spermă în fundul gâtului cu un mormăit surd.

Apoi se îmbrăcă şi, fără să-i arunce o privire, părăsi încăperea pe scara în formă de melc ce dădea în boxa unde era ascuns Golful de culoare gri precum şi lăzile cu arme şi muniţii. Nimeni nu va veni s-o caute pe Cristel aici. Îşi luă servieta şi ieşi pe uşa imobilului ca să-şi recupereze propria maşină parcată la cinci sute de metri. Avea în cap un plan amuzant pentru a-l lichida pe cel care-l urmărise cu atâta îndârjire. Apoi, putea să-şi continue vânătoarea de oameni în linişte. Chiar dacă nu mai era susţinut de protectorul său. Era ca un drog. Prinsese gust.

*

* *

Cu degetul crispat pe cocoşul Fal-ului, Malko îl observă pe omul Serviciilor Secrete Belgiene, încercând să ghicească ce capcană îi întindea. Hans Bever părea la fel de calm, ignorând ostentativ arma care ar fi putut să-l facă un morman de carne sfârtecată. Malko, cu urechea la pândă, se întreba de unde avea să vină atacul. Era de neconceput ca belgianul să colaboreze sincer cu el. Acesta din urmă îşi puse la loc ochelarii.

— De ieri şi până astăzi am reflectat foarte mult, zise el pe gânduri. Sunt convins că cea mai mare parte a intereselor noastre sunt comune.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko mai mult ca niciodată în gardă.

Tendoanele indexului crispate pe trăgaciul puştii de asalt începeau să apese.

— Nu aş fi crezut niciodată că aceşti... colaboratori ai mei să realizeze fără ordinul meu o acţiune ca cea de azi. Mă tem că nu-i mai am complet în mână. Au pierdut orice sens al disciplinei. Deja comiseseră o greşeală gravă atunci când au ucis jandarmi. În mod sigur facilităţile pe care le-am oferit i-au ameţit. Este timpul să-i retrag din circuit. Înainte să se întoarcă împotriva mea.

Folosea litota precum un iezuit.

— Nu vă cred, replică brutal Malko.

— Greşiţi, îi replică Hans Bever. Aceşti bărbaţi nu vor înapoia niciodată arsenalul pe care l-am procurat. Eu sunt singurul care cunosc un anumit număr de lucruri care le-ar aduce fiecăruia mai multe condamnări la moarte...

— La fel şi dumneavoastră, remarcă Malko.

Belgianul zâmbi rece.

— Poate că nu. Eu sunt acoperit în această afacere de superiorii mei. Am acţionat în urma unui ordin...

— E imposibil!

— Ba da şi de vreme ce de acum înainte suntem aliaţi, vă voi explica ce s-a întâmplat... Inutil să vă mai amintesc legăturile mele cu WNP-ul, le-aţi descoperit. Este exact că am fost întotdeauna de părere să ne sprijinim pe elementele sănătoase ale acestei ţări pentru a ne opune pătrunderii marxismului. Şefii mei nu mi-au dat dreptate dar am recrutat totuşi oameni de valoare.

— Ucigaşi, îl corectă Malko.

— Oameni convinşi, reluă belgianul fără să se tulbure. Care acum derapează.

— De ce i-aţi executat pe acei oameni de stânga? întrebă Malko. N-am înţeles-o niciodată.

Bever ezită înainte de a-i răspunde cu o voce egală:

— Adevărul nu mai are importanţă acum. Era vorba de o misiune ultra-secretă pe care mi-o încredinţase guvernul meu: crearea unui mic grup de stânga.

— Pardon? făcu Malko crezând că n-a auzit bine.

— Trebuie să vă explic situaţia, continuă Hans Bever. Am primit reproşuri din toate părţile datorită slăbiciunii serviciilor

noastre de securitate... Din cauza securităţii NATO, americanii şi germanii sunt neliniştiţi de permeabilitatea acestei ţări. Astfel, responsabilul serviciului meu a decis să demonstreze contrariul. Adică să creeze în întregime un grup de stânga şi apoi să-l dezmembreze în mod oficial, pentru a ne dovedi eficacitatea.

— Vorbiţi serios?

— Perfect. Nu suntem singurii care o fac. Israelienii trec drept maeştrii în acest domeniu. Ştiţi bine că în numeroase grupări teroriste arabe s-au infiltrat agenţi ai Mossad-ului... Şi comit totuşi atentate antiisraeliene. La noi, lucrul acesta a început în acelaşi mod. În jurul lui Pierre Carette, liderul CCC, erau oameni foarte creduli pe care i-am manipulat uşor.

— Cei pe care i-aţi asasinat?

— Noi doar i-am scos din circuit, îl corectă belgianul.

— Dar de ce?

Hans Bever nu-i răspunse imediat. Părea sincer tulburat. Se hotărî într-un sfârşit şi zise cu o voce joasă:

— La început, totul a fost bine. M-am dat drept un agent al RAF şi am recrutat oameni de stânga ai mişcării „acţiune directă”. Le-am dat arme, bani, fluturaşi şi insigne.

— Dar cum aţi putut să vă introduceţi în acest mediu? întrebă Malko incredul. Oamenii aceea nu sunt nebuni.

— Bineînţeles, recunoscu interlocutorul său. Dar unul dintre ei, Guy Choquet era nepotul meu prin alianţă. El mi-a deschis uşile... A fost primul pe care a trebuit să-l elimin.

— Din ce motiv?

— Procesul CCC se apropia. În mod fatal povestea avea să iasă la iveală. Trebuia să facem curăţenia înainte. Superiorii mei au înnebunit de spaimă şi mi-au dat mână liberă, crezând că voi negocia plecări în străinătate sau măsuri similare. Eu am imaginat imediat o altă soluţie. Vii, acei oameni puteau recurge întotdeauna la şantaj. Trebuia să protejez departamentul. Prietenii mei din WNP nu au ezitat să mă ajute.

Malko era îngheţat de oroare. Mai văzuse el manipulări vicioase dar ca aceasta mai rar.

— Vreţi să spuneţi că ucigaşii credeau că e vorba de adevăraţi militanţi de stânga?

— Bineînţeles, făcu calm Hans Bever. Sunt activişti, nu nebuni. Le-am explicat că suntem lipsiţi de mijloace pentru a distruge elementele periculoase. Când îi formam pentru WNP, învăţaseră să facă faţă acestui gen de situaţii. N-au ezitat. Cu atât mai mult

cu cât le-am furnizat arme şi un anumit ajutor. Codurile jandarmeriei, procedurile de alertă... Nu riscam mare lucru.

Era şi mai monstruos decât îşi imaginase Malko.

— Totuşi, au dat dovadă de un sadism rar, remarcă el.

— E adevărat, admise Hans Bever, i-am certat. Nu era prevăzut Robert Martens e un nebun psihopat, mi-am dat seama prea târziu. Îi terifiează pe ceilalţi.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar în sfârşit, făcu el, serviciul dumneavoastră nu este condus de un nebun. El n-a spus nimic?

Hans Bever avu un fel de tic care îi trase gura în jos.

— Bineînţeles că da, admise el. La sfârşitul anului iese la pensie din oficiu. Am fost complet dezaprobat.

Părea să considere sincer acest lucru o nedreptate. Şi el era nebun de legat.

Atâţia morţi pentru o prăpădită de manipulare destinată acoperirii unor înalţi funcţionari iresponsabili... Incredibil! Hans Bever îşi scoase din nou ochelarii şi îl ţintui pe Malko. Ochii îi erau reci ca două bucăţi de fier.

— Am nevoie de dumneavoastră, repetă el. De acum înainte suntem aliaţi...

Ca şi cum o cobra ţi-ar propune să împărţi cu ea patul. Malko, reprimându-şi dezgustul, întrebă:

— Ce vreţi să spuneţi?

— L-am prevenit pe Martens astăzi că trebuia să înapoieze armele, că toate operaţiunile se sfârşiseră. I-am dat o întâlnire. Sunt sigur că va veni. Pentru a mă ucide. Aş dori să fiţi şi dumneavoastră acolo.

— Nu vă puteţi debarasa de el în mod legal? Ştiţi unde au armele, aveţi dovezi împotriva lor.

Hans Bever clătina din cap.

— Bineînţeles, dar voi cădea odată cu ei, serviciul nu-şi va mai reveni. Nu, nu rămâne decât această soluţie.

În lagărele de concentrare, bărbaţii însărcinaţi să ardă cadavrele erau întotdeauna lichidaţi şi ei la rândul lor, când nu mai erau de folos...

Încântătoare parabolă... Malko îl privi pentru a vedea dacă vorbeşte serios: în mod evident, aceasta era situaţia.

— Dacă îmi acceptaţi oferta, această afacere dezagreabilă se va termina pentru toată lumea.

— Ce interes am eu? întrebă Malko. Îmi voi risca viaţa. Sunt

extrem de periculoşi şi o ştiţi.

Belgianul zâmbi palid.

— Nu chiar. Am avut de-a face întotdeauna cu prăzi uşoare, cu oameni care nu se puteau apăra. Nu sunt adevăraţi combatanţi. Luaţi prin surprindere se vor prăbuşi. Nu sunt decât trei. Interesul dumneavoastră este să recuperaţi armele deturnate de la destinaţia lor originală, domnule Linge. Asta doreşte CIA, nu-i aşa? Vă voi spune unde se află stocul principal, cât despre celelalte, le vor avea cu ei.

Era o propunere nebună pentru a i-o înfăţişa lui George Hammond. În plus, belgianul părea să ignore faptul că Malko era complet singur… Şi înainte de toate, mai era problema lui Cristel.

— Trebuie s-o găsim pe Cristel Tilmant, dacă mai e încă timp, spuse Malko. Ştiţi de ce au răpit-o?

— Habar nu am, mărturisi Hans Bever. Nu mi-au vorbit despre această acţiune. Cu siguranţă e o idee a lui Martens, dar nu-i văd motivul.

— Nu credeţi că au ucis-o?

— Dacă aşa s-a întâmplat, o vom şti foarte repede. O vor abandona într-o pădure, după obiceiul lor.

— Unde e ascunzătoarea, cea în care îşi depozitează armele?

Belgianul surâse ironic.

— Domnule Linge, nu mă luaţi drept un imbecil. Vă voi dezvălui adresa când ne vom întâlni la ultimul nostru rendez-vous.

Însă mai înainte, trebuie să obţineţi foc verde de la domnul Hammond. Doriţi să ne vedem mâine la aceeaşi oră?

— De acord, făcu Malko.

Se ridică şi ieşi cu spatele. Înainte să iasă în stradă inspectă maşinile parcate. Nimic suspect. „Fox” juca cu adevărat acest joc. Mai rămânea de pus la punct planul său nebunesc.

Capitolul XIX

— Alo? Alo? Alo?

Receptorul rămânea cu încăpăţânare mut. Şi totuşi soneria fusese declanşată. În momentul în care Malko urma să închidă, o voce de bărbat, înăbuşită îi spuse:

— Domnul Linge? Cineva vrea să vă vorbească.

Aproape imediat o voce de femeie înecată în lacrimi şi suspine, ţipă în aparat:

— Malko. Aici e Cristel, eu...

Un ţipăt oribil ţâşni, gâfâieli, apoi vocea bărbatului, dulceagă:

— Ghiciţi ce îi fac prietenei dumneavoastră?

Tăcu şi ţipetele tinerei femei reîncepură. În final, se auzi un ultim urlet, urmat de un mârâit scurt şi vocea bărbatului, abia tulburată, îl anunţă pe Malko:

— În pădurea Soignes, o veţi lua pe şoseaua spre Hulpe. Pe stânga veţi vedea poteca spre Muguets. La trei sute de metri este un luminiş unde se află carcasa arsă a unei maşini. Veţi veni mâine la ora trei să vă recuperaţi prietena.

Închisese. Răvăşit, Malko îşi turnă o votcă. Grozăvia continua. Nu putea s-o abandoneze pe Cristel Tilmant şi totuşi această întâlnire era în mod clar o capcană. Se uită pe hartă şi descoperi locul cu uşurinţă. Izolat, în mijlocul pădurii. Robert Martens îşi alegea bine locul ambuscadelor. Era chiar atât de imens încât trebuia să se aştepte probabil la o a doua capcană.

Nu-i rămâneau decât câteva ore pentru a găsi o soluţie. Fără să mai ia în consideraţie problema principală. Hans Bever ar fi putut cu siguranţă s-o salveze pe Cristel, dar nu-i păsa de soarta ei. Malko era singur în faţa responsabilităţilor sale.

*

* *

— E absolut o nebunie, făcu George Hammond copleşit. Acest „Fox” e la fel de nebun ca ceilalţi. Niciodată nu m-aş fi gândit la un motiv al acestor crime atât de pueril.

— Ne oferă ocazia unică să reglăm totul, remarcă Malko. Mai înainte însă, e problema Cristel.

— Credeam că aţi renunţat la afacerea asta.

— M-am răzgândit, zise Malko fără să-i spună americanului ce

avea în cap.

— Şi eu, făcu George Hammond. Nu sunt la fel de nebun ca ei. Nu pot în nici un caz să vă autorizez să vă lansaţi într-o asemenea operaţiune: sunt şi aşa destul de mulţi morţi. În plus, nimic nu garantează că nu e tot o manipulare pe dos. Tipul ăsta e diabolic…

— Şi armele?

— Cu ceea ce mi-aţi spus, pot să reconstitui întreaga afacere, chiar fără probe. O să le-o luăm deci înainte. Ambasadorul nostru va cere audienţă la ministrul Justiţiei şi îi va dezvălui manipulările serviciilor sale. Dacă treaba iese, Compania nu va fi amestecată. Aţi făcut o treabă grozavă. Langley va fi mulţumit.

— Şi Cristel Tilmant?

Americanul făcu un gest fatalist.

— Cu siguranţă e moartă. Tipii ăştia sunt nişte brute sadice, nişte psihopaţi.

Malko fierbea. Aşa mergeau mereu lucrurile cu CIA. Când riscurile deveneau prea mari şi când nimeni din Companie nu era implicat, se trecea la nivel politic şi cu atât mai rău pentru ouăle sparte. George Hammond, care nu era un ticălos, ghici semnificaţia filamentelor verzi din ochii lui Malko şi spuse cu o voce mai calmă:

— Înţeleg ce simţiţi. Am să vă spun o poveste. Când eram în Vietnam, am trimis o patrulă de forţe speciale, zece oameni, în Nord. Paraşutaţi. Trebuia să-i recuperez cu elicopterul, opt zile mai târziu. A intervenit un armistiţiu. Am primit ordinul absolut de a nu face nici o mişcare. Nici un aparat american nu trebuia să violeze spaţiul aerian al Vietnamului… Am ascultat. N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ei. Dar m-am gândit adesea cât trebuie să mă fi blestemat. Am simţit remuşcări timp de doi ani. Dar nu facem un război în dantelă, Malko. Aţi acţionat magnific. Acum, o lăsaţi baltă: e un ordin. Faceţi o baie, căutaţi cea mai frumoasă târfă din Bruxelles şi încetaţi să vă mai gândiţi la asta pentru câteva ore.

Malko nu răspunse. L-ar fi strâns de gât cu dragă inimă. În momente ca acestea ura Central Intelligence Agency. Care sfărâma oamenii ca pe nişte rotiţe ce puteau fi schimbate.

— Deci? făcu Hammond.

— De acord.

Faţa americanului se lumină.

— Bravo. Nu rămâneţi prea mult la Bruxelles. Tot ce vă cer

este să-mi faceţi un raport complet şi detaliat înainte de a vă îndrepta spre Austria. Am nevoie de biscuiţi în discuţiile mele cu belgienii.

Ocoli biroul şi îi strânse mâna cu căldură. Pentru el, problema era terminată, clasată. Malko se urcă în maşină. Ajunse pe Ring, urlând singur de furie. După vreo zece kilometri se calmase şi luase o hotărâre. O hotărâre în conformitate cu etica lui şi nu cu cea a CIA.

*

* *

Cristel Tilmant simţi că era dezlegată. Deschise ochii. De la începutul captivităţii sale, doi dintre călăii ei o violaseră neîncetat în toate felurile. Cel de-al treilea n-o atinsese.

Locul de detenţie era o pivniţă dar nu ştia dacă se mai afla încă la Bruxelles.

Brunetul solid cu mustaţă căzută stătea în faţa ei. O trase de păr pentru a o îngenunchea pe pat. Fără să aştepte să primească o palmă, se ocupă de fermoarul blugilor. Faţă de ceea ce suportase deja, era o mică glumă. În picioare, bărbatul savura felaţia, scoţându-şi uneori penisul din gura lui Cristel pentru a şi-l freca de sânii ei rotunzi şi plini. Avea senzaţia că este adusă la rangul de obiect, de maşină şi de plăceri.

— Mai repede, făcu el. Suntem grăbiţi.

Ea îşi acceleră activitatea cu docilitate. Curând sperma îi ţâşni în gură, se înecă cu ea şi bărbatul o aruncă cu brutalitate.

— Hai, că-i pentru ultima dată, zise el cu veselie.

Tonul lui îi făcu pielea de găină. Bărbatul o întoarse ca pe o clătită şi îi depărtă picioarele. Ea se aşteptă la o nouă ticăloşie sexuală şi închise ochii.

— Nu te împotrivi şi totul are să meargă bine, zise el.

Simţea că îi introduce ceva în vagin. Rece şi moale ca un plastic. La ce suplicii aveau s-o mai supună? După ce termină, mustăciosul o forţă să se culce pe burtă şi de data asta îi violă anusul cu ceva care i se părea că este un tub metalic de ţigară. Ea ţipă, cu mucoasele încă şi mai rănite dar lui nu-i păsă.

O luă apoi de mână şi o ridică pentru a-i pune din nou cătuşele şi o legă la ochi.

— O să mergem la plimbare, o anunţă el pe acelaşi ton vesel.

*

* *

Malko intră în pădurea Soignes la volanul Mercedesului său

închiriat, găsi cu uşurinţă şoseaua spre Hulpe şi apoi poteca spre Muguets. Cu un Fal pe podea, Herstallul alături, strâns în vesta anti-glonţ, era gata pentru orice. Maşina arsă apăru în stânga lui, uşor de reperat.

Îşi parcă, maşina la vedere, alături de epavă şi coborî. Locul era complet pustiu, departe de traseele frecventate, cu copaci imenşi cu trunchiurile foarte drepte. O ambianţă bucolică... Reperă un trunchi gros, alături de resturile de fiare şi se ascunse. Desigur, nu era decât o protecţie relativă dar avea avantajul de-a evita cel puţin o surpriză totală. Liniştea îi permitea să audă în depărtare zgomotul unei maşini. Se uită la ceas. Trei fără un sfert. Pe ţeava Fal-ului era un cartuş. Avea trei încărcătoare şi voinţa fermă de-a nu se lăsa ucis. El, care avea oroare de violenţă, se simţea complet calm şi hotărât. Ori el, ori ei.

Un zgomot uşor de motor îl puse în gardă. Se apropia o maşină. O văzu ieşind din verdeaţă, rulând încet. O maşină Golf de culoare închisă care ocupa tot drumul. Soarele care se reflecta în parbriz îl împiedica să-i vadă pe cei din interior.

Maşina ieşi în luminiş şi opri la cincizeci de metri de el... Nu ieşi nimeni. Probabil că examinau locul cu binoclul. Unde era Cristel? Murea de dorinţa de a ieşi din ascunzătoare dar cu siguranţă că tocmai asta sperau... Aşteptarea se prelungi, apăsătoare, interminabilă. Adversarii săi îşi făceau probabil acelaşi calcul. Era ceva ireal, aceste maşini faţă în faţă în această atmosferă câmpenească. Cine mişcă primul...

Una din portierele din spate ale Golfului se deschise. Malko se încordă, gata să tragă. Ceva fu aruncat afară. O masă albă. Un corp! Cu stomacul întors pe dos de oroare, Malko presupuse că e vorba de Cristel. Aveau să joace o variantă a scenei de la ferma Papelotte... Cu degetul încleştat pe cocoşul Fal-ului, aştepta. Maşina dădea înapoi încet. Se ridică, hotărât să nu-i lase să scape atât de uşor. În acelaşi moment, corpul aruncat din maşină se mişcă încet.

Cristel nu era moartă.

Malko rămase nemişcat, cu un nod în gât. Cei din Golf tot nu se arătau. Tânăra femeie se ridică încet în patru labe, dând din cap ca şi cum nu mai ştia unde se află.

El o strigă:

— Cristel!

Ea nu păru să-l audă. Reuşi să se ridice mai întâi în genunchi, apoi în sfârşit în picioare. Trebui să se sprijine de trunchiul unui

copac ca să nu cadă. În fiecare clipă, Malko se aştepta la o detonaţie. Era de nesuportat. Dar Cristel începu să înainteze clătinându-se ca un zombi în direcţia lui.

În Golf, în continuare nici un semn de viaţă. Din locul unde erau, ocupanţii maşinii nu puteau să tragă în Cristel fără să iasă din vehicul... Malko trebuia să-i secere înainte ca ei să aibă timp s-o doboare pe Cristel. Cu palmele asudate nu slăbea din ochi Golful. Cristel se opri ca şi cum nu mai ştia unde să meargă. O strigă din nou.

— Pe aici, pe aici, Cristel.

Vocea i se amplifica sub frunzişul verde şi nimeni nu ieşea din Golf. Halucinant. Era de neconceput ca ucigaşii să aleagă acest loc izolat pentru a-i înapoia pur şi simplu ostatica. Trebuia să fie o capcană. Privi în jur temându-se să nu fie luat pe la spate dar locul liber îl proteja. Ar fi fost nevoie de un trăgător de elită postat foarte departe...

Cristel îşi relua înaintarea. O observă minuţios. De ce nu vorbea? Părea incapabilă să alerge şi era complet goală. Zgomotul motorului îl făcu să tresară. Maşina dădea încet înapoi.

Din nou îşi îndreptă Fal-ul asupra ei urmărind-o prin cătare. Imposibil să tragă: Cristel se afla exact pe linia de ochire...

Golful continua să dea înapoi. Cincizeci de metri. De neînţeles. Malko o strigă:

— Cristel, vorbeşte-mi. Vino pe aici.

Dintr-o dată, ea se opri şi începu să urle, un ţipăt prelung, atroce, la limita suportabilului. Apoi începu să se învârtă încet în jurul ei ca un derviş. Malko, fără să-şi lase Fal-ul, începu să înainteze cu precauţie. Golful dădea înapoi din ce în ce mai mult.

Se opri. Cristel îi întinse braţele plângând. Instinctiv, ştiu că pericolul venea de aici. Era imposibil altfel.

Făcu un pas în lături, îşi sprijini Fal-ul în umăr. Cei din maşină îl observară cu siguranţă. În momentul în care apăsă pe trăgaciul Fal-ului, Golful dădu înapoi ca un crab, adăpostindu-se după un copac gros. Salva de gloanţe făcu să-i sară capota din faţă şi îi plesni un cauciuc. Capacul genţii zbură ca şi cum ar fi fost un taler la o şedinţă de tir... în câteva secunde, îşi golise jumătate din încărcător... Ştergându-şi sudoarea care îi cădea în ochi, încercă să plaseze o a doua rafală. Nu avu timp. Maşina gri se fofilă pe după copacii groşi, era imposibil s-o mai atingă.

Se pregătea să se ducă alergând spre Cristel când se produse o explozie asurzitoare. La început, nu înţelegea de unde venea.

Apoi privi spre locul unde se afla Cristel şi nu mai văzu pe nimeni. Tânăra femeie se volatilizase.

*

* *

Lui Malko îi trebuiră zece secunde pentru a realiza adevărul atroce. Zgomotul Golfului se îndepărta. Examină mai bine locul de unde dispăruse tânăra. Iarba era arsă, se formase un mic crater şi resturi ce nu puteau fi numite. Partea inferioară a unui corp omenesc. Trecând peste dezgust, Malko se apropie. Era mai mult decât putea suporta. Sprijinit de un copac, îşi goli stomacul, având un gust amar de fiere în gură. Niciodată nu s-ar fi gândit la ceva aşa de abominabil.

Îi înfundaseră tinerei orificiile naturale cu explozibil şi o trimiseseră spre el crezând că avea să se arunce în braţele lui ucigându-l în acelaşi timp.

Răvăşit, se întoarse la Mercedes. Explozia avea să atragă oameni. Porni în marşarier. Ferm hotărât să-şi regleze conturile înainte de a pleca din Bruxelles. Puţin îi păsa de ordinele CIA. Avea să accepte oferta lui Hans Bever, oricare ar fi fost riscurile.

Capitolul XX

Hans Bever ieşi din maşina sa Audi 200 şi intră pe strada Parnasse cu pasul lui liniştit. Comis voiajor de moarte subită. Malko se întreba dacă ştia sau nu ceea ce se întâmplase în pădurea Soignes, cu două ore mai devreme.

Îşi luase cu el totuşi Fal-ul învelit în trench-coat, cu toate că intuiţia îi spunea că Hans Bever nu voia să-i ciuruiască trupul. Se întâlniră în holul imobilului şi intrară în garsonieră.

— Întâlnirea despre care v-am vorbit a fost fixată, îl anunţă belgianul. La supermarketul *Delhaize* din Overijse. La ora opt, astă-seară.

— De ce acolo?

— Pentru un motiv foarte bun, îi explică Hans Bever. Am reperat locul. Parking-ul este închis pe trei părţi având un singur acces pe unde două maşini abia pot trece una pe lângă alta. Ştiu cum procedează. Unul dintre ei va fi înăuntru cu o oră bună înainte, cu o maşină obişnuită şi va observa locul pentru a se asigura că nu e nimic suspect. Apoi va veni Robert Martens. Cred că au intenţia să mă ucidă. În mijlocul altor oameni, ca la *Kasai* pentru a îndepărta orice bănuială.

— Veţi fi acolo?

— Bineînţeles. De ce?

— Cum vedeţi situaţia?

Hans Bever nu se tulbură.

— Trebuie să-i pândiţi. Vor veni cu siguranţă pe autostradă. Vor avea un Golf de culoare gri închis. Numărul n-are importanţă pentru că îl schimbă tot timpul. Dar pe mine mă veţi repera. Apoi îi veţi neutraliza înainte să iasă din maşină. Nu sunt decât trei şi nu se aşteaptă la o ripostă.

— Şi trecătorii?

— Martens şi ceilalţi vor veni spre mine. Voi fi în spatele parking-ului. Acolo unde nu e niciodată nimeni. Şi apoi, dumneavoastră sunteţi destul de antrenat.

— Şi apoi? Dacă vine poliţia…

Celălalt avu un mic surâs.

— Veţi fi departe, foarte repede. Autostrada este la o sută de metri…

Malko rămase un moment tăcut. „Fox” se depăşea pe el însuşi, îi cerea pur şi simplu să comită o triplă crimă pentru a-şi putea continua cariera administrativă fără probleme.

— E bine, făcu el. Şi armele?

— Le veţi recupera pe cele care vor fi în maşină. Va fi uşor în dezordinea ce se va produce. Vă voi ajuta. Şi apoi, vă voi conduce la ascunzătoarea lor secretă unde păstrează restul, pe strada Beau Site, la Ixelles. Cheia e întotdeauna la Martens care o ţine într-un trusou agăţat de centură.

— De ce să nu mergem înainte? întrebă el.

Un nou surâs rece al lui Hans Bever.

— Aţi putea fi tentat să nu mai interveniţi.

— Şi dacă refuz?

Belgianul îşi trecu mâna peste craniul pe trei sferturi chel:

— Nu sunt un sinucigaş! În acest caz voi trimite la *Delhaize* destui jandarmi ca să nu aibă nici o şansă să scape. Vor fi mulţi morţi.

Se lăsă o linişte apăsătoare.

„Fox” aprinse o ţigară. Perfect calm. Se uită la ceas şi zise:

— Hotărâţi-vă. E ora şapte şi e nevoie de o jumătate de oră pentru a ajunge acolo. Dacă refuzaţi, trebuie să-mi dau dispoziţiile.

Malko căuta capcana.

— Să presupunem că totul merge bine, zise el. Ce se întâmplă pe urmă?

Hans Bever surâse.

— Nimic, v-am spus. Ies la pensie peste şase luni.

Din nou linişte. Malko era împărţit. Murea de dorinţa de a se întâlni faţă în faţă cu Robert Martens. O revedea pe nefericita Cristel volatilizându-se sub ochii lui în pădurea Soignes. Cea mai cumplită oroare…

— Accept, zise el.

Belgianul părea uşurat.

— Acum o să ne despărţim şi ne vom întâlni acolo, la *Delhaize.* Să fiţi punctual. Viaţa mea e în mâinile dumneavoastră.

Malko se aplecă deasupra palierului unde îi făcea planul zonei care înconjura supermarketul.

*

* *

Robert Martens îşi puse degetul arătător pe planul ce reprezenta supermarketul *Delhaize* din Overijse făcut chiar pe

faţa de masă.

— Ne întinde o capcană, spuse ei calm. Acest parking e o cursă. Nu are decât o intrare. Odată intrat înăuntru, nu mai ai pe unde să ieşi dacă apare o maşină Combi a jandarmeriei...

— Atunci nu mergem, sugeră Jean Hemmel.

Martens îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ba da, mergem să le facem felul încă o dată. Philippe şi cu mine luăm Golful şi facem treaba. Nimeni nu va avea timp să ne împiedice. Apoi dăm înapoi.

Aripile Golfului fuseseră dublate cu kevlar în urma gloanţelor ce o loviseră...

— Jean continuă Martens, vei sosi puţin mai târziu cu maşina ta Saab. Vei rămâne în exteriorul parkingului. Vei avea Fal-ul lansator de grenade. Dacă intervine vreo încăierare, apari în spatele lor şi ne acoperi aruncând în aer maximum posibil după care venim în Saab. Din contră, dacă totul merge bine o ştergem cu Golful iar tu ne urmezi. O.K.?

— O.K., făcură cei doi bărbaţi subjugaţi.

Totuşi, Philippe Orstall nu se simţea bine aruncându-se într-o capcană întinsă de un tip ca „Fox”. Nici chiar Martens, nu era de forţa lui, dar nu îndrăzni să spună nimic. Celălalt era capabil să-l ucidă pe loc.

Martens se uită la ceas.

— Noi plecăm. Jean, tu mai rămâi cinci minute.

*

* *

O mulţime animată se grăbea în jurul supermagazinului *Delhaize,* ca în toate serile la acea oră. Malko intră în parking şi se gară în spate, rămânând înăuntrul Mercedesului. Privi în jurul lui, nu văzu nimic suspect şi ieşi după ce îl reperă pe Hans Bever în picioare, lângă maşina lui. Cinci sute de metri mai încolo se ascunse la ieşirea de pe autostradă. Nu avu de aşteptat mai mult de cinci minute pentru a vedea ţâşnind un Golf gri. Avu o strângere de inimă recunoscându-l pe Robert Martens alături de şofer, Philippe Orstall, mustăciosul. Ucigaşul nu-şi pusese încă cagula, Totul avea să se joace foarte repede. De obicei, făceau totul în mai puţin de două minute. Se gândea la Hans Bever care îşi savura ultima „manip”... în loc să demareze imediat în spatele Golfului, îi lăsă avans două minute bune. Hans Bever desigur nu se neliniştea gândindu-se că fără el Malko n-ar fi găsit niciodată locul unde erau ascunse armele... Evident, nu ştia că Martens îl

condusese acolo când îl urmărise. În sfârşit, Malko demară. Primele focuri se auziră când el intra în incinta supermagazinului *Delhaize.*

*

* *

Hans Bever văzu moartea sosind. Golful intră în parking cu un zgomot puternic al motorului turbo şi frână la douăzeci de metri de el. Privi în spate, sigur că va vedea Mercedesul lui Malko. Nimic. Nici un vehicul.

Incredul, avu impresia că o mână *invizibilă* îi răsucea inima. Malko *nu putea* să-i tragă clapa. Robert Martens ţâşnise din maşină. Prima rafală atinse un bărbat şi pe fiul acestuia în timp ce îşi încărcau maşina, apoi continuă să înainteze spre Hans Bever, cu arma la şold. Omul de la Serviciile Belgiene vru să se arunce în maşină dar nu avu timp. Martens era deasupra lui. „Riot-gun-ul", scuipă şi gloanţele îi loviră în plin pieptul, sfârtecându-i plămânii. Se prăbuşi, cu gura plină de sânge. Trecând aproape de el, Martens îi trase două gloanţe de nouă milimetri în cap cu mâna stângă, cum fac vânătorii în animalul doborât. Apoi continuă să stropească cu proiectile intrarea în supermagazin, în mijlocul urletelor de teroare. Claxonul Golfului, îl făcu să se întoarcă. Zări atunci un Mercedes care bloca intrarea în parking. Din el ieşi un bărbat şi el cu arma în mână. În ciuda sângelui său rece, lui Robert Martens i se făcu pielea de găină. Era un Fal sub ţeava căruia era fixat un lansator de grenade. Scoase un strigăt de furie. Se întoarse şi îşi goli încărcătorul riot-gun-ului în corpul fără viaţă a lui Hans Bever. Acesta tresări sub impact. Întorcându-se, făcu drumul înapoi spre maşină cu un zâmbet rău.

Jean Hemmel avea să sosească şi să-l ia pe adversarul lor pe la spate cu lansatorul său de grenade. Îl va transforma într-un morman de carne sfârtecată.

*

* *

Jean Hemmel tocmai voia să urce în maşina sa Saab 900 turbo când o văzu. O foarte tânără târfă cu o coadă de cal care se pregătea să-şi ia locul în vitrina vecină. În acest cartier de bistrouri pentru şoferi erau multe ca ea. Însă aceea avea ceva special. O adevărată Lolita, cu o faţă jucăuşă şi un ten foarte fin, un corp de copil şi un adevărat zâmbet de târfă.

Tot ceea ce îi plăcea... Peste treisprezece ani, nici o fată nu-l

mai interesa. Aceea îi văzu privirea şi veni spre el. Înainte ca el să aibă timp să urce în Saab, ea îşi lipise corpul subţire de al lui şi întrebă cu vocea ei de fetiţă:

— Vii să petreci puţin timp cu mine?

Parfumul ei ieftin îl ameţea. Palpă o fesă tare şi îngustă, un sân mic şi ascuţit, reprimându-şi o dorinţă nebună de a lăsa totul baltă. Dar nu putea. Martens l-ar fi ucis. Reuşi să se smulgă, promiţându-i că avea să revină şi sări în Saab, urmărit de sarcasmele fetei.

Porni în viteză dar un camion mare bloca drumul şi îl făcu să piardă secunde preţioase.

*

* *

Adăpostit de Mercedesul 190, Malko fotografia scena. Parkingul *Delhaize* se golise în câteva secunde. Zărea, dincolo de maşinile aliniate, oameni culcaţi la pământ la intrarea în magazin fugind cât mai departe de schimbul de focuri. Alţii se retrăgeau în interior. În dreapta lui, puţin la o parte de vehiculele staţionate, Golful GTI al ucigaşilor îl înfrunta, gata să plece, cu un bărbat cu cagulă la volan – după toate probabilităţile Philippe Orstall.

Cel de-al treilea trebuia să fie în spate, ascuns după şofer. La douăzeci de metri zăcea Hans Bever întins pe spate într-o baltă de sânge.

El plătise.

Din câţiva paşi agili, Robert Martens fu lângă Golf a cărei portieră din faţă dreapta rămăsese deschisă. Îşi aruncă „riot-gun-ul" apoi se aplecă înăuntru pentru a lua un Fal.

Era clipa pe care o aştepta Malko. Apăsă pe trăgaciul puştii M 79, lansatorul de grenade cuplat cu puşca de asalt. Proiectilul de 40 mm porni cu o detonaţie surdă, traversă parbrizul pentru a exploda în maşină o fracţiune de secundă mai târziu cu o violentă deflagraţie.

Un bulgăre de foc ţâşni în Golf, pulverizând geamurile, smulgând uşile, o parte din acoperiş, proiectând capota la mai mulţi metri.

Se lăsă din nou liniştea, netulburată decât de sfârâitul flăcărilor şi de ţipetele de teroare ale clienţilor din *Delhaize* culcaţi în faţa clădirii.

Din maşină ieşeau flăcări şi nimic nu mai mişca înăuntru. Nu supravieţui nimeni exploziei acestei minirachete…

Malko îşi aruncă puşca Fal în Mercedes păstrând doar un Browning la centură.

Crezu că n-are să se mai poată apropia o dată de Golf. Vopseaua şi garniturile ardeau degajând un fum negru înecăcios.

Zări în interior două forme de nerecunoscut. Cagula carbonizată a şoferului lăsa să se ghicească resturile lui Philippe Orstall ale cărui veşminte ardeau.

Unde era cel de-al treilea bărbat despre care îi vorbise Hans Bever?

Oamenii începeau să se ridice. Malko nu mai avea mult timp. Întinse mâna şi apucă un Fal înţepenit între cei doi bărbaţi. Din fericire mănuşile îi evitau contactul cu metalul fierbinte. Pielea i-ar fi rămas lipită de armă. De pretutindeni ieşeau mici flăcări şi se gândi la rezervorul de benzină. Ţinându-şi respiraţia, reuşi să ia de pe scaunul din faţă un al doilea Fal şi riot-gun-ul căruia îi lipsea crosa.

Pentru pistolul lui Philippe Orstall căzut pe podeaua maşinii, trebui să încerce de două ori să-l poată lua. Cel al lui Robert Martens era accesibil.

Malko se dădu înapoi câteva secunde, respirând un pic de aer proaspăt. Mirosul de carne era abominabil. Palpă centura lui Robert Martens şi găsi în final trusoul de chei. Trase de el. Nu veni nimic. Înjură printre dinţi, continuând să tragă sufocându-se. În sfârşit, trusoul se desprinse împreună cu o bucată de centură arsă.

Malko făcu un salt înapoi strângându-şi prada. Mai întâi cele trei puşti pe care le aşeză pe braţ la încheietura cotului. Apoi cele două pistoale pe care le ţinea de trăgaci. Alergă până la Mercedes, aruncă totul înăuntru şi se ridică plin de sudoare, chiar în secunda când exploda rezervorul Golfului, trimiţându-i din nou la pământ pe oamenii care începeau să se ridice.

Unde era cel de-al treilea ucigaş?

Malko inspecta parkingul când de pe drum ţâşni o maşină Saab care frână brusc în spatele Mercedesului. În scrâşnetele frânii şoferul ţâşni din ea imediat şi rămase nemişcat, uitându-se mut de uimire la Golf.

Malko nu-l cunoştea: era înalt şi slab, cu părul în ochi. Privirea acestuia se fixă asupra lui. Cu un strigăt de furie se aruncă în Saab şi ieşi cu un Fal lansator de grenade, asemănător cu cel al lui Malko. Acesta din urmă nu avusese timp să şi-l recupereze pe al său. Îşi smulse Herstall-ul din centură. Ţinându-şi arma cu

braţele întinse, trase. Cel de al treilea ucigaş scăpă Fal-ul şi se prăbuşi de-a lungul maşinii.

Malko ţâşni, ridicând mai întâi de jos Fal-ul apoi recuperând din spatele maşinii un Hersttal automat care era pus pe podea. Îl luă şi alergă la Mercedes.

Golful ardea acum cu flăcări enorme.

Ca şi cum n-ar mai fi fost el, se urcă în Mercedes, făcu marşarier basculând maşina Saab din spate şi se pomeni la intrarea pe autostradă. Masacrul nu durase trei minute cu totul. Ritmul inimii nu-i reveni la normal decât mult mai departe.

Privi, trusoul de chei pe care îl smulsese din centura uriaşului. Dacă Hans Bever spusese adevărul, problemele lui George Hammond se terminaseră.

*

* *

Elicopterul „sea stallion” huruia greu deasupra Mării Nordului, în afară de echipaj nu mai erau decât două persoane la bord.

George Hammond şi Malko. Aparatul se îndepărtase la vreo zece km de coasta belgiană, la înălţimea Knokke-le-Zoute şi se afla în apele internaţionale.

— Onoarea vă revine dumneavoastră! strigă şeful Centralei CIA lui Malko, care se afla în faţa lui aşezat pe bancheta de pânză.

Acesta luă unul din cei opt saci închişi ermetic şi îl târî până la uşa deschisă. Un efort şi sacul basculă dincolo de bord, căzând ca o piatră până la suprafaţa apei de culoare gri în care se scufundă, în acel loc apa avea adâncimea de două sute de metri. Ceilalţi saci urmară acelaşi drum şi elicopterul făcu cale întoarsă spre coastă.

Golful ardea acum cu flăcări enorme.

Ca și cum n-ar mai fi fost el, Malko se urcă în Mercedes, făcu marșarier busculând mașina Saab din spate și se pomeni la intrarea pe autostradă. Masacrul nu durase decât trei minute cu totul. Ritmul inimii nu-i reveni la normal decât mult mai departe.

Privi trusoul de chei pe care îl smulsese din centura uriașului. Dacă Hans Bever spusese adevărul, problemele lui George Hammond se terminaseră.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Războinare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scriscare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-40-3